

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAYLA FAE

WED TO THE

BASILISK

Ücretsiz E-Kitap Arşivi - <https://www.kitapyurdu.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BASILISK'E GİTTİK

Düzenlenmiş Canavar Eşler

Layla Fae

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfa	
Telif Hakkı	
İçerik Not	
Önsöz Bölüm 1	
Bölüm 2 Bölüm	
3 Bölüm 4	
Bölüm 5 Bölüm	
6 Bölüm 7	
Bölüm 8 Bölüm	
9 Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Voss'un	
Sonsözü	
Alina'nın	
Sonsözü	
Teşekkürler!	
Bu Serideki Kitaplar Bu	
Yazarın Kitapları	
Ücretsiz Aşk Romanı	

İÇERİK NOTU

S u kitapta yer alan bazı temalar tetikleyici olabilir. Okumaya devam edip etmeme konusunda bilinçli bir karar verebilmeniz için bunları aşağıda listeliyorum.

Potansiyel tetikleyiciler: tacizci eski eş, sözlü ve fiziksel istismar (eski eşten), kısa bir intihar düşüncesi anı, gaslighting ve manipölasyon anıları, sayfada ölüm ve cinayet, türlerin yok olması.

Sizi temin ederim ki MMC'miz tatlı, koruyucu ve onu tehdit eden her şeyi ve herkesi katletmekten çekinmese bile kadın kahramana asla zarar vermez. Umarım bu içerik notu yardımcı olmuştur!

PROLOGUE

N Vardiya'dan önceki dünyayı kimse hatırlamıyor. Binlerce yıl önceydi, hepsi kayboldu, hepsi unutuldu. Bilim insanları ve tarihçiler, daha önce dünyanın daha iyi, daha parlak olduğunu ve gezegenimizin biz insanlara ait olduğunu söylüyorlar. Gururlu ülkeler ve hareketli şehirler vardı ve teknoloji en yüksek seviyedeydi.

Tüm bunları hayal bile edemeyiz. Elimizde ne bir kanıt, ne yazılı bir metin, ne de Alia Terra'nın Değişim'den önceki bir fotoğrafı var. Tek bildiğimiz Alia Terra'nın şimdiki yüzü. Gelişigüzel bölgelere ayrılmış topraklar, duvarlarla çevrili şehirler, sınırlarda yaşayan ve zar zor hayatta kalan yoksullar.

Canavarlar.

Genç bakirelerin DNA testi yaptırıp içlerinden biriyle eşleşebildiği tapınaklar. Bir canavarla görücü usulü evlenmek genellikle bir kadının kendini kurtarmasının ya da ailesine açlıktan ölmeme şansı vermesinin tek yoludur.

Burası Alia Terra. Burası canavarlara ait ve biz de onlara aitiz.

BÖLÜM 1

Voss

"Y Artık gelinini görebilirsin," dedi tapınağın rahibesi, omzumun üzerinden bir yere bakarak. Sert duruşuna ve gözlerinin etrafındaki gerginliğe baktım, küçük kasları göz kapaklarını kapatmaya hazır bir şekilde seğiriyordu. İçeri girdiğimden beri bir kez bile yüzüme bakmadı ve saygısızlığı içimdeki öfkeyi kırmızı bir girdaba dönüştürdü. Elbette bana saygısızlık etmek istemediğini biliyordum. Ben türümün son örneğiydim ve çok az insan benim türümün yöntemlerini bilirdi. Muhtemelen göz temasının bir basiliskle etkileşimin en önemli parçası olduğunu bilmiyordu. Güvenin ve saf niyetin sembolüydü.

Göz temasından kaçınan bir kişi büyük olasılıkla zarar vermek istiyordur. Ve şimdi, rahibe sadece bir insan olmasına ve bana zarar verecek hiçbir şey yapamamasına rağmen, saldırmaya fırsat bulamadan önce onu öldürme ihtiyacıyla öfkem yükseldi.

İçgüdülerim onun yer değiştirmesini bir tehdit olarak yorumladı.

Gözlerimi kırptırdım, kalbimi ve kanımda her zaman kaynayan öfkeyi sıkı bir kontrol kafesine soktum. Burada kendimi kaybetmeyi göze alamazdım. Hele ki gelinimle tanışmak üzereyken.

Yine de öfkemi dizginlemek çok zordu. Son yıllarda her geçen gün daha da öfkeleniyordum, öldürme ve sakat bırakma arzusu zihnimin ön saflarında yer alıyordu, parçalara ayırma ve korkudan karnımı doyurma isteği ikinci bir doğa gibi beni ele geçirmeyi bekliyordu.

Saatli bir bombaydım ve kendimi kana susamış bir ölüm makinesine dönüşmekten korumanın tek yolu çiftleşmektir. "Devam et," dedim rahibeye, kahverengi gözlerinin içine sabit bir şekilde bakarak.

Sesimin soğuk tıslamasını duyunca irkildi. Zaten titriyordu, şimdi daha da titremeye başladı, beyaz bornozunun kumaşını buruştururken elleri titriyordu. Onun korkusu sadece öfkemi besledi, içimde neredeyse şehvetli bir ihtiyaç yükseldi.

Dışlerimi sıcak, kıvranan ete batırmak için. Parçalarını koparmak için. Onları bütün olarak yutmak, dehşete düşmüş çılgınlığın kakofonisiyle tatlandırılmış et.

Kumandamın ağır kapılarını çarparak kapattım ve duyularımı körelttim. Bedenim soğuyup öfkemi besleyen her şeyi kapatırken dünya rüya gibi, doyunluğu azalmış bir nitelik kazandı. Korkunun ağır kokusunu görmezden gelerek nefes aldım ve kalbimin yavaşlamasını sağladım. *Güm. Güm. ...Güm.*

Orada. Kafese kapatılmış bir canavar. En azından kendimi tasmalı tutabildiğim sürece.

Eğer rahibe şimdi gözlerimin içine bakmaya cesaret ederse, gözlerimdeki donuk ve dalgın ifadeyi fark edecektir. Ayrıca ona zarar vermek istemediğimi de görürdü. Gözlerim ince zarlarla kaplıydı, ikincil göz kapaklarım büyük göz bebeklerimin siyahını süt rengine, altın rengi irislerimin dış halkalarını matlaştırıyordu. Bu her basilisk'in doğuştan getirdiği bir özellikti. Koruyucu zarlar ölümcül bakışlarımızı zararsız hale getiriyordu.

"Tabii ki. Beni takip edin," dedi gözlerimi kaçırarak ve hızlı, sarsıntılı hareketlerle yola koyuldu.

Yavaşça yürüdüm, pullarla kaplı ayaklarımın pençeleri mermere çarpıyordu. Bir adımım onun üç adımı kadar yer kaplıyordu ama bunun nedeni aşırı iri olmam değildi. Ortalama bir insandan belki iki kafa daha uzun olsam da onlardan daha hızlı ve daha verimli hareket ediyordum. Güçlü kaslara ve uzun, pullu kuyruğumun da yardımıyla üstün bir denge duygusuna sahiptim.

Beni insanlardan daha hızlı ve daha tehlikeli yapan tek şey hız ve hareket zarafeti değildi. Pençelerimle ya da iyi hedeflenmiş bir kuyruk darbesiyle kolayca öldürebilirdim. Yine de en çok korktukları şey bu değildi.

Onları korkutan şey gözlerimdi.

Şimdi bile, tapınağın geniş avlusundan geçerken, diğer ziyaretçiler ben yaklaşır yaklaşmaz geri dönüyorlardı. Sıkı omuzlarında, kapalı ifadelerinde, gözlerinin etrafındaki gerginlikte geçişimin farkındalığını gördüm.

Avluda neredeyse elli kişi saydım. İçlerinden hiç kimse, tek bir kişi bile gözlerimin içine bakmadı. Sanki ben onların ilgisinin altındaydım. Bakılmaya bile değmeyecek bir şeydim.

Ani bir yalnızlık nöbeti göğsümü doldurdu ve alçak, acınası bir çılgılla boğazıma doğru kıvrıldı. Öfkeli bir tıslama çıkararak

onu bastırdım.

onun yerine. Rahibe daha da gerildi ve bana bakmadan hızlandı.

Ve bir anda öfkem yeniden alevlendi. Genelde kontrolüm daha uzun sürerdi ama bu olağanüstü bir durumdu. Tapınağın vaatlerine göre mükemmel eşim olan kadınla tanışmak üzereydim.

Eğer bu doğruysa, öfkemi dizginlememin ve hayatıma bir amaç vermemin anahtarı o olacaktı. O benim son şansımdı. Tapınak başarısız olursa ve kadın çiftleşme içgüdümü harekete geçirmezse, mahvolurdum.

"Bu taraftan," dedi rahibe boğuk, tiz bir sesle ve beni meşalelerle aydınlatılmış geniş bir koridora yönlendirdi. Damarlarımdan taşan öfke ve umutsuzluk denizine bir kapak koymaya çalışarak takip ettim.

Ama öfkem daha da büyüdü, az önce yaşadığım küçümseme ile körüklendi ve sonunda emin olmak için sabırsızlığımınla daha da arttı. Yaşayacak mıyım yoksa ölecek miydim? Düğün odasında beni bekleyen kadın kaderimi belirleyecekti.

Onun muhtemelen aradığım kişi olmadığı düşüncesiyle içimde mide bulandırıcı, nahoş bir his yükseldi. Eğer o da herkes gibi gözlerini benden kaçırın ve benden uzak duran bir dişiye, ne yapacağımı bile bilmiyordum. Sıcak ve nemli ormanda yayılan topraklarıma geri dönüp günlerimin bitmesini bekleyebilir miydim?

Hayır. Eve gitmeyeceğim, diye karar verdim aniden, içimde kopan fırtınanın içinden çıkan bir düşünceydi bu. *Eğer aradığım kişi o değilse, tapınağın çatısına tırmanıp atlayacağım.*

Çünkü bu, en azından, yaklaşan herkesi katletmekten ve sonunda kuduz bir hayvan gibi öldürülmekten daha iyiydi. Bu, Alia Terra'daki ırkımın son üyesine yakışan bir ölüm değildi. Gururlu bir yaratık gibi gidecektim. Kendi şartlarımla.

"Bu senin kapın," dedi rahibe, ayaklarıma bakarak geniş, uzun, altın yaldızlı siyah kapıları işaret ederken. "Seni orada bekliyor. Birazdan döneceğim."

Sözlerini onaylamama fırsat vermeden arkasını döndü ve aceleyle uzaklaştı. Öfkem cızırtılı bir sıcaklığa ulaşmıştı, parmaklarım parçalama isteğiyle kıvrılıyor, çenem iyice açılıp *ısıрма* isteğiyle karıncalanıyordu. Koruyucu göz kapaklarım onları indirme ihtiyacıyla kaşınıyordu.

Kapının önünde durdum, tüm bedenimi umutsuz bir kontrol çabasıyla gerdim ama boşunaydı. Göğsümde derin, uyarıcı bir tıslama oluştu, düşmanlarıma geri çekilmeleri ya da akşam yemeği olmaları gerektiğini bildiren bir ses.

Koridorda yalnız olmama rağmen içgüdülerim öfkeleni. Kalın kapıların ardında beni bekleyen insan gelin dışında saldıracak kimse yoktu. Beni sakinleştireceğini umarak boyalı ahşaptan kalp atışlarını duymaya çalıştım ama sadece sessizlik vardı.

Öfke dolu bir tıslamayla sert yüzeyi tırmaladım ve kapıda derin izler bıraktım. Öfkemin bir kısmını dışarı atmak yerine, bu beni daha da kızdırdı. Pençelerimin eti kesmesini istiyordum, cansız maddeleri değil.

Kırmızı sis görüşümün üzerinde dans ediyor, baskı dayanılmaz hale geliyordu. Gerçek bir korku acısıyla bunun o an olduğunu anladım. Canavar sonunda kazanmıştı.

Kendimi kontrol etmek için hiç umudum yoktu. Öfkemi yatıştırabilecek tek şey eşimin kokusu ve dokunuşuydu ama gelininin gerçekten o olduğundan nasıl emin olabilirdim?

İçeri girdiğimde içgüdülerimin aradığı eş değil de sadece bir insan kadın olduğunu kanıtlarsa, onu parçalara ayırırdım. Yine de, yaklaşan ölüm çılgınlığını durdurmak için tek şansım da oydu. Çünkü şimdi çekip gidersem, avludaki herkesi öldürürdüm. Kimse kalmayana kadar pençelerimle katleder ve gözlerimle öldürürdüm.

Damarlarımda sıvı ateş gibi kaynayan öfkeyle seçimimi yaptım. Kapıyı açtım ve içeri girdim.

BÖLÜM 2

Alina

İ oturamıyordum. Düğün odası beni sakinleştirecek olsa da, ışıklar azaltılmış, sıcaklık ılık ve hava lavanta ve limon kokuyordu, ruh halime hiçbir şey yapmadı.

Tek yapabildiğim tempo tutmak ve son on iki saatte yaptığım her hatayı gözden geçirmekti.

İlki arkadaşım Deanna'ya nereye gittiğimi söylemekti. Ona güvenmediğimden değil ama birkaç ay önce köpeğini öldüren Liam'dan çok korkuyordu. Liam onu sorgulamaya kalkarsa hiç şansı olmazdı. Onun sert bir bakışıyla her şeyi anlatırdı.

Ona bir canavarla evlenmek için tapınağa gittiğimi söylerdi.

Belki Liam henüz etraflı soruşturmaya başlamaz, diye düşündü umutlu ve parlak bir yanım. Ama iyi eğitilmiş acımasızlığım bu düşünceyi anında bastırdı.

Bir hafta içinde Liam'la evlenmem gerekiyordu. Tören yaklaştıkça beni daha çok kontrol ediyor, ondan kaçmamam gerektiğini bildiğimden emin oluyordu. Bana gelin hediyeleri bırakma bahanesiyle her gün ziyaret etti, ama hediyeler sapkındı.

Bana boyun eğdiğimi hatırlatmak için bileklerime bağladığı bir dizi kurdele. Ona ilk hayır dediğimde odanın her tarafına saçtığı porselen takımına benzeyen güzel bir porselen takımı.

Ondan sonra kırıklardan birini gözüme tuttu ve sakin, ölçülü sözlerle beni nasıl kör edebileceğini, böylece ona güvenmekten başka çarem kalmayacağını söyledi. Sonunda kör etmedi ama o korku göğsümde kıpır kıpır bir kertenkele gibi yaşadı. Porselen takımına her baktığımda onu hissediyordum.

Liam'ın akli dengesi yerinde değildi, yani evet. Deanna'ya söylemek büyük bir hataydı.

Tren istasyonunda bir tane daha yaptım. Bilet alırken yüzümü yeterince iyi kapatmamıştım ve ağzıma sardığım şal kayarak bilet görevlisinin yüz hatlarına iyice bakmasına neden oldu.

Liam beni sormaya gittiğinde, ki Deanna'dan bilgi alır almaz bunu yapacağına şüphe yoktu, nereden ve ne zaman ayrıldığımı öğrenmekte zorlanmayacaktı.

Sadece iki küçük hata, ama etkileri çok ölümcül olabilir.

Daha hızlı ve daha hızlı adımlar atıyordum, ellerim nemli, kalbim hummalı bir hızla çarpıyordu. Artık tek umudum canavarla hızlı bir şekilde evlenmek ve tüm gücümle onun tehlikeli biri olmasını ummaktı. Tek istediğim Liam'ın tehdidinden kurtulmaktı ve o da ancak kendinden daha güçlü bir rakiple eşleşirse pes edecekti.

Bu konuda tam bir korkaktı. Sadece kendisinden daha zayıf olanlara eziyet ederdi. Benim gibi.

Bir şey kapıya sürtündü, ses boğuktu ama yine de bir şekilde şiddetliydi. Donup kaldım, kapana kısılmış bir hayvan gibi kapıya odaklandım. Aman Tanrım. Liam beni cezalandırmaya mı geliyordu? Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönüyor, midem bulanıyordu.

Başarısız oldum. O beni buldu.

Etrafıma çılgınca bakındım, silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey görmeye çalıştım. Ama hiçbir şey yoktu, sadece kaldıramayacağım kadar büyük birkaç ağır sandalye, süslü bir büfe ve odanın ortasında yanan sonsuz ateşin büyük metal kasesi vardı.

Savunmasızdım.

Kapı açıldığında, beni hemen görmeyeceğini umarak odanın en karanlık köşesine çekildim. Bu noktada kendimi kurtarabilmemin tek yolu zamana oynamaktı. Belki Liam'ı yeterince geciktirirsem müstakbel kocam gelir ve beni kurtarırdı.

Huzursuzca yutkundum ve bu umudu hemen yok ettim. Daha önce de umut etmiş ve birçok kez yanımtım. Dışarıda beni kurtaracak kadar önemseyen kimse yoktu. Her zamanki gibi tek başımaydım.

Kapı yavaşça açıldığında irkildim, neredeyse korkudan kuru bir nefes alacaktım. Dışarıdaki loş meşale ışığında kapıyı dolduran karanlık silueti görmek için geniş, aşırı odaklanmış gözlerimin bir anını aldı.

Liam değil. Değil. Güvendesin.

Sonunda ne gördüğümü anladığımda rahatlamış bir şekilde hıçkırarak nefes aldım. Kapı aralığını dolduran yaratık sadece belli belirsiz bir insansıya benziyordu, kafasının şekli ve vücudunun büyüklüğü onu hemen ayırıyordu. Arkamdaki duvara yaslandım, çarpan kalbim yavaşça sakinleşti.

"Tanrılara şükürler olsun," diye fısıldadım nefesimin altında, iki elimi göğsüme bastırarak. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Yaratık belli belirsiz bir klik sesiyle içeri girdi ve kapıyı kapattı. *Tık, tık, tık.* Sonsuz alevin mavi, soğuk ışığında durana kadar yaklaştı. Onu içime çektim, gözlerim geniş ve meraklıydı, korkum azaldıkça göğsüm aylardır ilk kez hafifledi ve gerçekten umutlandım.

Tehlikeli ve korkunç görünüyordu ve sadece görünüşünün bile Liam'ı ondan tamamen uzaklaştıracağından hiç şüphem yoktu. Canavar damadım mavi ışıktaki soğuk soğuk parlayan bronz pullarla kaplıydı. Kafa derisinden saç yerine keskin dikenler çıkıyordu.

Gözleri kocaman ve tuhaf bir şekilde mattı ve bir an için kör olup olmadığını merak ettim. Ama hayır. Bana doğru bakıyordu, yani görüyor olmalıydı. Burnu insan şeklinde ve bronz rengindeydi, burun delikleri olabildiğince çok hava almaya çalışıyormuş gibi genişliyordu.

Dudakları inceydi ve yüzünün geri kalanından daha küçük pullarla kaplıydı. Kırmızı, çatallı bir dil bir an için dışarı fırladı, havada titreşti ve geri çekildi. Sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

Belli belirsiz şekil değiştiren soylular gibi giyinmişti; işlemeli bir ceket ve teniyle aynı tonda bir pantolon giymişti. Göğsü genişti, uzun ve dik duruyordu.

Uzun bir süre beni izledikten sonra tısladı, omuzları aniden rahat bir duruşa geçti. Ateş çanağının etrafından dolaştığında uzun, kaslı bacaklarını, çıplak, pençe uçlu ayaklarını ve uyluklarının arkasında sallanan pullu kuyruğunu gördüm.

"Yaklaş," dedi alçak ve tıslayan bir sesle, ensemde tüylerim diken diken oldu.

Bu seste çok uhrevi bir şey vardı, canavarca bir şey ve yine de kelimeleri sadece hafif bir aksan iziyle oluşturuyordu. Tüylerim diken diken oldu ve damadımın yüzüne baktım.

O da bana baktı, burun delikleri gittikçe hızlanan nefes alış verişlerle genişliyordu. Tereddüt ettim ve ona doğru küçük bir adım attım, hâlâ büyülenmiş gibi onu izliyordum. Bakışlarıma karşılık verişinde bir şeyler vardı ama bunun sadece ifadesinin yabancı doğasından mı yoksa evrensel bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildim.

Tahmin yürütecek olsam, *açlık* derdim.

Gözlerini kırpmadı ya da hareket ettirmedi. Sanki doyamıyormuş gibi bana yapışmışlardı ama belki de türünün etkileşim şekli buydu. Hiçbir fikrim yoktu. Onun *ne* olduğunu bile bilmiyordum. Tapınakların, ilk buluşmaya kadar damadın türünü asla açıklamama gibi bir politikası vardı. İnsan gelinlerin canavarlardan kolayca korkmasıyla ilgili bir şey.

Ama şaka onlardaydı. Şimdiye kadarki en korkunç canavarla tanışmıştım ve o bir insandı.

"Merhaba," dedim, ileriye doğru küçük bir adım daha atarak.

Seyisim tısladı, sesimi duyunca kuyruğu seğirdi. Gergin görünüyordu ama içeri girdikten hemen sonra olduğundan farklı bir şekilde. Durup yaklaşmamı beklerken vücudu hafif titremelerle sarsılıyordu. Gözleri beni delip geçti, karanlık ve sonsuz.

Beni içeri çektiler.

"Benim adım Alina," dedim bir adım daha atarak.

Artık neredeyse ulaşabileceği mesafedeydim. Biraz daha yaklaşırsam, uzattığı koluyla bana dokunabilecekti.

Bir adım attım ve durdum, onun hareketsiz, donup kalmış yüzüne baktım. İkimiz de donmuştuk. Hayatta olduğunu gösteren tek hareket burun deliklerinin çırpınıydı. Gözleri bile hareket etmiyordu, bu da rahatsız ediciydi.

Tanıdığım hiç kimse bakışlarını bu kadar sabit tutamazdı. Bu doğal değildi. Yine de o gözlerin derinliklerine bakmaktan vazgeçemedim. Parlak değillerdi ve kocaman gözbebeklerinin siyahı yansıtıcı olması gerektiği halde onlarda yansımamı göremedim.

Siyahı çerçeveleyen ince, parlak altın halkalar vardı. Bu renk çok sıradışıydı ve yine de insanlık dışı bir güzelliğe sahipti. Birden siyah büzüldü, kenarlarda daha fazla altın rengi belirdi. Hızlı ve ürpertici bir nefes aldım.

"Merhaba Alina," dedi soğuk bir rüzgâr gibi ürperten o tıslayan sesiyle. Yutkundum ama bana yaklaşmak ya da dokunmak için hiçbir hareket yapmayınca rahatladım.

"Adın ne senin?"

Uzun bir nefes verdi ve bir nefes daha aldı, göz kapakları sanki zevkten biraz sarkmıştı. "Voss."

Daha yakına gel. Bu koku... Lütfen. Buraya gel."

Sesinde çaresizliğe benzer bir şey vardı ama bunun üzerinde durmadım. Göğsümde farkında bile olmadığım sert bir temkinlilik yumağı eridi. Eridi, beni hafifletti ve rahatlattı, çünkü *sordu*.

Liam yakın olmamı isteseydi beni tutardı, bana bu konuda başka seçenek bırakmazdı.

Damadımın itidalinden cesaret alarak yaklaştım, ancak ayakkabılarımın ucu mavi mermer dayanan siyah, mat pençelerine neredeyse değdiğinde durdum. Boynumu geriye atıp yüzüne baktım. Yakından bakıldığında gözleri daha da büyük, başını süsleyen sivri uçlar daha da keskindi.

İçeri girdiğinden beri ilk kez gözlerini kapattı. Uzun bir nefes çekerken burun delikleri alevlendi ve vücudu gerginlik dalgaları içinden sızarak çözüldü.

Hafif bir iniltiyle nefesini verdi, sanki beni içine çekmek ona o kadar büyük bir zevk veriyordu ki kendini kontrol edemiyordu. Tüylerim bir kez daha diken diken oldu, karnımda garip bir heyecan kıpırdadı. Merak ve tatmin gibi bir şeydi bu.

Pullu damadım gözlerini açtığında, çoğunlukla altın rengindeydi. O ellerini kaldırırken ben soluk soluğa onların içine düştüm.

Yüzümü kavradı ve bana şefkatle sarıldı, uzun bir tıslamayla nefes verdi. Nefesi yüzüme üfledi, serin ve hoştu. Pulları yanaklarımda kuruydu, dokunulamayacak kadar sertti, sanki altlarında hayat yokmuş gibi.

"Özür dilerim," diye tısladı.

Sonrasında bildiğim tek şey, kaburgalarımı acı verici bir güçle ezerken kollarına gömüldüğümdü.

BÖLÜM 3

Voss

O kırırdandıkça ben ona daha sıkı sarılıyorum, çaresiz bir acelelilikle onu içime çekiyordum. Kendime engel olamıyordum. Onun tatlı, narin kokusunu bir kez içime çektim ve öfkem yok oldu. Sönmüştü. Huzur içindeydim ve yıllardır kendimi bu kadar iyi, bu kadar rahat ve iyi hissetmemiştim. Belki de hiç.

"Bırak beni!" diye ciyakladı, sesi boğuk ve panikliydi ve bu, başımı saran ve vücudumu dolduran kalın esenlik sisinin içinden geçti.

Gelinim acı içindeydi.

Onu hemen bıraktım, tökezleyerek geri çekildim. Onu izlerken düşmemi sadece kuyruğumun bir kırbağı engelledi, ikiye bükülmüştü, elleri dizlerinin üzerindeydi ve hızlı, sıkı nefesler alıyordu. Yüzü kızarmış, saçları ve soluk yeşil elbisesi dağılmıştı.

Fiziksel acıyla birlikte canımı acıtacak kadar güçlü bir suçluluk duygusu göğsümü yırttı.

"Çok üzgünüm, *Salamiya*," dedim, kendimi kontrol etmeye vakit bulamadan kelimeler ağızımdan kaçtı. "Lütfen beni affedin. Ben asla... Ben..."

Anlatılamaz olanı ifade etmeye çalışırken dilim düğümlendi.

Nasıl da huzur ve mutluluk kokuyordu, hayatımda tattığım en güzel kokuydu. İçinde kaybolacağımdan emin olana kadar beni gittikçe daha fazla ele geçiren vahşi, ilkel öfkeyi nasıl yatıştırdı ve sakinleştirdi.

Kendimi ölüme mahkum hissettiğimde bana nasıl umut verdiğini.

Alina doğrudu, beni temkinli ama düşmanca olmayan bir şekilde izliyordu. Onu kollarıma almak ve asla bırakmamak için yeni bir dürtü hissettim, çünkü o çok değerliydi. Türünün tek örneği.

Bakışlarımdan kaçmayan tek kişi.

Gözlerimin içine korkusuzca baktı, sanki onunla eşitmişim, ona layıkmışım gibi.

Birisi bakışlarımla bu kadar açık bir şekilde karşılaşmayalı yıllar olmuştu. Onun gözlerinde boğulmak ve bir daha hiç çıkmamak istiyordum. "Bunu neden yaptın?" diye sordu, boğazı kuruyarak tıkırdıyordu.

Gözlerimi kaçırdım, çok utanmışım, onun güven dolu bakışlarıyla karşılaşmaya layık değilmişim gibi hissediyordum. Gelinim korkuyordu ve bu benim hatamdı. Çünkü onun kokusuna ve sıcaklığına olan açgözlülüğüm yüzünden dikkatsiz davranmışım.

"Çünkü kokun acılarımı dindiriyor," dedim ne hissettiğimi açıklamak için elimden geleni yaparak. "Ve daha fazlasını istedim. Ama bunu yapmamalıydım. Seni korkuttum. Bu çok ayıp."

Göz ucuyla onun bir adımdan diğerine geçtiğini gördüm, vücut dili korku değil merak. "Acı mı çekiyorsun?" diye sordu. "Yani acı mı çekiyorsun?"

Başımı salladım, aramızdaki mesafeye rağmen göğsüme bir hafiflik doldu. "Artık değil. Çünkü sen yanımdasın."

Hafifçe nefes aldı ve ben de başımı kaldırıp bakmaya cesaret ettim. Gerçek şu ki, kendimi onun görüntüsünden mahrum edemezdim. Yabancı ve tuhaftı, yumuşak, kolayca zarar görebilen bir cildi, onu tuttuğumda burnumu gıdıklayan uzun saçları ve benimkinden çok daha hızlı ve uçuşan bir kalp atışı vardı.

Vücudu, sanki benim kişisel güneşimmiş gibi içinde güneşlenmek istediğim bir sıcaklık yayıyordu. O benim için doğru kadındı ve vücudum onu tanımak için şarkı söylüyordu.

Yine de olması gerektiği gibi değildi, çünkü o insandı ve ben değildim. Eğer bir basilisk olsaydı, o da benim hissettiklerimin aynısını hissedirdi. Bu aşamada zaten birbirimize kilitlenmiş olurduk, iki mükemmel eş birbirini tanır, bedenleri birleşirdi.

İhtiyaç belimi yakıyordu, sıcak ve ısrarcıydı, ama rahatlama yoktu. Belli ki gelinim aynı ateşi hissetmiyordu. Aksine, endişeli görünüyordu. Aramızda uzanan mesafenin her bir soğuk santimini hissediyordum.

Kaçar mıydı? Tek bir dikkatsiz hareketle arkadaşımın güvenini zedelemiş miydim?

Kapı açıldı ve rahibe içeri girdi, elinde evlilik töreni için iki bakır kap vardı. Ani bir korku

Soğuk bir akım gibi damarlarıma aktı, göz bebeklerimi genişletti, bedenimi gerdi.

Ya telafi edilemeyecek bir hata yaptıysam? Ya gelinimi o kadar korkuttuysam ve şimdi beni kabul etmezse?

Telaşla ona baktım, onu kaybetme düşüncesiyle tanıdık bir öfke yükselmeye başlamıştı bile. Parmaklarım onu kavramak ve asla bırakmamak için kaşınıyordu. Bu ilkel bir içgüdüydü, türümün bilinçli bir varlıktan çok hayvana yakın olduğu zamanlardan kalma bir şeydi. Kontrol edilemezdi.

Çiftleşmenin vahşi aciliyetini hiçbir şey durduramazdı. Ne mantık, ne açlık, ne korku ne de açgözlülük.

Kapıya doğru tek bir adım atsa, akılsız bir canavar gibi peşine düşecektim. Artık beni kurtaracak bir şey yoktu.

Tüm varlığım ona bağlıydı.

Alina rahibeye belli belirsiz gülümseyip kapı yerine yavaşça bana yaklaştığında rahatladım, içgüdülerim memnuniyetle yatıştı. O artık benimdi. Birkaç dakika içinde her şey resmiyet kazanacaktı.

"Hazır mısın?" diye sordu rahibe, gözlerimi kaçırarak gelinime bakarak. Alina

kesin bir ifadeyle, "Evet, başlayalım," diye cevap verdi.

Sonra bana baktı, yüzü açık ve ciddiye, güzel yeşil gözleri ebedi alevin ışığında parlıyordu. Rahibe hazırlıklarla meşgulken, gelinim fısıldadı, "Bana ne kadar yakında ihtiyacın var?"

Uygun olandan daha yakındı ama bunu söylemedim. "Kendini ne kadar rahat hissediyorsan o kadar yakın," diye dürüstçe cevap verdim. Çünkü onun üzerimdeki gücü böyleydi. Bana verdiği her şeyi kabul eder ve bu ayrıcalık için ayaklarını öperdim.

Sürünerek yaklaştı ve narin elini yavaşça benimkinin içine koydu. Dokunuşunun verdiği zevkle titredim.

Rahibe hazır olduğunda bizi yaklaştırmaya çağırdı. Alina'nın elini dünyadaki en değerli şeymiş gibi tuttum ve onu ateşe doğru götürdüm. Genellikle özel olarak yapılan bir basilisk düğün töreni talep ettim, ancak tapınağın politikası, bir rahibenin birleşmeye tanık olması gerektiği, böylece gerçekleştiğinden şüphe yoktu.

"Alina, emin misin?" diye sordu rahibe gözlerimi kaçırarak. Hayal kırıklığına hazırlanarak kaskatı kesildim ama gelinim kısa bir süre başını salladı.

"Lütfen, devam edin."

"Güzel," dedi rahibe ve eğer hayal kırıklığına uğramış ya da Alina için üzölmüşse bile bunu belli etmedi. "Basilisklerde evlilik yemini diye bir şey yoktur. Tek yapmanız gereken bu macundan biraz alıp damadınızın üzerine kendi sembolünüzü çizmek. İdeal olan, bunun kişisel bir anlamı olmasıdır."

Alina'ya macun kasesini uzattı ama gelinim almadı. Yüzüme bakıp uzaklaştı ve sonra yavaşça, korkuyla gözlerini benimkilere odakladı. Neredeyse geri çekiliyordum. Benimle konuşan herkeste olduğu gibi onun gözlerinde de aynı gerginlik vardı.

"Basilisk mi?" diye sordu, sesi giderek gerginleşiyordu. "Bu... sen kimsin?"

"Seni asla incitmeyeceğim," dedim güçle, gözlerinin içine bakarak ve bana güvenmesini isteyerek. "Lütfen. Bana bak. Gözlerim kapalı. Zararsızlar."

Onun da herkes gibi, bana bakmaya tenezzül bile etmeyen, dikkatli ve korkak bir yaratık olmasından çok korkuyordum. Onca insan arasında gelinimin bakışlarımdan kaçabileceğini düşünmek göğsümde acı ve öfke kaynattı. Cığerlerime zorla derin bir nefes çektim ve onun sakinleştirici kokusunun üzerime sinmesine izin verdim.

Elimi sıktı. Aşağıya baktığımda, gözlerini kaçırmadan önce sadece bir anlığına gözleriyle karşılaştım. Bu beni yatıştırmak için yeterli değildi, ama macuna uzandığında omuzlarımı gevşetmeye zorladım.

Zaman olacaktı. Onun güvenini, sevgisini, zevkini ve nihayet benim için çok değerli olan açık göz temasını kazanacaktım.

Macun kırmızıydı ve parmağını içine daldırıp düşünceli düşünceli kaşlarını çatarken büyülenmiş bir şekilde onu izledim. Elini kaldırdığında, yüzüme daha kolay ulaşabilmek için hemen başımı eğdim. Alina hâlâ gözlerimin içine bakmıyordu, onun yerine hafif bir dokunuşla boyadığı yanağıma odaklanmıştı.

"*Ashqiz*," dedi yumuşak bir sesle. "Mutluluk için kullanılan rün. Büyükannem bana bazı rünleri öğretti ve bu benim favorim."

Daha fazla macun için daldı ve ben nefesimi tuttum. Ründe sihir yoktu, sadece bir semboldü ama yine de içimi bir ürperti kapladı. Eşim beni işaretlemişti. O artık benimdi.

"Ve bu *da şurhiz*," diye mırıldandı. "Uzun ömür için. Birlikte 'uzun, mutlu bir hayat' anlamına gelirler."

İşini bitirdi ve rahibenin uzattığı peçeteye elini sildi. Bana macun kâsemi uzatmasını beklemeden elinden yavaşça aldım ve gelinime döndüm. Ritüelin tamamlanması için sabırsızlanıyordum.

Alina gülümseyerek yanağıma baktı ve bana yüzünü gösterdi. Alnından başladım, çaprazlama dönen bir daire çizdim.

dikey bir çizgi ile. Törende konuşmak gerekmiyordu ama o bana sembollerinin anlamını açıkladığı için ben de onun için aynısını yaptım.

"Bu benim klanımın kadim sembolüdür. Seni kraliyet soyuma kabul ettiğim anlamına geliyor," dedim daha fazla macun için daldırarak.

Gözleri şaşkınlıkla benimkilere kaydı, güzel, ışıltılı bir bağlantı anı. Sonra başka tarafa baktı, ama ben yine de o kısa bakışa değer verdim. Kısa süre içinde güven dolu tavırlarına geri dönecekti ve ben de onun gözlerinin tadını çıkaracaktım.

"Bu benim adım," dedim sağ yanağına girdaplı bir kuyrukla tırtıklı bir çizgi çizerek. "Bu seni eşim olarak kabul ettiğim anlamına geliyor." Yutkundtu ve ben de diğer yanağına uzanıp oraya mükemmel bir daire çizdim.

"Ve bu da bir kuluçka annesinin sembolü olan basilisk," diye fısıldadım, belim istekle kabarırken tüylerim diken diken oldu. "Bereketli bir yaşamın kutsamasını çağırmak için."

Gözleri benimkilere kaydı ve uzaklaştı, yanakları kırmızı boyanın altında kızarmıştı. Geri çekildim ve memnuniyetle yüzünü inceledim. Bitmişti. O artık benim olmuştu.

Rahibe boğazını temizledi. "Hepsi bu kadar. Size mutlu bir birliktelik diliyorum. Boş zamanınızda gidebilirsiniz." Alina elimi tuttu ve aceleyle uzaklaşan rahibeyi takip ederek çekti. "Hadi gidelim.

Oyalanmaya gerek yok."

Benimle yalnız kalmak için can attığını düşünerek onu zevkle takip ettim. Yine de gitmek iyi bir fikirdi. Ona olan arzum kabarmıştı ve çok geçmeden bana bakan herkes tarafından anlaşılacaktı. Utanmıyordum ama onunla yalnız kalmak için can atıyordum.

Avluda doğruca geçide yöneldik. Alina etrafına bakındı, hareketleri sarsıntılı ve çılgıncaydı, nedenini merak ederek kaşlarımı çattım. Yeni eşiyle birlikte olmaktan mutlu bir gelin gibi görünmüyordu. Hayır, endişeli ve tedirgindi ama bunun benim yüzümden olduğunu düşünmüyordum.

Alina'nın elini bıraktım ve ben portalın operatörüne yaklaşırken portalın yanında beklemesini işaret ettim.

Yüzüme bakmaktan özenle kaçınan insana "Sarharanda'daki geçici geçide," dedim. Tekrar Alina'ya

baktığımda acı içinde bağıırıyordu, kolu uzun boylu, esmer bir insan tarafından geri çekilmişti.

"İşte buradasın, seni lanet orospu!" diye bağırdı. "Beni bırakabileceğini mi sandın, seni değersiz amcık? Eve gidene kadar bekle! Sana yerini göstereceğim, ilk ve son kez!"

Avludaki insanlar kargaşayı fark ettikçe bağırırların ve soluk soluğa kalışların belli belirsiz farkındaydım. Yine de bu büyüyen kaos, içimde kopan öfke fırtınasının yanında hiçbir şeydi. Adamın bronzlaşmış avucuna baktım. Sağlam parmakları gelinimin yumuşak etine batıyordu.

İnledi ve ben de kendimi kaybettim.

"Elini dostumun üzerinden çek," diye tısladım.

Alaycı bir ifadeyle başını kaldırdı. İkincil göz kapaklarımın düşmesine izin verdim. Adamın göz bebekleri büyüdü, ağzı şaşkınlıkla açıldı ve sonra gevşedi.

Alina'yı da yanına alarak düştü.

BÖLÜM 4

Alina

O Ancak yere düştüğümde, Liam'ın üzerine kapandığımda kolumdaki tutuşu gevşedi. Panik içinde geri çekildim, ondan uzaklaşmak için çaresizce çırpınıyordum. Ayağa kalkmak için zaman bile kaybetmedim, ellerim ve kığım üzerinde hareket ettim. Ayakkabılarımın tabanları mermerde gıcırdıyordu.

Kalbim dehşetle çarpıyor, tüm vücudum kontrol edemediğim titremelerle sarsılıyordu.

Etrafımdaki sesler boğuklaşıp uzayarak garip, yankılı bir nitelik kazanırken zaman yavaşlıyor gibiydi. Net olarak duyduğum tek şey nefes alış verişlerim ve kulaklarımdaki kan akışıydı. Etrafımdaki renkler bulanıklaştı ama Liam'ın secde halindeki bedeninden başka bir yere bakmaya cesaret edemedim, ayağa kalkıp bana tekrar saldırmasını beklerken ellerim nemlendi.

Bekledim. Ve bekledim. Bir çılgılık beni sersemletti ve zihnimi saran kalın kozayı delip geçti. Gözlerimi kırptım. Liam hâlâ yerdeydi, vücudu garip bir şekilde hareketsizdi. Göğsüne odaklandım, tek bir düşünce paniğimi kırdı.

Bak. Nefes almayı kesti.

Etrafımdaki çılgınlıklar ve koşuşturan ayaklardan oluşan kaos, sanki biri her şeyi boğan bir perdeyi yırtmış gibi sonunda aralandı. Hâlâ yerdeydim ve şaşkınlıkla başımı kaldırıp etrafta koşuşturan, çoğu elleriyle gözlerini kapatan çeşitli türlerden insanları izledim.

"Kalk," dedi soğuk bir kadın sesi kulağıma. "Ayağa kalk. Gitmek zorundasın. Damadını al ve geçitten geç. Zaten senin için programlandı."

Titrek bacaklarımdan üzerinde ayağa kalktım, hâlâ olan bitenin etkisindeydim. Bir rahibe, törenimi yöneten rahibe değil, beni dirseğimden yakalamıştı. Gözlerim Liam'ın cansız bedenine takıldı ve sonunda onun sorununun ne olduğunu tüm açıklığıyla anladım.

Ölmüştü.

"Git ki operasyona devam edebilelim. Her şey halledilecek. Siz ve kocanız tapınağı bir daha ziyaret edemeyeceksiniz."

Rahibe kulağıma hızla konuşarak beni kaosun içine doğru itti. Voss görüş alanımda belirir belirmez yere baktım, ensemden soğuk, yapışkan bir korku belirdi. Rahibe beni ileri doğru itti ve ben de bir solukla onun kollarına düştüm.

"Git!" diye emretti.

Bir an sonra, ağırlıksızlık hissi midemin çukuruna mide bulandırıcı bir emişle yerleşirken, renkli ışıklardan oluşan bir telaşın içinde dönüyorduk. Bir nefes daha aldık ve kalın, yemyeşil çimlerin üzerine tükürüldük.

Kaos sona erdi. Etrafımdaki hava hışırtılı, ince seslerle doldu. Nefes aldım ve öksürdüm, hava tapınağın serin ve steril iç kısmından sonra ağır ve çok zengin bir koku karışımıyla doluydu.

"Alina," dedi Voss arkamdan ve ben sarsılarak ondan uzaklaştım. Çılgınca etrafıma bakındım, yanlışlıkla göz göze gelmemek için bakışlarımı aşağıda tuttum.

Zihnim hala olan her şeyi işliyordu ama bedenim zaten biliyordu ve içgüdüsel olarak hareket etti. Beni koruyordu.

Portalın altın kemerini gördüğümde, durup anlamadan bakmadan önce dürtüsel bir adım attım. Çerçeve, portalın çevrimiçi olduğunu gösteren çeşitli renklerde sıvı ışıkla dolu değildi. Bomboştı. Arkasında kocaman, kırmızı çiçeklerin açtığı yemyeşil bir bitki örtüsü gördüm.

"Geri dönmek zorundayım," dedim, sesim kulaklarıma boş geliyordu.

"Yapamazsın." Voss'un sesi her zamankinden daha yabancıydı ve o kadar soğuktu ki yakıyordu. İrkildim. "Bu portal kendi başına çalışmıyor. Tapınağa ulaşmak için kurdurmuştum ama şimdi kesildi."

Ona bakıp tartışmak istedim ama kendimi durdurdum. Alnımdan ter boşandı ve koltuk altlarım kayganlaştı. Havanın sıcak olduğunu fark ettim - alışık olduğumdan çok daha sıcaktı. Sağ tarafımda bir şey vızıldadı ve tam zamanında baktığımda sık yaprakların arasından sızan güneşte altın renginde parıldaayan büyük bir böcek gördüm.

"O zaman yürüyeceğim," dedim kendime sarılarak.

Voss yaklaşıp pençeli ayakları görüş alanıma girdiğinde tökezleyerek bir adım geri attım. Durdu, hiçbir şey söylemedi. Bakışlarıyla karşılaşmaktan korktuğum için bir santim bile yukarı bakmaya cesaret edemedim.

Aman Tanrım. Onunla birlikte kapana mı kısılmıştım? Ürperdim, göğsümde bir hıçkırık toplandı, baskı arttı. Sıcağa rağmen buz gibi olan parmaklarımı kollarımın derisine gömdüm. Ne diyordu bu?

Kızartma tavasından, ateşe.

En azından Liam'ın etrafında başka insanlar vardı. Tanıdığım insanlar. Ona asla açıkça karşı çıkmasalar da gizlice yardım edebilecek insanlar.

Burada tek başımaydım, yabancı bir ülkeye atılmıştım. Kimsem yoktu.

"Yürüyüp gidemezsin, bu çok tehlikeli. Mülkümün etrafı yırtıcı hayvanlarla dolu bataklıklarla çevrili," dedi Voss, tıslayan sesi irkilmeme neden oldu.

Tanrım, onunla güvende olacağımı nasıl düşünmüştüm? Gözlerinin içine bakıp onun yanında mutlu ve parlak bir gelecek ummayı nasıl başarabilirdim? Şimdi iyice ezilmiş olan saflığıma gülmek istiyordum.

Tıpkı Liam gibi, ama daha kötü. Bir bakışıyla seni öldürebilir.

"Alina, lütfen," diye tısladı Voss, sanki bir adım daha yaklaşmak istiyormuş gibi seğirerek. Nefesim kesildi ve sendeleyerek geri çekildim, ellerimi önüme kaldırarak uzak durması için yalvardım.

Eğer Liam gibi olsaydı, sözlü ya da değil, tüm yalvarışlarımı görmezden gelirdi. Benden istediğini alırdı ve onu kim durdurabilirdi ki? Ne de olsa ben onun karısıyım.

Liam'ın bana tecavüz etmemesinin tek nedeni evlilik ve adab-ı muaşeret hakkındaki eski kafalı düşünceleriydi. Karısı olacak kadının kendisi tarafından bile *kullanılmasını* istemiyordu.

Bu beni rahatlatan bir şeydi ama artık yoktu, diğer umutlarım gibi yıkılmıştı. Voss, Liam'la aynı çarpık prensiplere sahip olsa bile, ki bundan oldukça şüpheliydim, kendini durdurmak için hiçbir nedeni yoktu. Onun merhametine kalmıştım.

"Yaklaşmayın!" Dedim, sesim tiz ve çaresizdi.

Hâlâ sadece bacaklarını görebiliyordum, güneşin altında koyu bronz rengiyle parlayan o sert pantolonun içindeydi. Voss kolay kabullenişiyse beni şaşırttı.

"Pekâlâ. Daha fazla yaklaşmayacağım. Söz veriyorum."

Kollarımı ovuşturdum, ağır ağır nefes aldım ve cevap vermedim ya da bakmadım. Yavaş yavaş üzerime bir yorgunluk çöktü, hava o kadar nemliydi ki nefes almak bir çaba gerektiriyordu, sıcaklık ise rahat edebileceğimden çok daha yüksekti. Yakındaki bir ağacın kabuğuna konan altın böceğin vızıltısı kesildi.

Kabuk siyahtı ve canlı kırmızı sarmaşıklarla sarılmıştı.

"Onu gözlerinle mi öldürdün?" İnce gövdede yavaşça ilerleyen böceğe bakmaya devam ederek sarmaşığın şişmiş ipine ulaştığında durup sordum. Minik başını ipe bastırdı ve belki zevkten belki de acıdan ürperdi. Başka tarafa baktım.

"Yaptım," dedi Voss, sesi duygudan yoksundu. "Seni yakaladı ve acı çekmene neden oldu. Elbette onu öldürdüm. Ama sana asla zarar vermeyeceğim, Alina. Sen benim eşimsin. Onu öldürdüğüm için neden kızgınsın? Senin için önemli miydi?"

Sesinde suçlama yoktu ama yine de kıskançlığı hissettim, çünkü çok tanıdıktı. *Tıpkı Liam'ınki gibi.*

Beni ürpertti, geçmişin çirkin bir yankısı. Bir an için, önümdeki ağır havada bir anı parıldadı. Liam saçlarımı kabaca çekiştiriyor ve dokunduğum her erkeği öldüreceğini haykırıyordu.

Bunu tekrar yapamam. Yapmazdım.

Bir damla ter şakağımdan aşağı süzüldü. Bir diğeri gözlerime düştü ve göz kırparak acıyı uzaklaştırdım. Buradan çıkmanın bir yolu olmalıydı.

Voss'un diğer tarafındaki manzarayı inceledim. Dar, siyah bir patika, devasa, parlak yapraklı dar ağaçlardan oluşan yemyeşil bir alanın içinden geçiyordu. Tepedeki gölgelik yüksekti, memleketteki herhangi bir ormandan daha yüksekti. Yeşilin arasında parlak renk sıçramaları parıldıyordu: turkuaz maviler, göz kamaştırıcı sarılar ve hırçın pembeler.

"Kızgın değilim," dedim, arkam dönük bir şekilde kocama hitap ederken sesim hafifçe titriyordu. "Liam beni aylarca tekrar tekrar incitti. Onunla bir hafta içinde evlenmem gerekiyordu ama beni zorluyordu. Tapınakta eşleşmek ondan kaçmak için tek umudumdum."

Voss bir süre sessiz kaldıktan sonra sonunda, "O zaman neden?" diye sordu.

Döndüm ama dizlerinden yukarı bakmadım, çaresiz bir öfke dalgası dehşetimi yuttu.

"Çünkü," diye tükürdüm, parmaklarım bana dokunmaması için onu incitme ihtiyacıyla kıvrılıyordu, "Liam onun olacağıma karar verir vermez ne yaptı biliyor musun?"

"Anlat bana," diye fısıldadı Voss.

Korkuma rağmen bir adım daha yaklaşıp alay ettim. Yine de bakışlarımı aşağıda tuttum, içgüdülerim onun gözlerinin ne kadar tehlikeli olduğunu farkındaydı. "Evleneceğim adamı öldürdü. Tıpkı senin yaptığın gibi."

Yutkundum, öfke ve korku dilimde acı bir tat bıraktı.

"Sen de tıpkı *onun* gibisin," diye hırladım, bu tek kelimeyi bir lanete dönüştürerek. "Asla senin *karın* olmak istemeyeceğim. O yüzden devam et, ne istiyorsan yap. Kendi özgür irademle seninle yatmaktansa zehir içmeyi tercih ederim."

Döndüm ve hıçkırıklarımı içimde tutmak için elimi göğsüme bastırarak dolambaçlı patikada ilerlemeye başladım. Mahvolmuştum, bana her şeyi yapabilecek vahşi bir erkekle kapana kısılmıştım.

Bir virajı dönmeden önce duyduğum son ses, küçük bir acı iniltisiydi. Bunu ne tür bir böcek ya da hayvanın yapmış olabileceğini merak ettim.

BÖLÜM 5

Voss

Eşimin nefretinin ve dehşetinin keskin acısı eziciydi. Yine de nefes aldım ve güvende olduğundan emin olmak için iki düzine adım gerisinden takip ettim. Benim topraklarımda hiçbir şey ona zarar vermemeliydi ama bunu riske atamazdım.

Artık onu bulduğuma göre, onu güvende ve mutlu tutmak için her şeyi yapardım. Bu da tam bir muamma içinde olduğum anlamına geliyordu.

Varlığım bile ona acı çektirirken ona nasıl mutluluk verebilirdim ki? Bilmiyordum ama bunu bir şekilde düzeltmeye kararlıyım. Benim hakkımda yanılıyordu. Ona asla o kapkaççı, vahşi insanın yaptığı gibi davranmayacaktım. Ona asla onun kullandığı çirkin kelimeleri söylemeyecektim.

Ve onu asla incitmezdim, ama bir şey için, onun isteklerine boyun eğmezdim. Beni terk etmek istiyordu ve bu asla olmayacaktı. O artık benim eşimdi, evlendim ve bağlandım. Yüzümde hala onun izlerini taşıyorum, tıpkı onun benimkileri taşıdığı gibi.

Ormandan tam zamanında çıktım ve Alina'nın evime baktığını gördüm, yüz ifadesi belirsizdi, yumrukları sıkılmıştı. Etrafında geniş bir daire çizerek ona alan açtım, ta ki beni çevresel görüşünde görene kadar. Ancak o zaman konuştum.

"Burası benim evim. Hoş geldiniz."

Bana bakmadı, dudakları sessizce hareket ediyordu. Sonunda konuştu. "Senin... evin."

Sesindeki duyguyu tam olarak çözememiştim ama kesin olan bir şey vardı: etkilenmemişti. Bir yabancıнын gözünden görmeye çalışarak binaya eleştirel bir bakış attım.

Oh.

Utanç içimde kıpırdanıyor, zaten içimde kaynayan duygu kokteyline bir de bu ekleniyordu. Belki de evlenmek için başvurmadan önce etrafta biraz iş yapmalıydım ama bunun bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu. Bir eş bulma şansına sahip olacağıma inanmıyordum.

Ben de her şeyi olduğu gibi bıraktım. Büyükbabam burayı inşa ettirdiğinden beri, son iki yüz yıldır olduğu gibi. Ve sonra, öfkem ve kederimle yıkımı hızlandırdım.

Evim üç katlıydı, daha doğrusu orta ve sol kısımları öyleydi. Diğer kanat çökmüştü ve şimdi tamamen orman tarafından ele geçirilmişti. Çökmüş çatıdan uzun ağaçlar fışkırıyor, duvarları sarmaşıklar sarıyor ve birinci kattaki kırık pencereden çiçek açmış bir forsha çalısı sarkıyordu. Üzerinde ışıltılı beyaz ve mor çiçekler vardı.

"Biraz dağınık," dedim kendimden utanarak. "O kanat kapalı. Uh. Ama evin geri kalanı iyi durumda."

Kullanmadığım, kapıları kilitli, menteşeleri paslı sayısız odayı düşündüm. Çoğu muhtemelen kalın toz tabakalarıyla kaplıydı ve kim bilir, küf de olabilirdi. Ürperdim.

"Şey, evin ana kısmı... yaşanabilir durumda," diye kabul ettim, dürüst olmak için elimden

geleni yaparak. Alina yavaşça bana döndü ve kalbim umutla çarpmaya başladı. Bana

bakacak mıydı?

Gözlerinin yukarı doğru gidişini durdurdu ve boğazını titreterek başka tarafa baktı. "Burada kalmayacağım."

Reddetmesinin acısıyla göğsüm sıkıştı, hatta haklı olduğu için daha da fazla. Evet, bir zamanlar gururlu bir malikâne olan evim artık bir mezbelelikti. Elbette insan olsun olmasın hiçbir gelin burada kalmazdı.

"Yenileyebiliriz," dedim hızlıca, onu yatıştırma telaşıyla dilimi sürçtürerek. "Benim servetim var. İstedığın gibi harcayabilirsin, yeni mobilyalar, yeni her şey alabilirsin. Şehirden marangoz ustaları getiririz ve..."

"Mesele ev değil!" diye araya girdi, sesine tiz bir nota çalınmıştı. "İsterse saray olsun, yine de burada kalmak istemem! Sadece en yakın kasabanın yolunu gösterin, gideyim."

Bir an sessiz kaldım. Bana doğru döndü, gözleri yanlarımda çaresizlik içinde sıkılmış avuçlarımda kısa bir süre durdu. Sonra yan tarafa baktı, büyük girişin önündeki derin gölete odaklandı. Yeşil ve yeşil.

"Lütfen yapma," dedim sessizce. "Sensiz öleceğim."

Sanki kaba bir şaka yapmışım gibi homurdandı. "Bunu daha önce de duymuştum. Beni çok sert bir şekilde yakalamadan hemen önce, morluklar bıraktı ve bana karı koca olarak yaşayacağımızı ya da hiç yaşamayacağımızı söyledi."

Kırmızı bir öfke alevi içimi yaladı, öldürdüğüm insana duyduğum şiddetli öfkeyi yeniden alevlendirdi. Ama öfke artık işe yaramayacaktı. O ölmüştü. Derin bir nefes aldım ve Alina'nın taze terinin belli belirsiz kokusunu aldım. Öfkem yavaşça kaynamaya başladı.

"Sana asla zorla dokunmayacağım. Eğer gitmek istiyorsan..." Durdum, göğsümdeki acı dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Ona istediği her şeyi vermek istiyordum ama bunu değil. "Veremezsin. Sen benim karımsın," dedim umutsuzca yüzünü izleyerek.

Sertçe yutkunarak başını salladı.

"Sevişene kadar olmaz," dedi kabaca, ağzı alaycı bir ifadeyle bükülmüştü.

Yine de bu şekilde nefretten değil, dehşetten konuştuğunu biliyordum. Parmak eklemleri bembeyazdı, yumruklarını öyle sert sıkıyordu ki.

"İznin olmadan sana asla dokunmayacağım," dedim, ona bariz olması ve kabul edilmesi gereken ama onun için öyle olmayan şeyler vaat ediyordum. Onu bedenime sarmak ve tüm acılardan korumak için yanıp tutuşuyordum ama istediği şeyin bu olmadığını anlamıştım. "Alina. Lütfen."

Sertçe nefes aldı, başını salladı, ta ki göletten gelen gürültülü bir şırıltı bakışlarını çekene kadar. Kenara doğru yürüdüm, kendimi su ile onun arasına koydum. Göletimde tehlikeli bir şey olmamalıydı ama iki gündür yoktum, tapınağın bana bir gelin bulduğunu öğrendikten sonra hazır olması gereken insan yiyecekleri ve diğer şeylerin teslimatını ayarlıyordum.

Onun benim eşim olacağına inanmıyordum, gerçekten inanmıyordum ama her ihtimale karşı düğün töreninden önce gerekenleri ayarlamıştım. Ve sadece iki günlüğüne gitmiş olsam da, burada, ormanda, bu süre içinde çok şey değişebilirdi. Bir şey içeri girmiş olabilir.

Bir harrsh'ak'ın uzun, pullu ağzı yüzeye çıktığında, nefesimin altında küfrettim.

Yaratığın geri kalanı bulanık suyun üzerinde belirirken soğukkanlılıkla, "Burada istenmiyorsun," dedim. Pullarla kaplı, uzuvları uzun, kaburgaları belirgin, iri gövdesine baktım. Gençti, bu da muhtemelen aptal olduğu anlamına geliyordu. Harrsh'aklar yaşlandıkça zekâ kazanırlar, daha iyi konuşmayı ve hatta ilerleyen yaşlarında okumayı öğrenirlerdi.

Bu, çalışma odama girecek kadar aptaldı.

Harrsh'aklar Alia Terra'ya bizimle birlikte gelen daha küçük bir ırktı, yani basiliskler. Neredeyse hiç bilinçleri yoktu ama biz yok olurken onlar hızla ürediler. Ben ırkımın sonuncusuydum. Ben yok olduktan sonra, topraklar onlarla dolacaktı.

"Ölüm Gözleri gitti," diye konuştu Harrsh'ak cırtlak sesiyle, kıyıya gelerek.

Arkamda, uzun ve esnek boynunu büküp etrafıma bakarken Alina'nın nefesi kesildi. Bir an dik durdu, zehirli yeşil pulları güneşte parıldadı ve sonra dört pençeli bacağına üzerine düşerek etrafımda sinsice dolaşmaya çalıştı. Gözleri parıldadı ve kırmızıya dönüştükçe niyetini belli etti.

"Ölüm Gözleri yemek getiriyor," diye homurdandı, uzun dili dışarı sarkıyordu. Dudaksız ağzından bir tükürük çizgisi neredeyse yere kadar uzanıyordu.

Alina dehşet içinde ciyakladı ve ben de Harrsh'ak'ı ensesindeki gevşek deriden tutup yerden kaldırdım, böylece göz göze geldik. Yeşile döndükten hemen sonra dört gözünü bir iniltiyle kapattı ve ben de onu salladım.

"Yemek yok. O benim karım. Şimdi git ve kabilenin geri kalanına söyle, eğer herhangi biriniz toprağıma bir pençe bile atarsa ölecek. Bunlar benim parçalarım. Siz kendinizinkilere sadık kalın."

Hızla başını salladı, uzun, kahverengi dili gergin bir hareketle göz kapaklarını yalamak için dışarı fırladı. Onu yere bıraktım ve kısa kuyruğunu bacaklarının arasına alarak koşar adım uzaklaştı.

Alina'ya döndüm. Gözlerimiz kısa bir an için buluştu, sonra onunkiler genişledi ve yere düştü. Başımı salladım.

"Genellikle sürüler halinde saldırırlar," dedim sessizce, mesafemi koruyarak. "Onları bir insan leşini dakikalar içinde yerken gördüm. Geride hiçbir şey bırakmıyorlar, sadece beyaz, temiz kemikler."

Ellerini yumruk yapmış, hızla nefes alıyordu. "Beni korkutmaya çalışıyorsun," dedi titreyen bir sesle.

"Evet," dedim dürüstçe. "Tek başına gitmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Burada bensiz ölürsün. Kilometrelerce orman ve bataklık var, birçoğu Harrsh'ak'tan çok daha tehlikeli yaratıklarla dolu. Sana zarar gelmesini asla istemem."

Kendine sarıldı, kaybolmuş ve kararsız görünüyordu ve ben bekledim. Güneş yavaş yavaş ufka doğru alçalıyordu ama hava hâlâ sıcaktı. Alina güneşin parıltısı altında terliyor, hızlı ve sık nefes alıyordu.

"Evin içi serin," dedim, onu kışkırtmayı umarak. "Ve sana dokunmayacağıma ya da yaklaşmayacağıma söz veriyorum."

Gözleri yukarı fırladı ve boğazımda durdu. Omuzları yenilgiyle çöktüğünde, bu küçük zaferi kutlamak istedim.

Temkinli bir şekilde başını salladı. "Sen önden git. Ben takip edeceğim."

BÖLÜM 6

Alina

V sanki ona harika bir iyilik yapmışım gibi gülümsedi. Dikkatsizliğime lanet ederek hızla yüzünü başka tarafa çevirdim. Onun gözlerine bakmama asla izin veremezdim. Özellikle de ona karşı geldiğimde.

Ve ben de onun oyunlarına kanmamalıyım, diye kendime hatırlattım, o ana kapıya çıkan çatlak merdivenleri çıkarken birkaç adım arkasından yavaşça yürüyordum. Liam da başlarda çok tatlıydı. Sevimli ve kibardı, hoş konuşuyor ve bana hediyeler getiriyordu... Ta ki öyle olmayana kadar.

O darbenin acısını hâlâ hissediyordum ve kendimi bir daha asla böyle savunmasız bırakmamaya yemin ettim. En kötüsüne hazırlıklı olmak çok daha iyiydi, böylece o olduğunda en azından hazır olacaktım.

Voss kapıyı zahmetle açarken kapı gıcırdadı, sesle birlikte kuyruğu havaya kalktı. Omuzları gerginlikle kalktı ve sonra zorlukla nefes verirken düştü.

"Personel kiralamayı planladım. Bataklıkların ötesindeki köyden insan personel. Elbette burada yaşamaları gerekecekti. Ama bekledim çünkü..."

Başını sallayarak sözünü kesti ve eve doğru yürüdü.

"Çünkü ne?" Onu takip ederek sertçe sordum.

Yan döndü, böylece profilini görebildim, pullarının çok belirgin olmadığı karanlıkta neredeyse bir insandı. Başındaki sivri uçlar dalgalandı ve hareketli olduklarını fark ettim. Ne ifade ettiklerini merak ettim. Gergin miydi? Kızgın mıydı?

"Çünkü bir dişi insanın çiftleşme içgüdümü uyandırabileceğinden şüpheliydim. Tapınaktan tek başıma dönmeyi bekliyordum ve kendim için asaya ihtiyacım yok. Burası fuaye."

Menteşeler gıcırdayınca irkilerek kapıyı kapattım ve kendime sarıldım. Yalan söylememişt, ev serindi. O kadar serindi ki, birden titredim, ter cildimde hızla soğuyordu. Tek ışığın başımın üstündeki kirli bir tavan penceresinden geldiği antrenin karanlığında, beni inceleyen Voss'un yüz ifadesini zar zor görebiliyordum.

"Üşümüşsün."

Omuz silktim, kollarımı ovuşturdum. "Beni rahatsız ediyorsa dışarı çıkarım. Dışarısı çok sıcak."

"Yukarı çıkalım," dedi, fuayenin ortasındaki geniş merdivenlere yönelmişti bile. Merdivenler siyah ahşaptan yapılmıştı ve o çıkarken ayaklarının altında gıcırıyordu.

"Neden?" Yine temkinli bir şekilde sordum. Üst kat genellikle yatak odası anlamına gelirdi, değil mi?

Voss yürümeye devam etti, "Çünkü ev çeşitli ısı seviyeleri sunacak şekilde inşa edildi. Birinci kat en soğuk olanı, tabii ki bodrum katı hariç. İkinci kat daha sıcak, üçüncü kat ise en sıcak. Bir de küçük bir tavan arası var ki orası da kaynıyor. Oraya nadiren giderim."

Kuyruğunun sabit salınımını izleyerek onu takip ettim. Tırabzanı tuttuğumda titredi, yıkılmakla tehdit etti, ben de bıraktım ve merdivenleri desteksiz çıktım.

"Benim türüm çeşitli sıcaklıklarda gelişir. Ben en rahat olan ikinci katta uyuyorum. Alt katta mutfak, yemek odası ve egzersiz salonu var. Düşük sıcaklık iştahı ve savaşıma içgüdülerini harekete geçirir."

Sahanlıkta durdu ve benim yetişmemi bekledi. İkinci kata baktım, yer yer soyulmuş soluk yeşil ve sarı duvar kâğıtlarını fark ettim. Merdivenin bir yanında bir koridor uzanıyor, diğer yanında ise derme çatma bir duvar duruyordu.

"Bu... sera," dedim, koridorun büyük olasılıkla evin çökmüş, aşırı büyümüş kısmına giden tıkalı bölümünü işaret ederek.

Voss yüzünü buruşturdu, sivri uçları güçlü bir rüzgârla yere inip kalkan bir buğday tarlası gibi dalgalanıyordu. Gözlerimi sinirli bir şekilde başka tarafa çevirdim çünkü bu görüntüyü sevimli buluyordum.

"Orman tecavüz etmeyi sever," dedi, uzaklara bakarak, kuyruğu seğirerek. "Ve uzun bir süre boyunca, yeterince umursamadım... Umursamadım."

Sesindeki ıssız nota göğsümde sempati uyandırdı, ama bunu bastırmak için elimden geleni yaptım. Bu beni manipüle etmeye çalışmasının başka bir yolu. "Sensiz ölürüm" tehdidinin başka bir versiyonu.

"Dört yatak odası ve iki banyo var." Voss koridora adım atarak tura devam etti. "Akan su ve sıcak su da var ama elektrik yok, yani eğer alışkınsanız... Üzgünüm, bir yolunu bulabiliriz. Ben... Bir eş getirmeyi beklemiyordum. Ve kesinlikle senin de mesafenı koruyacağını beklemiyordum. İnsan olduğun için bir basilisk dişisi gibi tepki vermeyeceğini düşünerek dar görüşlü davrandım. Bir yatak odası seçtiğinde, elimden geldiğince temizleyeceğim."

"Bir dişi basilisk nasıl tepki verir?" Sordum, soru ben durdurmadan önce ağzımdan dökülüyordu.

Voss bana delici bir bakış fırlattı, gözlerimiz bir saniyeliğine buluştu ve ben kaşlarımı çatarak başka tarafa baktım. Gardımı indirdim. *Yine.*

Gerçekten, kendimi korumam yok muydu?

Sadece, onda çok zararsız ve yumuşak bir şeyler vardı. Ama yargılarıma güvenemeyeceğimi kendime hatırlattım. Geçmişte beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Bir kez hissettiğinde bağı karşı koyamazdı." Sesi hüzünlüydü.

Sürekli sormak rahatsız edici geliyordu, bu yüzden sormadım, onun yerine bana boş üç yatak odasını gösterirken takip ettim. Her biri tozlu, daireli, kirli pencereleri ve siyah ahşaptan yapılmış ağır, alçak mobilyaları vardı. Yataklar yuvarlak ve büyüktü, şilteler ortalarından sarkıyordu.

"İsterseniz sizin için bir insan yatağı sipariş edebiliriz," dedi Voss yorgun bir sesle.

Yatak odasını seçmem uzadıkça onun daha da üzgün ve kederli olduğunu fark ettim ve sonunda koridorun en uzağındaki odada karar kıldım. Voss, sivri uçlarının bir anlığına titremesi dışında seçimime tepki vermedi.

"Güzel," dedi sonunda. "Geceleri kapıyı kilitleyebilirsin elbette. Nasıl istersen. Ben gelip yerleri yıkayacağım, sen de..."

"Hayır, yalnız kalmak istiyorum," diyerek yatak odasına girdim ve kapıyı hafif bir tıkırtıyla arkamdan kilitledim. Sırtımı koyu renkli ahşaba dayadım ve dinlemeye başladım. Uzun, çok uzun bir süre sonra Voss uzaklaştı, pençeleri koridorun çıplak ahşap zeminine sürtünüyordu.

Ayak sesleri bile hüzünlü ve kederliydi. Yumruklarımı sıktım ve kararlılığımı güçlendirdim; Liam'ın David'le olan nişanımı bozmam için beni nasıl manipüle ettiğini hatırladım.

Hatta bir kere ağladı. Ama bunlar timsah gözyaşlarıydı, beni tuzağına düşürmek içindi, böylece beni sonsuza dek tuzağına düşürebilecekti. Sonunda nişanımı terk etmemi istediğinde ve ona hayır dediğimde, Liam'la birlikte olmayacağımı açıkça belirttiğimde, beni ilk kez öldürmekle tehdit etti.

Ertesi gün David ölmüştü. Ve ben onun yasını bile doğru düzgün tutamadım, çünkü Liam her adımımın peşindeydi, sahte nezaketinin tüm izleri kaybolmuştu.

Bu dersin bedelini çok ağır ödedim.

Şimdi Voss'a ne kadar inanmak istesem de inanmıyordum. Liam'ın içindeki şiddetin aynısı onda da vardı, bana dokunmaya cüret eden adamı vicdan azabı duymadan öldürmüştü. Bunu hatırlamak zorundaydım. Hüzünlü, kibar dış görünüşünün ardında bir katil saklıyordu.

Uzun ve korkunç bir günün yorgunluğuyla keşif yapmayı sonraya bırakmaya karar verdim. Hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Burada kalamazdım ama aptal da değildim. Yırtıcı hayvanlarla dolu bir ormana tek başıma gitmezdim.

Şu anda tek çıkış yolum Voss'u bana eşlik etmesi için ikna etmektir. Elbette hiçbir canavar *ona* saldıracak kadar aptal değildi.

Karmaşık işlemeli yatak örtüsünü bir kenara fırlatıp havaya bir toz bulutu kaldırdım ve yatağın ortasına yerleşip top gibi kıvrıldım, uzun elbisem bacaklarımın arasına dolandı. Çarşafklar temizdi ve belli belirsiz sıcak ve baharatlı bir şey kokuyordu.

Tekerleklerimi döndürmeye devam edemeyecek kadar yorgun olduğumdan, Voss kapımı kırarsa hiçbir şey yapamayacağıma karar verdim. Her iki durumda da savunmasızdım, bu yüzden sadece uyuyacaktım. Yatak rahattı, oda da hoşuma gidecek kadar serindi. Uykuya dalmadan önce üzerime yumuşak bir battaniye örttüm.

Gecenin bir yarısı uyandım. Oda karanlık ve sessizdi, her şey hareketsizdi ve mesanem dolmuş, boğazım kurumuştı. Bir an kendimle savaştım, ağır, rüyasız uykuya geri dönmeye çalıştım ama işe yaramadı. Hafif bir iniltiyle kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Gıcırdaması için dua ederek kapıyı açtım. Açılmadı. Koridora baktım, Voss ya da başka bir tehlike beni yakalamak için pusuda bekliyordu.

Tek ışık koridorun sonundaki daireli bir pencereden geliyordu ve garip, sarımsı bir ay ışığıydı. Gözlerimi kırıştırdım, gözlerimin alışmasını bekledim.

Ayağımın dibindeki ani bir hışırtı beni sıçrattı. Nefesimi bastırmak için elimle ağzımı kapattım ve geri çekilerek büyük, yer değiştiren bir yumruya endişeyle baktım. Tam kapımın eşiğinde, koridorun soğuk ahşap zemininde duruyordu.

Birkaç kez daha göz kırptım ve sonunda ne gördüğümü anladım. Voss, gözleri kapalı, kapımın önünde uyuyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım titreyerek, Terra'ya fark ettirmeden nasıl adım atacağımı merak ediyordum.

Voss kıpırdandı, burun delikleri açıldı ve yüzü acıdan olsa gerek gergin bir ifadeye büründü. Başındaki sivri uçlar dışarı fırladı ve uzun, titrek bir iç çekti. Kalbim sıkışmıştı. Şimdi numara yapmazdı, değil mi? Uyuyordu.

Ayağa kalktım, onu dikkatle izliyordum ama o hareketsizdi, derin derin nefes alıyordu. Mesanem beni zorluyordu, bu yüzden çenemi sıktım ve yavaşça cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. Onu rahatsız etmeden adım atabilmek için neredeyse tepesinde durmam gerekiyordu. Voss yerde kıvrılmış haldeyken bile çok büyüktü.

"Sakin ol," diye fısıldadım kendi kendime, elbisemi ellerimin arasına alarak. "Sakin ol. Uyuyorsun. Hissetmeyeceksin bile."

Kendimi destekledim ve nefesimi tutarak onun üzerinden geçtim. Voss kıpırdamadı bile ama ben o nefesi ancak banyonun güvenli ortamında bırakabildim.

Kapı kilitlendi, işedim ve süslü pirinç musluktan su içtim. Bu sırada yüzümü yıkadım, düğün törenimizden kalan izleri temizledim ve ardından diş fırçamın yokluğunda nefesimi tazelemeye çalışarak biraz daha su içtim.

Nihayet dönüş yoluna çıkmaya hazırdım, banyodan çıktım ve kapıyı nazikçe kapatmak için elimden geleni yaptım. Çabalarımın rağmen o kadar yüksek sesle gıcırdadı ki, hemen Voss'u kontrol etmek için sıçradım. Hâlâ hareket etmiyordu, göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu.

"Doğru," diye mırıldandım, yaklaşırken. "Uyumaya devam et."

Neden yatak odamın kapısının eşiğini yatağı yapmaya karar verdiğini düşünmek bile istemiyordum. Tek istediğim dairesel yuvama geri dönmek, aramızda kilitli bir kapı olmasıydı.

"Neredeyse geldik," diye fısıldadım, adım atmaya hazırlanırken.

Her şey bir anda oldu. Tam elbisemi kaldıracaktım ki koridorun sessizleştiğini, Voss'un düzenli nefes alışının sesinin kesildiğini fark ettim. Sonra tek bildiğim, elbisemin eteğinin onun elinde olduğuydu. Kabaca çekerek beni tökezletti ve korkudan nefesim kesildi.

Duyulur bir kokuyla elbisemi burnuna bastırdı. Voss sonunda bıraktığında, kalbim küt küt atarak öylece kalakaldım. Gözleri hâlâ kapalıydı. Kendimi hazırladım, üzerine atlayıp kapıyı çarparak kapatmaya kararlıydım ki pençeleri bileğime dolandı.

"Dostum," diye mırıldandı, hâlâ uyuyormuş gibi geveleyerek.

Sonra hafif bir çığlıkla üzerine düşene kadar beni kendine çekti. Kolları sıcak ve güçlü bir şekilde etrafımı sardı ve pullu yüzünü boynuma gömdü.

"Benimle kal."

BÖLÜM 7

Voss

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey ışık oldu. Yanlış hissediyordum, perdeleri sıkıca çekilmiş yatak odam olamayacak kadar parlaktı.

Sonra ağrıyı fark ettim. Sert ve soğuk bir yüzeye bastırduğım için tüm yanım ağrıyordu. Yine de harika, derin bir esenlik hissi iliklerime kadar işledi. Sanki normalden çok daha iyi uyumuştum.

Bir şey bana doğru kıpırdandı, yumuşak saçlar burnumu gıdıkladı ve irkildim. Gözlerimi dikkatlice açarak ikincil göz kapaklarının onları örtmesini sağladım ve alışılmadık sabahıma ilk kez baktım.

Gördüğüm şey kalbimin vahşi, sahiplenici bir sevinçle çarpmasına neden oldu. Alina kollarımdaydı, sıcak nefesi göğsümde geziniyor, başının üst kısmı çenemin altına sıkışıyor. O buradaydı, bir kadının sevimli, sıcak ağırlığı ve aletlerim hemen istekli, çarpan kanla doldu.

Yine de, onları geri çektim, çift ereksiyonu horoz cebimde rahatsız edici bir şekilde saklı kalmaya zorladım. Çünkü doğru olmayan bir şeyler vardı. Alina'nın kapısında uyuyakaldığımı hatırlıyordum, kokusunun rahatlatıcı kokusunu alabiliyordum ama kucağıma nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir gecede fikrini mi değiştirdi? Bundan şüpheliydim. Geçmişte başına kötü ve acı verici bir şey gelmiş, bu da onu alaycı ve güvensiz yapmıştı ve onu kollarıma atmak için bir kâbustan ya da her ne olduysa ondan daha fazlası gerekeceğini biliyordum.

Ne o zaman?

"Hayır... Hayır..." Alina aniden mırıldandı, başı başka yöne kaymıştı.

Yüzündeki sıkışık ve gergin ifadeyle irkildim. Belli ki uyuyordu, gözlerini sıkıca kapatmıştı. Ben izlerken, ağzı aniden çılgık atacakmış gibi sıkıntıyla açıldı, ama sadece küçük, yürek parçalayıcı bir inilti çıktı.

"Hayır... Hayır..."

Onu daha da yaklaştırdım, kalbim onu rahatlatmak için şiddetli bir ihtiyaçla çarpıyordu. Eşim acı çekiyordu ve tüm içgüdülerim keskinleşti, damarlarımda adrenalin pompalanıyordu. Artık hayatta tek bir amacım vardı. Onu güvende ve mutlu tutmak.

"Şşşt, tatlım," diye tısladım, sesim çiftleşme çağrısının alçak, yatıştırıcı temposuna düştü. "Güvendesin. Sana sahibim. Her şey yoluna girecek. Artık benimsin. Seni her zaman koruyacağım."

Kelimeler hızlı bir akıntıyla dökülüyordu ve onları durdurmak için çaresizdim. Bir basilisk dişisinin doğal dövüş içgüdülerini sakinleştiren ve hafifleten özel, yatıştırıcı bir melodi olan çiftleşme çağrısını ergenliğimden beri söylemek istiyordum. Şimdi, uzun yıllar sonra, nihayet bunu yapabiliyordum.

"Benimle güvendesin. Ben senin koruyucunum, tatlı şey. Ben senin emrindeyim. Ssshhh, sevgilim. Ne kadar sıcak olduğunu hisset. Kollarımda ne kadar güvendesin."

Alina'nın acılı ifadesi yumuşadı, dudakları yumuşak bir şapırtıyla kapandı. Kaburgalarını genişleten derin bir nefes aldı ve sonra durdu, ben onu tutarken yavaşça nefes aldı.

Çiftleşme çağrımın onun kâbuslarını kovaladığına sevinmiş olsam da yine de içimdeki üzüntüyü tutamadım. Duydu ve tepki verdi ama sadece uykusunda. Uyandığında muhtemelen korkudan çılgık atacaktı.

Yine de gitmesine izin veremezdim. O uyuduğu sürece, eşim beni istiyormuş gibi davranabilirdim.

Onun değerli bedenine sarılmış, kirli pencereden içeri giren ışık huzmelerinde tembelce dönen toz zerreciklerini izliyordum. Güneşin açısı yavaşça değişti ve sonunda Alina bir iniltiyle kıpırdandı.

Uyanmıştı.

"Lütfen, korkma," dedim sessizce, çılgınlığa hazırlanarak. Tutuşumu yeterince gevşetmişim, böylece uzaklaşması kolay oldu, o da öyle yaptı.

Alina güçlükle nefes alarak kollarımdan kurtuldu ve doğruldu, gözlerimin içine bakıyordu, bakışları dikkatli ve parlaktı, uykudan eser kalmamıştı.

Kalın bir şekilde yutkundum, göz temasının samimiyeti göğsümü sevinç baloncuklarıyla doldurdu, aniden başını salladı,

Bağlantıyı koparmak.

"Sen... uh. Neden burada yerde uyudun?" diye sordu, köprücük kemiğini gergin bir şekilde okşayarak.

"Çünkü beni vahşi bir hayvan gibi öfkelenmekten alıkoyan tek şey senin kokun," dedim, bunun sadece onun güvensizliğini keskinleştireceğini bilsem de dürüst olmaya karar verdim.

Alina irkildi, gözleri boğazıma kaydı ve uzaklaştı. Yakasının üzerindeki deriyi gergin bir şekilde okşaması kaşınmaya dönüştü. Dudakları birbirine yapışmıştı, perişan ve kaybolmuş görünüyordu.

"Nasıl... Neden benimleydin?" Nazikçe sordum, onu kollarımda uyutan şeyin ne olduğunu gerçekten merak ediyordum.

"Beni yakaladın," dedi yumruklarını sıkarak. Köprücük kemiklerinin üzerindeki deri kıpkırmızı çizilmişti. "Banyoya gittim, sen burada uyuyordun ve geri döndüğümde... Beni yakaladın ve bırakmadın. Uyuyor gibiydin."

Bana tekrar baktı ve ben de yavaşça başımı salladım. "Hatırlamıyorum, o yüzden uykumda yapmış olmalıyım. Özür dilerim. Bir dahaki sefere kapıdan daha uzakta olacağım. Böylece kolayca geçebilirsiniz."

Bana endişeli bir bakış attı, gözlerimiz kısa bir an için buluştu. "Burada mı uyumayı planlıyorsun? Yerde mi? Yine mi?"

Dehşete kapılmıştı ve ben de içimi çekerek ayağa kalktım. "Üzgünüm ama senin de güvenliğin için bu konuda bencil davranacağım." O da ayağa kalktı ve elbisesini kalçalarından aşağıya doğru düzeltti. "Senden asla odanı ya da yatağını benimle paylaşmanı istemeyeceğim. Ama kokuna ihtiyacım var," diye açıkladım.

"Çünkü onsuz öleceksin," dedi, sesi düzdü, sanki bana inanmıyor gibiydi.

"Evet," diye onayladım. "İstersen bu konuda bir şeyler okuyabilirsin. Yemek odasındaki raflarda türüm hakkında bazı kitaplar var. Ortak dilde yazılmışlar. Anlamana yardımcı olurlar."

Omuz silkti, kendine sarıldı. "Tamam. Kitabı okuyacağım. O zaman senden bir iyilik isteyebilir miyim? Yakınlarda bir insan köyü olduğunu söylemiştin. Beni oraya götürebilir misin?"

Bana bakmadı, elleri gergin bir şekilde birbirine dolanıyordu. Bir sızı göğsümü delip geçti. Kollarımdayken ve onu kâbuslardan koruduğumda bir an için umut varmış gibi görünse de hiçbir şey değişmedi.

Ama tabii ki yine de gitmek istedi.

O beklerken ona ne söyleyeceğimi düşündüm, nefesinin havayı karıştırdığı yerde dönen altın toz zerreciklerine baktım. Sonunda, bana bir parça umut verse de içimi çaresizlikle titreten bir cevapta karar kıldım.

"O zaman gitmene izin vereceğim," dedim yavaşça. Gerildi, yanakları renklendi, gözleri yere sabitlendi. "Ama henüz değil. Sen benim karımsın, iyi ya da kötü. Ve senden tek bir iyilikten başka bir şey istemeyeceğim. Bir şans istiyorum."

"Bir şans mı?" Gözleri şaşkınlıkla boğazıma kaydı. "Ne şans?"

"Güveninizi kazanmak için. Senden en az iki ay kalmanı istiyorum. Benimle yaşa ve benimle konuş. Daha fazla değil. Bundan sonra hala gitmek istiyorsan, seni köye götüreceğim. Bir günlük yürüyüş mesafesinde."

Eli tekrar boynuna gitti ve düşünürken acımasızca kaşınmaya başladı. Kendine zarar vermesini izlemek acı veriyordu ama benimle kalması dışında hiçbir talepte bulunmayacağıma söz verdim. Ona vücuduyla ne yapacağını söyleyemezdim.

Yine de, cildine yayılan iltihaplı kızarıklığı görmek beni öfkeyle kaşındırdı. Bir adım daha yaklaştım ve derin bir nefes aldım. Kokusu öfkemi hemen yatıştırdı.

"Pekâlâ." Alina kaşınmayı bıraktı ve bana döndü, omuzları dik, yüzü kararlıydı. "O zaman biraz temizlik malzemesine ihtiyacım olacak."

"Her şeyi temizleyeceğim," dedim hemen, evimin halinden utanarak.

Başını iki yana salladı. "Bu bana yapacak bir şey verir. Bana uyacak kıyafetleriniz olduğunu sanmıyorum. Ya da yiyecek?"

"Her şey bugün geç saatlerde gelecek," diye açıkladım. "Bir hava mekiği paketleri evin arkasına bırakacak."

Başını salladı, sertçe nefes verdi. "Pekâlâ. Mutfağa bir göz atacağım sanırım."

Önce o yola koyuldu, elbisesi bacaklarının etrafında sallanıyordu. Kendini kaptırmış bir aptal gibi onu takip etmekten başka bir şey yapamadan, evimin tozlu ışığında hareket eden baştan çıkarıcı figürünü izledim.

Bu sefil, bağımlılık yaratan bir durumdu. Çiftleşmek ama yine de çiftleşmemek. Kokusuna, dokunuşuna, sesine çekiliyor ama gözlerimden uzaklaşan her bakışını reddediyordum.

İki sikim de ağır bir ihtiyaçla nabız gibi atıyor, kanım özlemle çarpıyor ve derimin altında öfke kafesteki bir hayvan gibi yaşıyordu. Tamamen çiftleştiğimde tamamen yatışacaktı ama bunun gerçekleşmesi için onun içine boşalmam gerekiyordu. En azından bir kez.

O zamana kadar, onun yakınlığı aklımı başımda tutan tek şeydi.

İnsan gelinim, temelli kopmaya ne kadar yakın olduğumu bilmiyordu. Yine de, onu tekrar manipüle etmeye çalıştığıma karar vermesin diye ona söylemeye cesaret edemedim.

Ona yer açmak için mutfağın dışındaki karanlık koridorda durdum. Alina dolapları açıp kapatıyor, menteşeleri gıcırdıyordu. Sonra bir an sessizlik oldu.

Ve sonra bir çığlık.

BÖLÜM 8

Alina

TVoss öfkeli bir boğa gibi koşarak mutfağa girdiğinde arkamdaki kapı çarptı. Etrafına çılgınca baktı, burun delikleri alevlendi, ta ki beni fark edene kadar, bir dolapla masa arasında bir köşeye sıkışmışım.

"Neyin var? Kendine zarar mı verdin?" diye sordu, tüm vücudu aciliyetle titriyordu.

Başımı salladım ve canavarın gizlendiği açık dolabı işaret ettim. "İşte. Beni ısırmağa çalıştı."

Burun delikleri tekrar alevlenirken Voss kaşlarını çatı. Dolabın içine bakarken korkuyla irkildim, sonunda yumuşak bir homurtuyla geri çekildi. "Dikkatli ol!" Endişelenecek bir şey yokmuş gibi elini içeri soktuğunda nefes nefese kaldım.

"Sadece küçük bir vorhaxa," dedi elini yavaşça geri çekerek. "Sana zarar vermez. Bak."

Açık avucunun içinde duran hayvanı gösterdiğinde itiraz etmemek için dişlerimi sıktım. Hakkını yemeyelim, hayvanı bana yaklaştırmadı ama güvenli bir mesafeden izlememe izin verdi.

Canavar gün ışığında, dolabın derinliklerinde olduğu kadar büyük ve korkutucu görünmüyordu ama yine de tedirgin ediciydi. Sekiz bacaklı yapısı ve kalın, tüylü gövdesiyle bir örümceğe benzeyen bu yaratık aynı zamanda çok daha büyüktü. Kafasından iki küçük boynuz çıkmıştı. Bakmak için yavaşça yaklaştım.

Hayır, onlar boynuz değildi. Küçük saplardı ve her birinin ucunda büyük, menekşe rengi bir göz mücevher gibi parlıyordu.

Düşündüm de, oldukça güzeldi. Voss'un büyük, pullu avucunda sakince oturduğu ve bana saldırmaya çalışmadığı sürece.

"Kakao çekirdeklerini severler. Bu yüzden o dolapta buldun. Vorhaxa biraz sıkıcı olsa da zararsızdır. Kendilerini koruma içgüdüleri yoktur - lezzetli bir şeyin kokusunu aldıklarında tehlikeye aldirmeden içeri girerler."

Dairesel mutfak penceresini açtı ve tüylü örümcek-şeyi dışarıdaki büyük bir çalının yaprağına koydu. Nefes aldım ve kendimi rahatlamaya zorladım, Voss'un pencereyi kapatırken yaptığı nazik hareketleri gözlemledim, vorhaxa uzaklaşırken ona gülümsedim.

Geri döndüğünde gözlerimiz buluştu. Gözlerimi kırıştırdım ve aniden huzursuz ve sinirli bir şekilde başka tarafa baktım.

Neden artık şiddete başvurmuyor?

Voss'un sonunda sabrını yitirmesini gerçekten istiyordum. Ne kadar uzun süre üzgün, nazik canavarı oynarsa, ona güvenmeye o kadar meyilli oluyordum ve bu yol acı ve acı hayal kırıklığına yol açıyordu.

Kaçınılmaz olanı beklemek dayanılmazdı.

Boğazımı temizledim. "Kakao mu dedin? Kakao gibi bir şey mi?"

"Evet." Voss tekrar dolaba uzandı ve hafif çikolata kokan bir avuç koyu kahverengi uç çıkardı. Gözlerimi kapatarak içime çektim.

Hayatımda tam dört kez çikolata yemiştim ve her birini acı verici ayrıntılarıyla hatırlıyordum. Çok lezzetliydi.

"Büyük büyükbabam, bu bitkilerin bizimki gibi bir iklimde geliştiğini öğrendikten sonra kakao ve kahve fideleri ithal ettirdi. Şimdi tamamen adapte oldular, bu yüzden kakao ve kahvemiz de var. Bugünlerde içmiyorum ama isterseniz sizin için yapabilirim, gerçi birkaç hafta sürer. İşe meyveleri toplamakla başlamalıyız."

Ona gerçekten bakmak istedim. Sesi çok yetkin ve bilgili geliyordu. Açıkçası, benim de hayatımda sadece birkaç kez tattığım ve her gün kahve içen varlıklı insanları kıskanacak kadar keyif aldığım kahveyi üretmesinden etkilendim.

"Ben... Belki," diye geçiştirdim, şimdi ne yapacağımdan emin değildim. Voss'un yardımseverliği beni sonsuza kadar hayal kırıklığına uğrattı. *Hiç uymuyordu.* "Peki ya çikolata? Onunla ne yapıyorsun?"

"Çiğ aldım."

Voss'un ağzına birkaç parça atıp çiğnediğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Avucunu bana uzattı ve parmaklarım sıcak pulları sıyrarak birkaç koyu parça aldım. Gerçekten acıkmışım.

Yine de çekirdekleri çiğnediğimde öksürük krizine girdim. Acı ve kuruydular, boğazımı tırmalıyorlardı. "Al."

Voss elime bir bardak su tutuşturdu, ben de minnetle içip boğazımı yatıştırdım.

Ağzımı çalkaladıktan sonra, "Tadı hiç de çikolataya benzemiyor," diye hırıldadım.

"Sanırım değil," dedi Voss hayıflanarak. "Çikolata daha tatlı, değil mi? Sanırım kahvaltıda kurutulmuş et yiyebilirsin. Bir sonraki paket gelene kadar erzağım azalıyor. Özür dilerim. Ama kakaodan çikolata yapmak için bir rehberim var. Yemek odasındaki diğer kitapların yanında. Size gösterebilirim."

"Belki daha sonra? Önce basilisk kitabını istiyorum."

Bana uzattığı bir parça kurutulmuş eti aldım ve merakla etrafa bakarak onu takip ettim. Bir önceki gün evi tam olarak tanıyamayacak kadar gergindim ama şokun etkisi geçmişti.

Böylece köşelerinde toz tavşanlarının toplandığı yıpranmış ahşap zeminlere ve duvarlara sabitlenmiş, bazıları kalın, yanardöner örümcek ağlarıyla çevrili süslü gaz lambalarına iyice baktım. Soğuk, sanki sıcak ve boğucu bir ormanın ortasında değilmişiz gibi duvarlardan yayılıyordu.

"Alt kat nasıl bu kadar soğuk olabiliyor?" Voss yemek odasının kapısını açarken sordum.

"Kalın duvarlar," diye cevap verdi. "Atalarım Vardiya'dan sonra insan konutlarına benzer evler inşa etmeye başladılar, ancak bizim evimizden bazı yöntemleri korudular ve bu en önemlisi. Alt kattaki duvarlar en kalın olanları. Ön kolunuzun kalınlığı kadar diyebilirim."

Başımı salladım ve sonra yemek odasına baktım. Kullanılmadığı belliydi, masa ve sandalyeler koyu, tozlu çarşaflarla kaplıydı. Ama zemini kaplayan tozun içinde temizlenmiş yollar vardı. Bu yollar duvarları kaplayan kitap raflarına gidiyordu.

Daha önce hiç bu kadar çok kitabı bir arada görmemiştim.

"Bakalım," diye mırıldandı Voss, muhtemelen en sık kullandığı en açık, en geniş yolu izleyerek. "İşte yabancı kültür başlıkları. Çoğu tapınak bilim adamları tarafından yazılmış elbette. Tapınaklar şu anda Alia Terra'da yaşayan tüm ırklar hakkında en fazla bilgiye sahip. Ah, işte bu."

Raftan ince, yeşil bir kitap aldı ve bana gösterdi. Dudağımı ısırdım ve yavaşça başlığını okudum. *"Basilisklerin Kültürü... ve Çiftleşme Alışkanlıkları..."*

Voss gözlerini kırıştırdı ve ben de yüzündeki şaşkın ifadeyi yakaladım. Omuz silktim. "Okuyabilirim ama hızlı değil. Çiftlik işçilerinin kitaba ihtiyacı yok. Ya da onları satın alacak paraları."

Çabucak toparlandı ve okuma yeteneğimin zayıf olduğunu düşündüyse de bunu belli etmedi. "Yani bir çiftlikte mi çalışıyordun? Yavaş mevsimlerde boş vaktin olmuyor muydu?"

Homurdandım. "Keşke. Kışlar hayvanlarla ilgilenmek, inekleri sağlamak ve peynir yapmak, yünleri temizlemek ve işlemek, ahırları temizlemek içindi... Ama bazen akşamları çiftlikte çalışan kadınlardan biri bize hikayeler okurdu. Bu çok güzeldi."

Voss alnını kaşıdı, sivri uçları karıştı. "Sana okuyabilirim ama madem bana güvenmiyorsun..."

Kitabı elinden kaptım, yanaklarım renklendi. "İdare edebilirim. O kadar kalın değil. Sık kitap okur musun? Çok fazla kitabın var."

Voss benim garip tepkime yorum yapmadı. Başımı salladı ve pullu parmaklarını kitap sırtlarında gezdirdi. "Türümün son örneği de öldükten sonra bu şekilde başa çıktım. Okumak yardımcı oldu. En azından bir süreliğine."

Sesi üzgünleştirdi ve ben hiçbir şey söylemedim, gözlerimi kaçırmaya odaklandım. Doğrusu ona bakmak istiyordum. Ama Voss haklıydı. Ona güvenmiyordum.

"Tapınak monografileri benim favorilerim," dedi, kitap üstüne kitap çıkararak. *"Buz Devi Politikasının Kısa İncelemesi, Ork Sürüsü'yle Bir Yılım, Lich'in Ele Geçirilmesi Zor Ahlakı Üzerine, Buz Klanı'nın Büyülü Yetenekleri..."* Her birini en az iki kez okudum. Alia Terra'nın çeşitli halkları hakkında bilgi edinmek büyüleyici."

Başımı salladım, tür isimleri benim de ilgimi çekmişti. Orkları ve buz devlerini biliyordum ama likenler ya da Buz Klanı hakkında hiçbir şey duymamıştım.

"Belki bunu bitirdikten sonra onları okurum," dedim ona bakarak. "Ama şimdi bana temizlik malzemelerini nerede sakladığını göster. Tüm bu tozun ortadan kaldırılması gerekiyor."

Voss itiraz etmedi. Beni kovaları, paspasları ve diğer malzemeleri sakladığı naftalin ve sabun kokan bir dolaba götürdü. Bu kadar bakımsız bir ev için dolap şaşırtıcı derecede doluydu.

Bir kovaya ılık su doldurup birinci kattaki camları temizlemeye başladığımda, etrafımda dolaşarak beni şaşırttı. Sıkılıp kitap okumaya gideceğini düşünmüştüm ama ben camları silerken o yanımdan ayrılmadı, saygılı bir mesafeyi korudu ve mobilyaların tozunu aldı. Sıkışmış bir kilitle sorun yaşadığımda, tek kelime etmeden pencereyi benim için açtı. Kovamdaki su kirlendiğinde, onu değiştirdi.

Kısa süre sonra ikimiz de bir ritme girdik, arkadaşça bir sessizlik içinde çalışıyorduk. Hareket etmeye devam ettiğimde yeterince

Aşağı kat uyarıcıydı ve çok geçmeden, zamanı daha çabuk geçirmek için nefesimin altında şarkı söyledim.

Bezimi durulamak için döndüğümde, Voss'u tuhaf bir ifadeyle bana bakarken buldum, gözleri siyahtan çok altın rengindeydi, elleri vücudunun önünde kenetlenmişti. Gözlerimi yakaladığında hemen döndü, kuyruğu kovaya öyle sert çarptı ki neredeyse kovayı devirecekti.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Sivri uçları tedirginlikle inip kalkıyor, kuyruğu çılgınca sallanıyordu. Bana sırtını döndü. "Sadece... Güzel bir sesin var. Ve şarkı da... Güzel."

Tepkisi üzerine kafa yordum ve sonunda müstehcen sözlerden utanmış olabileceğini fark ettim. Şarkıyı tuhaf ama hızlı melodisi için sevmiştim, ama geriye dönüp baktığımda, benim için her kimse onun önünde çalmak için en iyi seçim değildi. Koca kelimesi tam olarak oturmadı ve midemi bulandırdı.

Çayırdı uyuyakalan ve kulağına baştan çıkarıcı fısıltılar fısıldayan aşık bir satir tarafından ziyaret edilen bir çoban kızı olan Luella hakkında eski bir halk şarkısıydı. Şarkının, özellikle de işçilerin tarlalarda söylemeyi sevdiği diğer şarkılarla karşılaştırıldığında, uysal olduğunu düşünmüştüm, ama belki Voss farklı düşünüyordu.

Evet. Kesinlikle onu bir şekilde etkiledi.

"Geri döneceğim," dedi, sesi boğuklaşmıştı ve hızla uzaklaştı. Şarkının sözlerini zihnimde tekrarlayarak arkasından bakakaldım.

Uyumaya devam et güzel kızım,

Ben göğsüne hayran hayran

bakarken.

Ürperdim. Kaçmasına şaşmamalı. Muhtemelen benim kaba ve pis fikirli olduğumu düşünüyordu ve dürüst olmak gerekirse, onun için iyi oldu. Belki beni daha erken bırakmaya karar verirdi.

Ama sonra dışarıdan alçak bir gümbürtü duydum ve Voss'un benden kaçmadığını fark ettim. Her neyse onunla ilgilenmek için dışarı çıktı.

BÖLÜM 9

Voss

I dışarı çıkma bahanesi için son derece minnettardı. Alina'nın baştan çıkarma ve çayırdı oynayan çiftler hakkında şarkı söyleyen berrak, tatlı sesi, aletlerimin şehvetle öyle güçlü bir şekilde çarpmasına neden oldu ki, görüşümün kenarları karardı.

Çifte ereksiyonumu görmemesi için sikimin cebinde sıkı tutmak şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi.

En zor. Evet, öyle. Kendi kendime homurdandım ve son teslimat servisinin gölgeliklerin üzerinden geçtiğini görmek için tam zamanında dışarı koştum. Evin arkasındaki bahçede birkaç büyük paket duruyordu. Onları uzun bir yığın haline getirdim ve her şeyi içeri taşıdım.

Ben kutuları yere bıraktığımda Alina mutfakta su içiyordu.

"Yiyecek ve giyecek," dedim. "Mağazada 'Temple Bride Essentials' diye bir şey vardı, onu da aldım. Neye ihtiyacın olacağından emin değildim."

Paketlere baktı, sonra bana, sonra tekrar uzun yığına baktı. Sonunda bana döndü, gözleri boğazıma dikilmişti. "Yani... bu benim için, öyle mi?"

Göz kırptım. Az önce bunu söylememiş miydim? "Evet, hepsi senin için. Sanırım açmak için yardıma ihtiyacın var. Bekle biraz."

Her kutu bantla kapatılmıştı ve pençelerimle bantları kısa sürede kestim. Bir dakika sonra Alina, her biri açık beş büyük kutudan oluşan kaba bir çemberin içinde duruyordu. Onlara zehir kusmak üzere olan kurbağalarımı gibi endişeyle baktı.

"Sorun nedir?" Sonunda hediyelerimi beğenmediğinden endişelenerek sordum. Belki de kutulardan birinin içinden çıkan parlak kumaş parıltıları hoşuna gitmemişti.

Kendini silkeledi ve sonunda giysi kutusuna bakmak için çömeldi. İçindekilere zarar vermekten endişe ediyormuş gibi dikkatle hareket etti. "Yok bir şey. Ben sadece... Bu çok fazla eşya. Hiç bu kadar çok şeye aynı anda sahip olduğumu hatırlamıyorum. Ve sen... sen bunları bana veriyorsun."

Başını kaldırdığında tedirgin görünüyordu, gergin bir şekilde kutunun kenarını tutuyordu. "Evet."

Eli köprücük kemiğinin üzerindeki iltihaplı deriyi kaşımak için havaya kalktı. Durması için bağarmamak için dilimi ısırdım, her ne kadar bu görüntü beni kızdırsa da. Bu hızla devam ederse yakında kanayacaktı.

"Sorun nedir, Alina?" Onun yerine yumruklarımı sıkarak sordum, böylece onu zapt etme dürtüsüne kapılmayacaktım. Ama, ah, ne kadar da istiyordum.

Onun incindiğini görmekten nefret ediyordum.

İçini çekti ve yanakları renklenerek ayağa kalktı. Sonunda, sanki kararını vermiş gibi, gözlerimin içine baktı. Bakışlarının gücü o kadar güçlüydü ki ürpermeme neden oldu.

Ama bir şeye kızdığı belli olsa da, göz temasının verdiği haz her türlü rahatsızlığı gölgede bıraktı. Sanki onun bu bakışı cebime doğrudan bir vuruşmuş gibi aletlerim zonkluyordu.

"Karşılığında ne bekliyorsun?" Alina beni izlerken daha öfkeli bir şekilde kaşınarak saldırdı. Kavga etmek için köşeye sıkıştırılmış ürkek bir hayvan gibiydi.

Sonunda onun çekingenliğini anladım.

"Hiçbir şey," dedim hemen. "Sen benim eşimsin, bu yüzden sana ben bakıyorum. İnsanlar arasında da böyle değil mi?"

Omuz silkti, aniden gözlerini kaçırdı. Elini yanına bıraktığında tırnakları kanlıydı ve utanmış görünüyordu. "Bilmiyorum. Sanırım. Ama, şey... Karısının geçimini sağlayan bir kocanın beklentileri vardır. Peki seninkiler neler?"

Başımı salladım. Onu altımda kıvranırken, bacaklarını açmış, yüzü zevkten iki büklüm olmuş halde görmeyi çok isterdim. Ama yatak odası hizmetlerin değiş tokuş edileceği bir yer değildi.

"Sana daha önce söylediğim şeyi," dedim. "İki ay benimle yaşa. Benimle konuş. Sadece bunu. Şimdi, lütfen gönderdikleri

şeylere bir göz atar mısın? İhtiyacın olan her şeye sahip olup olmadığını bilmek istiyorum. İlk kez bir insan için malzeme siparişi veriyorum."

Tereddüt etti ama sonunda kararlı bir şekilde başını sallayarak tekrar çömeldi. Önce yiyecek kutularına yöneldi, kutuları çıkardı ve

paketler. İlk başta temkinli davransa da kısa sürede heveslendi.

"Bu harika! Konserve şeftalilere bayılırım! Ve kurabiye? Vay canına, un ve kuru maya! Ekmek pişirebilirim. Bu ne... Fıstık ezmesi mi? Ve... naneli çikolatalar?"

Gözleri sevinçle parlayarak bana baktığında, kuyruğumun kırbaç gibi sallanmasına engel olamadım. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Böyle çok *doğru* görünüyordu, yüzü zevkle parlıyordu. Büyülenmişim.

Alina gözlerini kaçırdı, yanakları kızarmıştı ve boğazını temizledi. "Teşekkür ederim. Bu... Bu inanılmaz."

Sesimin bozulmayacağına güvenmediğim için sadece başımı salladım. Kutuları karıştırmaya devam etti ve çok geçmeden üzerine uyup uymadığını görmek için renkli elbiseleri önüne bastırdı. Göğsüm doldu ama bundan zevk alamadım. O ne kadar mutluysa, ben de onu o kadar çok istiyordum, vücudum ihtiyaçla ısınıyor ve sertleşiyordu. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bu çiftleşme içgüdüsüydü, onu mutlu ettiğim için eşime sahip çıkmamı söylüyordu. İlk ve son kez onun benim olduğundan emin olmak için.

Ama az önce ondan hiçbir şey beklemediğimi söyledim. Hediyelerimi açarken beni çift ereksiyon halinde görürse, bu zaten olmayan güvenini bir kez daha sarsabilirdi.

"Affedersiniz," diye boğuk bir sesle mutfaktan çıktım. "Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor. Tek başına iyi olacak mısın?"

Başımı salladı ve bana döndü. "Evet. Ya Voss?" Taktiksel geri çekilişimi durdurdum ve omzumun üzerinden ona baktım. Kararlı bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Onun açık, mutlu gözlerini görmekten kaçarak aceleyle oradan çıktım.

Mutfaktan uzakta daha rahat nefes alıyordum. Normalde kokusu beni sakinleştirir ve öfkemi uzak tutardı ama o anda şehvetimi kanım kaynayana kadar yükseltti. Yatak odama koştum ve kapıyı arkamdan kilitledim, en-suite banyoya giderken pantolonumu çıkardım.

İlgilenmem gereken iki *şey* sikimin cebinden fırladı, kaygan ve çok sertti, kafam bulanıklaştığında tökezledim. Güneye giden onca kan beynimi yetersiz bırakmıştı.

Lavaboya yaslandım ve her iki siki de avucumun içinde kavrarken gözlerimi kapattım. Parmaklarım buluşana kadar daha sert ve daha sert sıktım ve sonra bu dayanılmaz halkayı yukarı ve aşağı çektim, alt shaftları çevreleyen yumuşak sivri uçlara ulaştığımda yavaşladım.

Zevkle soluğumu tuttuğumda oda etrafımda sallanıyordu. *Tanrım*. En son ne zaman kendime dokunmuştum? Hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, Alina'yla tanışmadan önce beni tüketen öfkenin bunu bile gölgede bıraktığıydı.

Ama şimdi, çiftleşme içgüdülerim alevlenmişti ve bu yüzden siklerim istekli ve sert bir şekilde nabız gibi atıyordu. Parmaklarımın kafesini yukarı kaydırdım, kalın shaftları acı noktasına kadar sıktım. Sıcak prekum yumruğumdan aşağı damladı ve gözlerimi tam zamanında açıp, şişmiş, kırmızı kafaların sıkı elimde kaybolduğunu gördüm.

"Siktir!"

Kokusunu hâlâ hissediyordum. Geceyi kollarımda geçirdikten sonra burnuma ve tenime sinmişti ve şimdi içime çekerek daha fazlasını almaya çalışıyordum. Aletlerim tepki olarak titreşti, vücudumun derinliklerinde saklı olan taşaklarım zevkle şişti.

Bu noktada, onu durduramadım. Çok heyecanlanmışım ve bu yüzden zihnimde canlanan görüntülere bir iniltiyle boyun eğdim. Alina dizlerinin üzerinde, yüzü yukarı dönük, beni emerken gözleri güven dolu. Sonra yine o, yatakta dört ayak üzerinde, onu iki yarağımla birden sertçe sikerken omzunun üzerinden yalvarırcasına bana bakıyordu.

Sonunda, yerde sırtüstü yatmış, iki yana açılmış, kendinden geçmiş bir halde çılgık atarken parmakları omuzlarıma yapışmıştı.

Gözlerimi kapadım, daha hızlı ve daha hızlı okşadım. Çıkardığım sesler canavarcaydı, inlemeler ve kötü zevk homurtuları. Ne kadar sıcak ve sıkı hissedeceğini hayal ettim. Ne kadar açık olacağını, istediğim her şeyi yapmama izin vereceğini, teninin her santimine dokunacağımı.

Bedenime sokulmuş, sıcak, doygun ve güvende nasıl hissedeceğini.

Gözlerim uçarak açıldı, her iki göz kapağı da açıldı ve aynada kendime baktım. Yansımam bana bakıyordu, gözlerim koruyucu zarlar olmadan altın sarısı ve berraktı. Yüzüm öfke gibi görünen bir şeyle bükülmüştü, kendimi daha hızlı ve daha hızlı çalıştırırken dişlerim çıktı ve sonunda derin bir homurtuyla durdu.

Benden başka kimsenin net olarak göremediği ve yaşayamadığı gözlere bakarak lavaboya kalın fişkırmalarla boşaldım ve kendime lanet ettim. Bunların hepsi bir hataydı ama artık çok geçti.

O ana kadar gitmesine izin verebilirdim. Ama şimdi? O benimdi ve onu elimde tutmak için her şeyi yapardım. Eşim için savaşıacaktım.

BÖLÜM 10

Alina

O ilk sarsıntılı günlerden sonra bir rutine oturduk. Sabahları evi temizliyor, öğleden sonraları kendim için yemek pişiriyordum -Voss çoğunlukla et yiyor, neredeyse hiç yemek yapmıyordu- ve akşamları da kıyafetlerimi tamir ediyordum. Gelen elbiselerin çoğu orta bedendi ve çok dar olmamaları için onları açmam gerekiyordu. Tüm bunlar boyunca Voss yanımda kaldı. Sabırlı ve yardımseverdi, her gün her saat beni takip etmekten başka yapacak daha iyi bir işi olmadığını iddia ediyordu. Sinir bozucu olmalıydı ama onun sessiz ve yetkin varlığı beni şaşırtıcı derecede güvende hissettirdi. Özellikle de ormana gittiğimizde.

Bana kahve çalılarını gösterdi ve hasadı kuruması için güneşe sermeden önce kırmızı meyveleri sepetlere topladık. Hiç beklemediğim bir anda kendimi bu sessiz, üretken yaşam tarzının tadını çıkarırken buldum ve sonra zavallı kalbimi hayal kırıklığına uğrattığım için kendime lanet ettim.

Günler geçti. İki aylık süre giderek yaklaşıyordu ve Voss bunun acı verici bir şekilde farkındaydı. Bazen beni o kadar yoğun bir şekilde izliyordu ki, gözlerinin vücudumda bir yol açtığını hissediyordum. O anlarda tamamen odaklanmıştı, hareketsizdi ve bir avcı gibi bana odaklanmıştı.

Bu bakışlar önce yüzümü kızarttı, sonra da kendime kızıp kafam karışıkça öfkelenmeme neden oldu. Korku ve çekingenlikten başka bir tepki vermemeliydim ama yine de... İçimde bir şeyler kıpırdandı. Onlara bir isim vermeyi reddettim.

Bu doğal, kendimi rahatlatmaya çalıştım. İkiniz de vahşi doğanın ortasındaki bu büyük evde yalnızsınız. Bu yüzden birbirinize bağlanıyorsunuz. Buradan uzaklaşınca kendinize gelirsiniz. Birkaç hafta daha.

Onu daha iyi anlamaya çalışarak akşamları yatarken fesleğenlerle ilgili kitabı okudum ama yavaş ilerliyordu. Gaz lambasının ışığında gözlerim kolayca yoruluyor ve her uzun kelimedede durmak zorunda kaldığım için kendime kızıyordum.

Voss beni de hayal kırıklığına uğrattı. Kendime ona güvenmemem gerektiğini hatırlatıp duruyordum ama bu çok zordu. Bana ondan korkmam için hiçbir neden vermedi, her zaman kibar, ölçülü ve destekleyici davrandı. Bana hiç dokunmadı.

Ve geceleri odamdan çıkmaya cesaret edemediğim için, hala kapımın yanındaki koridorda uyuyup uyumadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu düşünmeyi reddettim ve kollarında bir gece geçirdiğim anıyı çok uzaklara ittim.

Bir gün evin yanındaki meyve bahçesinde kakao meyvesi topluyorduk. Meyveler avucumdan daha büyüktü ve hiç de beklediğim gibi görünmüyordu. Olgunlaşmış olanların kabuğu benekli turuncu bir renge sahipti. Biraz garip bir tür oval balkabağına benziyorlardı.

"Al." Voss bana ikiye bölünmüş bir meyve uzattı. "Bunu çiğ yiyebilirsin. Beyaz posasını dene."

"Bu hiç de kakaoya benzemiyor." Güldüm, içindeki tuhaf, beyaz kapsüllere bakıyordum. "Daha çok bir çeşit küf gibi."

Meyvenin kabuğu tıpkı bir balkabağı gibi kalın ve sertti. Çekirdekleri hoş değildi ama üzerlerini kaplayan beyaz posa yumuşaktı ve koyu bir nota ile meyvemsi kokuyordu. Birazını ağzıma atmadan önce tereddüt bile etmedim.

Voss yemek için güvenli olduğunu söyledi ve ben de ona inandım.

"Vay canına," dedim, daha fazlasını almak için uzanmaya başlamıştım bile. "Tatlı ama biraz da çikolatamsı bir tadı var... Sanırım bunu yiyebiliyorsam çikolataya ihtiyacım yok. Bu çok güzel!"

Başını salladı ve yere serdiği büyük bir çarşafın üzerine daha fazla meyve koydu. Dolduktan sonra uçlarını toplayarak derme çatma bir çuval yaptı ve eve taşıdı.

"Kakao çekirdeklerini, onları yapma zahmetine katlanacak kadar seviyorum. Yine de zahmetli bir iş. Tohumların fermente edilmesi ve ardından kurutulması gerekiyor." Omuz silkti. "Ama sanırım eskiden yapacak daha iyi bir şeyim yoktu."

Tam zamanında kafamı kaldırıp, tüylerimi diken diken eden o yoğun, imrenen bakışlarından birini yakaladım. Uygunsuz bir şey söylemedi ya da yapmadı ama yine de kendimi aniden çıplak hissettim.

Aramızda konuşulmayan bir şey havada asılı duruyordu, sanki ben buradayken yapmak istediği her şeyi bana sözsüz olarak anlatıyordu. Kakao çekirdeklerini fermente etmek ve kahve kavurmak yerine yapabileceği *daha iyi* şeyler.

Boğazımı temizledim ve gözlerimi başka yöne çevirdim, gözlerim ağacın tepesinde hafifçe sallanan olgun meyvelere takıldı. "Hey, bunlara ne dersin?"

Voss birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sanki bir hayalden kopmuş gibiydi ve kendime bir kez daha onun gözlerine bakmamam gerektiğini hatırlattım. Yine de bunu giderek daha sık yapıyordum. Bazen, yeterince uzun süre göz göze geldiğimizde, sanki bir fırtına onları kırbaçlamış gibi dikenleri aniden kırışıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini sormak istedim ama sormadım.

"Eğer onları toplamak istersen bir merdivenim var. Ama genellikle sadece ulaşabildiklerimi alıyorum. Yeterince var."

Ağacın gövdesine ve dallarına baktım. "Biliyor musun, yeterince sağlam görünüyor. Belki tırmanabilirim... Sadece bana biraz destek olman gerekecek."

Yumuşak, rahat pantolonlar giyerdim ve ayrıca ağaçlara tırmanmakta iyiydim. Çalıştığım çiftlikte büyük meyve bahçeleri vardı ve sonbaharda sık sık elma toplardım.

Voss cevap vermek için bir an bekledi. "Oh."

Kabul edip etmediğini anlamak için ona baktım. Gözlerimiz buluştu ve irkildim. İrisleri geniş ve altın sarısıydı, normalde gözlerinin çoğunu kaplayan siyah göz bebekleri küçülmüştü. Pullu yüzü yoğun ve aç bir ifadeye bürünmüştü ve ben buna engel olamadan karnımın alt kısmında bir beklenti kıvılcımı alevlendi.

Telaşla geri çekildim. Voss'un yüz ifadesi düştü, göz kamaştırıcı yoğunluk yerini hüzne bıraktı. Başka tarafa baktı ve başını salladı. "Elbette. Nasıl istersen."

Ve şimdi, hayal kırıklığından hırlamak istiyordum. Üzgün, reddedilmiş aşık rolünü bu kadar iyi oynadığı için ona. Ama daha çok da beni etkilemesine izin verdiğim için kendime.

Karnımdaki sıcak merak titreşimleri söndü ve aptal bedenime biraz mantıklı konuşmaya çalışarak yere kaşlarımı çattım.

O bir katil ve canavar! Ve ne kadar uzun süre birlikte olursanız, o kadar vahşi olacaktır. Plana sadık kal. Ona bakma.

Sonunda kitabın Voss'un daha önce bahsettiği, kokumun onu sakinleştirdiğini söylediği kısmına ulaştım. Gerçi bahsetmediği şey, her basilisk'in bir kez çiftleştikten sonra eşine karşı korkunç derecede korumacı olduğuydu.

Kitapta, eşlerine yan gözle bakan insanları ve yaratıkları parçalayan basilisklerden uzun uzun bahsediliyordu. Kanlı savaşlar ve düpedüz katliam anlatılıyordu ve en uzun süre çiftleşen basilisklerin en tehlikelileri olduğu sonucuna varılıyordu.

Yine de Voss benimle tanıştıktan bir saat bile geçmeden Liam'ı öldürdü. Birini tehdit olarak algıladığında bir ya da beş yıl içinde neler yapabileceğini düşünmekten korkuyordum. Onun türü çok vahşiydi.

Ya tüm o korkunç öfke bana yönelirse? Beni en çok bu korkutuyordu.

Kitap endişelerimi yatıştırmak yerine daha da artırdı. Yine de, kakao meyvesini toplayıp yavaşça çarşafın üzerine koyan Voss'a baktığımda, onu kitabın ırkının nasıl olduğunu söylediği şeyle bağdaştırmakta zorlandım. Kafamı sonuna kadar karıştırdı.

Kendime bile itiraf etmeye cesaret edemediğim bir şey daha vardı. Beni en çok hayal kırıklığına uğratan şey, kan ve intikam tasvirlerinden gerçekten zevk alan, kısır ve memnun bir yanımdı. Geceleri yatağıma uzandığımda Liam'ın ölümünü kafamda tekrar tekrar canlandıran ve bu anıdan acımasız bir tatminle zevk alan da aynı parçamdı.

Ne de olsa beni incitti. Bu onun işine yaradı.

Aynı parçam merakla böylesine vahşi ve güçlü bir koruyucuya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Voss yanımdayken bir daha asla korkmam gerekmeyecekti. Dokunulmaz olurdum.

Keşke bana karşı dönmeyeceğine ya da beni kendi iradesine boyun eğdirmek için bu şiddeti kullanmayacağına güvenebilseydim.

Beni yukarı kaldırmaya hazır, en alçak ve sağlam dalın yanında sabırla beklerken ona baktım. Belki de bana dokunmasına izin vermek o kadar da iyi bir fikir değildi. Yine de hayal kırıklığım yüzeye yakın bir yerde kaynadı ve sonunda beni ona doğru itti.

Diğer ayakkabının düşmesini beklemekten çok yorulmuştum. Voss'un bana saldırmasını beklemek ve sonra tekrar tekrar hayal kırıklığına uğramak çok yorucuydu. Bazen, neredeyse onu kışkırtıp bu işi bitirmek istiyordum.

Test edin. Dene onu. Onu çıldırt ki sonunda rol yapmayı bıraksın.

Belki de yaklaşmak tam olarak yapmam gereken şeydi. Kokum bu kadar güçlüyse, sonunda bir şeyleri değiştirebilir ve saklı olanı ortaya çıkarabilirdi.

"Beni kaldırabilir misin? Çok ağır olmaz mıyım?" Yaklaşarak sordum. Doğrudan gözlerinin içine bakmadım ama onları gördüm, altın sarısı ve parlaktılar ama bakışlarını ölümcül olmaktan çıkaran ikincil göz kapakları yüzünden donuklaşmışlardı.

Voss homurdandı. "Hiç de ağır değilsin. Elbette seni kaldırabilirim. Daha yakına gel."

Titredim, son sözleri bana bir anının yankısı gibi belli belirsiz bir hafiflik ve rahatlama hissi verdi. Yerini bulmaya çalışarak ona doğru yürüdüm. Voss bana baktı, gözlerimiz buluştu ve hatırladım: aynı sözleri o odaya girdikten sonra da söylemişti.

düğün odası. Bana vahşi doğasını gösterip Liam'ı öldürmeden önce.

Ani bir kaçma dürtüsü hissettim ama Voss'un büyük, pullu elleri çoktan belimdeydi, nazik ama güvenli bir şekilde tutuyordu. Nefesim kesildi, dokunuşu tüylerimi diken diken etti ve sonra ayağa kalktım, istikrarlı bir şekilde dala doğru yükseldim.

Ayaklarımı ağaca koymak için bacaklarımı yukarı kaldırdım ve Voss ben başka bir dala tutunup dengemi sağlayana kadar beni tuttu. "Kendini yönlendirmek için bir dakikanı ayır," dedi ve ben de avucumu göğsüme bastırarak başımı salladım.

Ama kalp atışlarımı gittikçe hızlandıran şey yeni tehlikeli pozisyonum değildi. Hâlâ onun dokunuşunun bedenimde, nefesinin saçlarımda ve tüm ağırlığının onun kollarında, o kadar güçlü ve güvende hissettirdiğini anlamaya çalışıyordum. Duygular çok sayıda ve şok edici derecede güçlüydü ve kalbimi yavaşlamaya zorlamak için elimi göğüs kafesine daha da sert bastırdım.

Çok hızlı koşuyordu ve korku içinde değildi.

"Pekâlâ," dedim sonunda, duygularımı kontrol edemediğim anlaşıldığında. "Onları sana vermeye başlayacağım."

Ağaca yavaşça tırmandım, pürüzsüz kabuğuna dikkat ettim. Ama çok geçmeden ayağımı bastığım yeri buldum ve olgun, ağır meyveleri Voss'un bekleyen ellerine bırakmaya başladım. Sayfası dolduğunda, daha sonra geri gelmek üzere ağacın altına daha fazla meyve yığdı.

"Sanırım bu yeterli olacak-aaaaaaaah!"

Yana doğru çok fazla eğildim ve tuttuğum dal çatırdayarak kırıldı. Düştim.

Bir çift güçlü, pullu kol beni kolayca yakaladı. Hızlı hızlı nefes aldım, geniş gözlerle Voss'un tepemde beliren yüzüne baktım, dikenleri fırfırlanıyordu, gözleri altın rengindeydi.

"Dikkatli ol, *ssalamiya*," diye tısladı, dili bir anlığına dışarı çıktı, o kadar uzadı ki neredeyse yanağıma değecekti.

Sonra yüzünü boynuma gömdü ve derin derin içine çekti. Dilim tutulmuştu, kalbim hızla çarpıyordu ve yanağındaki pürüzsüz, sıcak pullar hassas tenimi okşadığında titreyerek ona izin verdim.

Voss beni eve doğru götürdüğünde, kakao meyvesini unutmuşum, yine de itiraz edecek bir kelime bulamadım.

BÖLÜM 11

Voss

Ön kapı kapandığında irkildi, birinci katın soğuğu etrafımızı sarmıştı. Birkaç dakika önce puslu ve geniş olan gözleri telaşlandı. İçimi çektim ve onu yavaşça aşağı indirdim, siklerim yanma ihtiyacıyla titreşiyordu. Kokusu giysilerime sinmişti ve pullarım onun sıcaklığıyla karıncalanmıştı. Kollarımda kendini çok iyi hissetmişti. Çok iyi hissettirmişti.

Onu taşımama izin verdiğine hâlâ inanamıyordum. Belki de vermemiştir. Sadece ona itiraz etme şansı vermedim. Sormadım. "Ah, teşekkür ederim," dedi Alina sessizce, yanakları kızarmıştı. "Beni yakaladığın için. Ben... gitsem iyi olacak."

Merdivenleri hızla çıktı. Gözlerimi kırpmadan onu izledim, gözlerim yuvarlak kıcına ve giydiği o dar pantolonun içinde çok iştah açıcı görünen cömert kalçalarına yapışmıştı. Aletlerim dışarı kaydı, o kadar sertti ki acıtıyordu.

Alina'yı yukarı kadar takip etmek yerine, ki bu beni ona tekrar dokunmaya teşvik ederdi, alt kattaki banyoya yöneldim. Acı veren ereksiyonlarımdan kurtulmak için ellerim düğmelerle uğraşırken içeri daldım, kapıyı çok fazla güç kullanarak açtıktan sonra duvara çarptım.

Kapıyı kapatma zahmetine bile girmeden, kapının karşısındaki boy aynasına yaslandım ve her iki siki de gevşek bir yumrukla okşadım. Kavrayışım daha da sertleştiler. Uçlarından prekum damlıyordu ve ben de acı-tatlı bir zevk iniltisiyle onu şaftlardan aşağı kaydurdum. En sevdiğim fantezilerim oynamaya başladığında gözlerim dalgalanarak kapandı.

Alina dizlerinin üzerinde, bir yandan sikimi emiyor, bir yandan da diğerini okşuyordu. Sonra, bir ağaca yaslandı, zevk çılgınlıklarıyla ikisini de aldı. Yerde yatıyor, çaresiz bir ihtiyaçla onu sikkem için bana yalvarıyordu.

Elime gelmesinin sağlayacağı rahatlamamın kısa süreceğini biliyordum, tabii eğer rahatlayabilseydim. Artık günde birkaç kez kendimi boşaltıyordum, Alina'nın varlığı ve kokusu beni şehvetten çıldırtıyordu. Onu sinirimi bozan bir yoğunlukla arzuluyordum.

Daha da kötüsü, böyle devam ederse kendimi durduramayacağımdan korkuyordum. Bir an gelecekti, biliyordum, ya ona sahip olacaktım ya da delirecektim.

Bitmemiş bir çiftleşme bağıydı elbette. Bu kadar uzun süre beklemek doğal değildi. Ama nasıl bir talepte bulunabilirdim ki? Seks istemeyeceğime dair ona söz vermiştim. Bu yüzden kalmayı kabul etti.

Yumruğumu pompaladım, taşaklarım vücudumun içinde şiştiğinde inledim. Aletlerim zonkluyordu ama bu his sessiz ve yanıltıcı. Eşimin yumuşak bedeninin beni saran sıcaklığını özlemiştim. Burnuma dolan kokusunu, bana diktği gözlerini, ben onun derinliklerine daldıkça attığı zevk çılgınlıklarını özlemiştim, tekrar tekrar...

"Voss, hepiniz... Oh, tanrılar."

Sessiz, nefes nefese sesini duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kapı yarı açıktı ve onu kapının önünde dururken gördüm, eliyle ağzını kapatmıştı, gözleri kocaman açılmıştı. Olduğu yerde donup kalmıştı.

Kapının vurulduğunu ya da iniltilerimi duymuş olmalı ve beni kontrol etmeye geldi. Durmalıydım. Yapmam gerektiğini biliyordum, şu anda tek mantıklı seçenek buydu, ama kahretsin, gözleri üzerimdeydi ve aniden, ılık zevk belimde bir cehenneme dönüştü.

Bırak görsün. Bana ne yaptığını görsün.

Homurdandım ve pompaladım, sertleşmiş siklerim ıslak ve istekli bir şekilde elime akıyordu. Sertçe sıktım, tabandaki sivri uçları boğana kadar yumruğumu aşağıya indirdim. Gözlerim onunkilere yapışmıştı, daha hızlı ve daha hızlı okşadım, mutluluk içinde inledim.

Parlak bir şok omurgamı kırdı, beni yerime kilitledi, şaftlarım zıpladı. Sıcak salınım zemine sıçradı, onu parıltılı bir yeşile boyadı ve Alina her şeyi izledi, gözleri kırpılmadı, vücudu dondu.

Hayatımdaki en güçlü orgazmın artçı sarsıntıları sırtımdan aşağı döküldü ve beni soluk soluğa bıraktı. Arkamdaki aynaya doğru yığıldım, gözlerim kapanmak istiyordu. Çabayla onları açık tuttum, ona baktım. Onu içime çekiyordum.

Gözlerini kırıştırdı ve büyü bozuldu. Tek kelime etmeden döndü ve merdivenlerden yukarı kaçtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Uzun dakikalar boyunca orada durdum, siklerim hala dışarıdaydı, yarı sert ve yapış yapıştı, ellerim döllerimle parlıyordu.

Yavaşça nefes alıp veriyordum, düşmemek için dizlerimi kilitlemiştim. Kendimi uzun ve lüks bir uykuyu çağrıştıracak şekilde zayıf ve kemiksiz hissediyordum.

Ama arkadaşım benim yanımda uyumazdı, ben de istemedim.

Sonunda kendimi hareket etmeye zorladım. Vücudumu ve yerleri yıkadıktan sonra üst kata çıktım ve Alina'nın yatak odasının kapısının önünde durdum. Kokusu ve hafif bir kâğıt hışırtısı bana onun içeride, güvende ve sağlam olduğunu söylüyordu.

O saklanıyordu ve benim de yapacak daha iyi bir işim olmadığı için kakaomu almaya gittim. Hasadı işledim, tohumları tahta kutulara attım, böylece kurumaya bırakmadan önce bir hafta boyunca mayalanabileceklerdi. Bu işlem bittikten sonra güneşte kuruyan kahve çekirdeklerimi kontrol ettim. Birkaç güne daha ihtiyaçları vardı.

Etrafta dolaşırken, Harrsh'ak kokusu aldım. Öfkem alevlendi ve topraklarıma tekrar gelmeye cüret ettikleri için öfkeyle evin etrafında dolanmaya başladım. Onlar Alina için bir tehditti ve bu yüzden onları ondan uzak tutmaya kararlıyım.

Avım sonuçsuz kaldı çünkü yaratıklar muhtemelen beni gördüklerinde kaçtılar. Evime yaklaşan her Harrsh'ak'ı öldüreceğime söz verdiğimi düşünürsek akıllıca. Bir bakışta ölürlerd.

İşimi bitirdiğimde akşam olmuştu. Alina hâlâ yatak odasında idi, ben de elimi yüzümü yıkadım, yastığımı getirdim ve her gece yaptığım gibi kapısının önüne uzandım.

Bir yanım sabahtan beri bir şey yememiş olmasından endişeleniyordu ve dışarı çıkmasının güvenli olduğu konusunda onu rahatlatmak istiyordum. Ama ne diyebilirdim ki? *"Merak etme, sana sikimi sallamayacağım"* mı?

Kulağa saçma geliyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedim, sonunda uyuduğumu düşündüğünde dışarı çıkacağına karar verdim.

Rüyalarım çılgınca ve boğucuydu. Geceleyin ormanda kaybolduğumu ve etrafımdaki ağaçların tıslayan, düşman yaratıklarla dolu olduğunu hayal ettim. Karanlıktan kör olmuş bir halde yeşillikler arasında ilerliyordum, pullarım yapraklar ve hayvan pençeleri tarafından kırbaçlanıyordu.

Burada bir yerlerde benden saklı bir kurtuluş olduğunu biliyordum. Tatlı, rahatlatıcı kokusunun belli belirsiz izleri bana doğru süzülüyor, adımlarıma rehberlik ediyordu ama ne zaman yaklaştığımı düşünsem, koku geri çekiliyor ve ben yine kayboluyordum.

Sonsuza dek aradım, asla bulamadım. Onun için bağırdım ama ağzım kakao tohumlarıyla doluydu ve sürekli düşüp nefesimi alıyor, sesimi boğuyorlardı. Sonra ona uzandım ama pençelerim sadece sert ve inatçı ağaç kabuklarına sürtündü. Onu saklayan bariyeri aşmaya çalışarak onları tırmaladım ve pençelerim acıdı ve kanadı, bazıları kırıldı.

Sonra, uzaktan, onun sesi geldi. Beni çağırdı ve ben de sıcakta kapana kısılmış, vahşi hayvanlar tarafından avlanmış bir halde tekrar ona uzandım. Sesi yaklaştı, sonra uzaklaştı, sonra tekrar yaklaştı.

"Voss? Voss! Lütfen, Voss, uyanmalısın. Yaralısın!"

Büyük bir çabayla gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım. Hava artık sıcak değildi, ama hoş bir serinlik vardı ve orman yok olmuştu. Koridorun sert zeminine uzandım ve Alina yanımda diz çöktü.

Rüya kanımda hâlâ canlıydı, bu yüzden geceliğini kavradım ve rahat bir nefes alarak göğsüme bastırdım. Sonunda onu bulmuştum. O buradaydı.

Alina telaşlı bir ses çıkardı ama karşı koymadı ve kumaşı burnuma götürdüğümde gömleği yırtılmasın diye daha da yaklaştı.

Başımı kaldırdığımda, gözlerinin sıkıntılı bir yoğunlukla beni izlediğini gördüm. Karanlıkta parlıyorlardı, uyanık ve meraklıydılar. "Özür dilerim," dedim, sesim uykumda atamadığım çığlıklar yüzünden cızırtılı ve acılıydı. "Seni uyandırdım."

"Sorun değil." Kararlı bir şekilde başını salladı ve örgüsünü omzundan sıyırdı. "Sen, kapımı tırmalıyordun. Sanırım bir pençeni kırdın."

Geceliğini isteksizce bıraktım, sarı kumaşın tuttuğum yerde koyu bir leke bıraktığını fark ettim. Gerçekten de işaret parmağımın tırnağı kopmuş olmalıydı. Parmağım kanadı. Bir iniltiyle doğruldum ve parmağımı ağzıma çektim.

Alina garip, ciyak ciyak bir ses çıkardı. Ona baktığımda bana bakmıyordu, yüzü asılmıştı. "Yemek yedin mi?" Garip anı bozmak ve aynı zamanda onu konuşturmak için sordum.

Tuhaf ve rahatsız edici olsa da, bu gece buluşması bana beklenmedik bir zevk verdi. Onu böyle görmekte mahrem ve gizli bir şey vardı, örgüsü uykuyla karışmış, ince geceliği kıvrımlarına yapışmıştı.

"Evet, teşekkür ederim." Gözlerini kaçırdı ama yanımdan ayrılmadığını fark etmeden edemedim. "Yarım saat önce dışarı çıktım ve sen... Sen kâbus gördüğünde geri geldim."

Merakla ve utanarak bana baktı ve ben de ona gerçeği söyleme isteğiyle...

"Rüyamda seni kaybettiğimi gördüm. Sen gitmiştin ve ben ormanda koşup seni bulmaya çalışıyordum."

İrkildi, bana bakarken gözleri büyüdü. Ben de ona baktım, anı uzatmak istiyordum. Bakışları bazen çok zor kazanılıyordu, her birine değer veriyordum.

"Sadece bir rüyaydı," diye fısıldadı kısık sesle, büyülenmiş gibi bana bakıyordu.

"Gerçekten öyle miydi?"

Başımı yana eğip yüzünü inceledim. Alina tam bir muammaydı, ama onun olduğu bulmacayı çözmeye çalıştıkça daha da derine düşüyordum. Çiftleşmenin basit ve fiziksel olması gerekiyordu ama seks olmadığında tepkilerim daha da karmaşıklaşıyordu.

Başını salladı, göz temasını kesti ve ben aniden ona nasıl hissettiğimi anlatma ihtiyacı duydum. Çünkü kâbus sadece bir rüya değildi. Eğer onu durdurmazsam birkaç hafta içinde ölecekti ve bu yüzden o gittikten sonra ağaçlara bağırmaktansa şimdi söylemeyi tercih ettim.

"Çok büyüleyici bir yaratıksın," dedim usulca. Gözleri irkildi ve tekrar benimkilere kilitlendi. "Nazik ve bir o kadar da acımasız, hem zevke hem de sıkı çalışmaya düşkün, çok meraklı ama bazen de çok korkak."

Sözlerim onu memnun etmemiş gibi kaşlarını çattı ve ben de gülümsedim. "Beni o kadar kararlılıkla uzaklaştırmaya çalışıyorsun ki, yine de her hareketin beni kendine çekiyor. Her temkinli bakışın. Her seferinde kendini unutup gülüyorsun. Bana güvenmediğini söylüyorsun ama yine de benim için endişeleniyorsun. Bugün erken saatlerde..."

Hatıra içimde kıpırdanırken dilim kısa bir süreliğine kilitlendi, cebim kayganlaştı ve düşüncesi bile ağırlaştı. Dudakları aralandı ama hipnotize olmuştu, gözleri benimkilere yapışmıştı.

"Bir ses duydun ve yaralandığımı düşündün, bu yüzden aceleyle içeri girdin," diye devam ettim. "Ve şimdi, bunu tekrar yaptın. Dehşete düşmüş olmalısın. Bugünkü davranışım çok kötüydü ama sen hâlâ benim güvenliğimi önemsiyorsun. Bu neden böyle? Bu ne anlama geliyor?"

Güçlkle yutkundu ve gözlerini kaçırdı. Üzüntüyle anı kaçırdığımı ve sorularımla onu korkuttuğumu düşündüm ama sonra başını kaldırdı, yüz ifadesi kararlıydı.

"Neden içeri gelmiyorsun? Uyumak için?"

BÖLÜM 12

Alina

H Karanlıkta bana baktı, gözleri öylesine altın sarısıydı ki, filmsi korumalarına rağmen neredeyse parlıyorlardı. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama yoğun duygular hissettiğinde gözlerinin bu şekilde döndüğünü biliyordum. Onu daha önce kendine dokunurken yakaladığımda, gözleri altın tarafından tamamen yutulmuştu.

Teklif ettiğim şeyi neden teklif ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tam olarak ne teklif ettiğimden bile emin değildim. Tek bildiğim canının yandığı, uykusunda kendine zarar verdiği ve Tanrı'nın onu lanetlediği idi ama ben ona inanmıştım. Her sözünün doğru olduğuna inandım.

"Çiftleşmiş bir basilisk, eşinden ayrıldığında vahşileşir," diye okudum bugün kitapta. "Geçmişte sanıldığı gibi şiddetten kaynaklanmaz. Öfke ve kudurca yaralama ve yok etme ihtiyacı daha sonra ortaya çıkar ve sadece kaybın derin, yatıştırılması imkansız acısı tarafından ortaya çıkar."

Her nasılsa, rüyası hakkında söyledikleri, kitaptaki sözlerin kalbimde açtığı aynı yere çarptı. Ona inandım, onun için üzüldüm ve çektiği acıların sebebi olmaktan nefret ettim.

Yine de benim de korumam gereken yaralı bir kalbim vardı.

Ayağa kalkmak için hareket ettiğinde "Yatağımda değil," diye ağzımdan kaçırdım. "Sadece odada."

Ben de ayağa kalktım ve Voss ciddiyetle başını salladı. "Teşekkür ederim. Anlıyorum. Misafirperverliğinizi kötüye kullanmayacağım." Boğazımdan gergin bir kahkaha koptu. "Ne misafirperverliği? Burası sizin eviniz. Ben burada sadece bir misafirim."

Bana bakışı o kadar üzücüydü ki, söylediklerim doğru *olsa* da birden utandım.

"İstersen bu ev senin," dedi bir süre sonra. "Sana her şeyi veririm, Alina. Tek yapman gereken istemek."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden boğazımı temizledim ve içeri girdim. O da beni takip etti, pençeleri usulca yere vuruyordu.

Yatağıma ulaştığımda endişeyle etrafıma bakındım, aniden tedirgin oldum. Onu içeri davet etmek iyi ve güzeldi, ama nerede uyuması gerekiyordu? Yerde mi? Bu düşünce beni ürpertti. Bunu kapımın yanında yapmayı seçmesi bir şeydi, ama buraya gelmesini istediğimde bambaşka bir şeydi.

Voss geniş ve rahat bir koltuğa oturarak beni daha fazla utançtan kurtardı. Basilisk kuyruklarını alacak şekilde inşa edilmişti, arkallığında tam koltuğun üzerinde bir girinti vardı. Bir yatak olmasa da, yerden daha iyi olmalıydı.

"Yardıma olacak mı?" Onu tedirgin bir şekilde izlerken bir adımdan diğerine geçerek sordum.

Onu içeri davet ettiğim için şimdiden pişman olmuşum. Bu önemli bir sınırdı ve şimdi bu sınırı aştığımda, birden önümdeki baştan çıkarıcı, korkunç, *yasak* olasılıkları gördüm.

Geceleri yatak odamda olması iması bedenimi ısıttı. Bunu bastırmak için elimden geleni yaptım.

"Evet." Voss'un sesi karanlıkta derin ve sessizdi. "Teşekkür ederim."

"İyi geceler o zaman," diye mırıldandım ve yatağa tırmandım.

Battaniyelerime sarınarak sarkan yatağın ortasındaki yerime yerleştim. Ama gözlerim kapanmıyor, nefesim derinleşmiyor ve kalbimin çarpıntısı durmuyordu. Hissettiğim şey tam olarak korku değildi. Daha çok bir tür heyecan gibiydi.

Beklenti.

Voss hareket ettiğinde koltuk hafifçe gıcırdadı. Onun da benim kadar uyanık olduğundan tamamen emindim. Karanlık bastırdı, kalbim daha hızlı atıyor, boğazım sıkılıyordu. Az önceki sorusu kafamın içinde dönüp duruyor, kaşınıyor ve bir cevap için dırdır ediyordu.

Neden ona değer veriyorum? Aramızdaki bu garip şey de ne?

Voss yeniden kıpırdandı, giysileri hışırdadı ve ben güçlkle nefes verdim.

"Sanırım sana güveniyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Sesim yatak odasının boğucu karanlığı için çok yüksekti. "Ama

güvenmemeliyim. Saf olduğum için kendimi hırpalıyorum. Bu çok yorucu."

Bir an sessiz kaldı ve ben yumruklarımı sıktım, sonunda başardım mı diye merak ettim. Belki de sonunda kızacaktı.

Ama Voss tekrar kımıldadı ve benden daha sessiz konuştu. "Neden bana güvenmiyorsun? Sana güvenmemen için bir sebep verdim mi?" Sinirli bir nefes verdim. "Keşke güvenilebilseydin."

Şaşırmış bir kahkaha attı. Kaşlarımı çatarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım, böylece ona ne hissettiğimi açıkça söyleyebilecektim.

"Öldürdüğün adam," diye başladım, battaniyeyi parmaklarımla arasında örerken, göğsümde korkunun zar zor aştığı bir gerginlik yükseldi ve beni boğdu. "Ben de ona güvenmiştim. Çok iyi bir arkadaştı. *Çok* nazikti. Çok cömertti. Geriye dönüp baktığımda, işaretler vardı. İnsanlar beni onun hakkında dikkatli sözlerle uyarmıştı. Ona bağlı olanları tersler ya da zalimce şeyler söyleyebilirdi. Ama bana karşı asla acımasız olmadı ve her zaman iyi bir mazereti vardı."

Voss sessizdi ve ben de boğazımı temizleyerek konuşmayı kestim. Sıkı ve acı verici bir his vardı. "David ile nişanlıydım, benimle aynı çiftlikte çalışan başka bir adamla."

Koltuk gıcırdadı ve kumaş hışırdadı ama Voss bu ifşaatıma hiçbir şey söylemedi. Derin bir nefes aldım ve ona her şeyi anlatmaya karar verdim.

"Ben onu sevmiyordum, o da beni sevmiyordu. Sadece çiftlik evli çiftlere daha iyi maaş veriyordu. Bizim de bazı ayrıcalıklarımız olurdu, çünkü yuva kuran insanların daha güvenilir ve bir yerde kalma ihtimalinin daha yüksek olduğu düşünülürdü. Bu yüzden teşvik ediliyordu. David iyi bir arkadaştı ve onunla evlenip evlenmeyeceğimi sorduğunda evet dedim. Bir yıl önceydi ve yirmi iki yaşındaydım. Benim yaşımdaki tüm kızlar çoktan evlenmişti."

"Ona ne oldu?" Voss sessizce sordu.

David'in yol kenarındaki meşe dalında sallanan cansız bedeninin görüntüsü zihnimde yeniden canlanırken kıpırdamadan durdum. Liam beni göstermek için oraya sürüklediğinde cesedi şafağın karanlık ışığında çok gri ve suçlayıcı görünüyordu.

"Bunu ben yaptım," diye tısladı kulağıma, ben inançsızlık ve keder içinde boğulurken. *"Ve yine yapacağım. Beni her reddedişinde biri asılacak."*

"Liam onu öldürdü." Boğazımdaki sert duygu yumağını çıkarmaya çalışarak kalın bir şekilde yutkundum. "Bana kafayı takmıştı. Sanırım kendini iyi hissetmiyordu. Delirmişti. Ona hayır dediğimde önce beni öldürmekle tehdit etti, sonra da David'i öldürdü. İntihar süsü verdi ve etrafta dolaşıp insanlara David'in benim yüzümden intihar ettiğini söyledi. Arkadaşsız ve yalnız kalmamı istedi."

Elim şimdi köprücük kemiğimin üzerindeydi ve acımasızca kaşınıyordu. Liam, büyükanneme ait sahip olduğum tek şeyi aldıktan sonra edindiğim kötü bir alışkanlıktı bu. Beni o büyüttü.

"Her şeyimi aldı," dedim sessizce, kederim o kadar derindi ki, sanki göğsümü delip geçen bir çivi gibi hissediyordum. "Büyükanne bana verdiği bir kolyem vardı. Basitti, sadece tahtadan yapılmış, sağlam bir ipe asılı bir rün. *Herfaz*'dı, koruma rünü. Liam onu boğazımdan kopardı ve yaktı."

Bu sadece bir şeydi, biliyordum. Yine de o rünü, o sihirli parçayı ve büyükanne sevgisini çok özliyordum. Kendimi tehdit altında hissettiğimde ya da emin olmadığımında onunla oynardım. Şimdi ise parmaklarım sadece çıplak teni buluyordu.

Voss'un koltuğu ayağa kalkarken gıcırdadı. Bana yaklaşıp yaklaşmayacağını merak ederek donakaldım. Yaklaşırsa nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Katı sınırlarımızı geri getirmeliydim, bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Yine de kaldıracabileceğim bir yalnızlık vardı.

Yine de benimle yatağa girmeye çalışmadı. Onun yerine pencerenin yanında durdu, yüzü ayın soluk sarı ışığına karşı siyah bir silüet gibiydi.

"Dehşete kapılmıştım," diye fısıldadım, içimdeki korku hâlâ taze ve mide bulandırıcıydı. "Başvuracak kimsem yoktu. Ve o... Bana gerçekten dokunmadı ama bana bir şeyler söyledi. Evlendiğimizde bana neler yapacağını."

Alçak bir tıslama sesi irkilmeme neden oldu, ama bu sadece Voss'tu, pencerenin yanında kaskatı duruyordu, dili dışarı fırlamıştı.

"Çiftlikteki işçilerden biri, yaşlı bir kadın, akşamları kazların ya da tavukların tüylerini yolduğumuzda bize kitap okurdu. İşte o zaman bir tür romantik hikaye okumaya başladı. Tapınakta bir canavarla evlenen bir kadın hakkında. Ve bu bana uygulama fikrini verdi."

"Liam'dan daha kötü birini bulacağından korkmuyor muydun?" diye sordu ağır bir sessizlikten sonra sessizce. Homurdandım. "Kimse Liam'dan daha kötü olamaz."

Kaburgalarım aniden gevşediğinde, göğsüm kesinliğin rahat ışıltısıyla dolduğunda sözlerim hala havada asılı duruyordu. Çünkü bunun doğru olduğundan tamamen emindim. Hiç kimse Liam'dan daha kötü olamazdı, hele ki sessiz ve sabırlı Voss

hiç olamazdı.

"Peki tam olarak neden korkuyorsun?" diye sorarken sesi alçak ve nazikti.

İçimi çektim, keşke içimdeki karmakarışık karmaşaya bir ışık tutabilseydim ve onu sonsuza dek çözebilseydim. Bunun yerine, her bir ipliği teker teker sökmek zorunda kaldım. Acı verici, zor bir işti.

"Artık emin değilim," diye itiraf ettim. "İlk başta... Onu öldürdün ve bilmiyorum. İçimdeki her şey 'Yine oluyor' diye çığlık attığında böyle bir tepki verdim ve hemen dehşete kapıldım. Ama şimdi... Bilmiyorum."

Voss koltuğuna geri döndü ve ağır ağır oturdu. Yalnız ve kırılgan bir yanıml şimdi yatağa gelmeyi denemesini diliyordu. Rahatlamak istiyordum. Ama bu çizgileri daha da bulanıklaştıracak ve kafam daha da karışacaktı.

"Seni asla incitmeyeceğim," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Kitabı okudun mu? Sanırım fesleğenlerin eşlerini nasıl besledikleri ve korudukları uzun uzun anlatılıyor. Genomumda var, Alina."

"Evet, o kısmı okudum." Ve gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Voss iç geçirdi. "Ama biri seni tehdit ederse şiddete başvurmayaçağıma söz veremem. O adamı öldürdüğüm için pişman değilim, özellikle de şimdi ne yaptığımı bildiğim için. Yine olsa yine yapardım ama bu kadar hızlı değil. Ona acı çektirirdim."

Ve işte oradaydı, kafa karışıklığının kaynağı, birbirine karışan iki duygu. Korku, çünkü sesindeki sessiz tehdit Liam'inkini yansıtıyordu ve aynı zamanda güvenlik, çünkü öfke bana yönelik değildi. Beni koruyucu bir koza gibi sarmak istiyordu.

"Ölmüş olması gerçekten umurumda değil," diye itiraf ettim. "Bu

beni daha güvende hissettiriyor." "Güzel."

Uzun bir süre sessiz kaldık ama ikimiz de uyumadık. Tavana baktım ve neden Voss'tan korkmam gerektiğini düşündüğümü düşündüm. Ne de olsa beni kurtarmış, benimle evlenmiş, beni evine getirmişti. Bana hediyeler verdi ve isteklerime saygı gösterdi. Daha ne isteyebilirdim ki?

Mükemmel görünüyordu.

Yine de derisinin altında yaşayan bir öfke vardı ve bazen kuyruğunun sarsıntılarında bunu görebiliyordum. Bana kuduz bir yoğunlukla baktığında gözlerinde o açlık vardı. Kitap bunun bir kısmını açıklıyordu ama yine de ne anlama geldiğini anlamakta güçlük çekiyordum.

Ama bu kadar zor olmak zorunda değildi, değil mi? Voss buradaydı. Ona sorabilirdim. Nedense karanlıkta, gecenin ılık karanlığı ikimizi de sakladığında daha kolaydı. Gece, sırları paylaşmanın tam zamanıydı.

"Dün kitapta okuduğum bir şey vardı," dedim usulca, karanlıkta belli belirsiz bir şekilden ibaret olmasına rağmen yüzümü ona dönerek. "Basilisklerin eşleriyle tanıştıktan hemen sonra nasıl çiftleştikleri hakkında."

Gözlerimi kapattım, utandım çünkü kelimeler ağzımda beceriksizce ve çocukça duruyordu. Normalde seks hakkında konuşmakta bir sorunum yoktu ve müstehcen şarkılarımı severdim ama onunla durum farklıydı.

Voss garip konuşmam hakkında yorum yapmadı, beni cesaretlendirmek için alçak bir ses çıkardı.

"Kitapta, seks yapamadan önce eşinden ayrılan bir basilisk vakası anlatılıyordu. Ve tamamen delirmiş. Yanına gelen herkesi ve sonra da kendini öldürmüş. Kitapta bunun çiftleşmenin tamamlanmamasından kaynaklandığı yazıyordu. Ben de merak ediyordum... Bu neyle ilgili?"

Voss başını salladı. "Sana söylemem gerektiğinden emin değilim."

BÖLÜM 13

Voss

"W Değil mi?" diye sordu hemen, sabırsız bir ses tonuyla. "Hadi ama, bunu istemek bana çok pahalıya mal oldu." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü ama temkinliydim. Odasına girmeme izin vermesi ve bana hikâyesini anlatmasıyla inanılmaz bir ilerleme kaydettiğimizi hissediyordum. Vereceğim cevabın yeni filizlenmekte olan güvenini zedeleyebileceğinden endişeliydim ve ne kadar yetersiz olursa olsun bu umut kırıntısını kaybetmekten nefret ediyordum. "Çünkü cevap, seni yapmak istemediğin bir şeyi yapmaya ikna ediyormuşum gibi görünecek," dedim sonunda. "Ve seni manipüle ettiğimi düşünmeni istemiyorum."

Yatakta doğrulup düşünmeye başladı. Karşı koyamayarak onu hevesle izledim. Göğüs uçları sertleşmişti, geceliğinin içinden görünüyordu ve birden nefes almakta zorlandım.

Yine aynı aç şehvet içimde yükseldi, umutsuz ve rahatsız edici, çünkü tatmin edilemezdi. Onun katılımı olmadan olmazdı.

"Bana söyleyecek misin?" diye sordu bana dönerek. Yüzü gölgeler içinde gizlenmişti. "Lütfen."

Buna neredeyse gülecektim. Bu konuda bir seçeneğim varmış gibi davranabilirdim, ama gerçek şu ki, o beni yönetiyordu. Onun bir sözüyle her şeyi yapardım.

"Pekala. Anlattığınız fenomen eskiden çok çok nadiren gerçekleşen bir şeydi. Bu konuda konuşmak için özel bir dilim bile yok. Örneğin, sana eşim diyorum, çünkü öylesin ama yine de gerçekten eşim değilsin."

"Neden olmasın?"

Bir an düşündüm, ona bir talep gibi gelmeyecek bir açıklama oluşturmaya çalıştım. Ama ereksiyonum istekle atarken, arzu kanımda dolaşırken düşünmek zordu.

"Çiftleşme içgüdülerimizin uyandığı kişi ile tamamen çiftleştiğimiz kişiyi ayırt edecek kelimelerimiz yok. Çünkü genellikle hepsi aynı anda olur. Yani, benimle eşleşen bir basilisk dişisi olsaydı, benim vücudum ona tepki verirdi, onunki de benimkine tepki verirdi ve aynı anda seks yapardık. Sonra da çiftleşmiş oluruz."

Durdum, tepkisini ölçmeye çalıştım. Cebim ateşle doldu ve rahatsızlığımı hafifletmeye çalışarak koltuğumda kıpırdandım. Koltuk gıcırdadı ve çenemi sıktım, belki de onları çıkarıp kendimi kurtarabilirim diye düşündüm. Karanlık. Ve ayrıca, beni bir kez yaparken görmüştü.

Kahretsin, ben bir canavardım.

"Peki, bağ tamamlanmamışsa ne olur?" diye sordu usulca, çarşaflar hışırdıyordu. Kokusu bana doğru sürüklendi, tatlı ve çağırıcı, eski ahşap ve tropik gece havasının birleşiminde yanıp sönen parlak bir çizgi gibi.

"Kitapta okuduğun şey," dedim, tekrar yer değiştirdim, bu sadece cebimin daha fazla zonklamasına neden oldu. "Erkek delirir. Dişi de delirebilir, gerçi eskiden daha dirençliydi."

"Hayır, anladım," dedi sesli bir şekilde yutkunarak. "Demek istediğim, sana neler oluyor?"

"Ah."

İşte konuşmanın kaçınmak istediğim kısmı geldi. Çünkü ona gerçeği söylersem, benimle yatması için ona yalvarıyormuşum gibi görünecekti. Bunun dışında her şeyi yapmayı tercih ederdim ama madem sordu, ona gerçeği söylemek zorundaydım. Acımı küçümseyerek yalan söylemek istemedim.

"Bana söylemek istemiyorsun," dedi, uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, en iyi nasıl cevap vereceğimi düşünürken.

"Seni etkilemeye çalışıyormuşum gibi görünmek istemem," dedim dişlerimi sıkarak, çünkü acı çoktan başlamıştı. Tüm cebim yanıyor, taşaklarım patlayacakmış gibi çarpıyordu.

Nezaketi bir kenara bırakıp elimi bol pijama pantolonumun cebine attım ama bu sadece biraz yardımcı oldu. Alina yatağa daha da yaklaştı, kokusu güçlü dalgalar halinde üzerime yayılıyordu.

"Lütfen, söyle bana. Bilmek istiyorum."

Kalçalarım elime çarptı ve acı içinde tısladım. Sabrım sona erdi ve daha önce hissettiğim pervasız meydan okumanın aynısını

hissettim.

Bugün kendimi okşayışımı izlediğinde yine içim içime sığmadı. Karanlıkta onun dış hatlarına baktım, açık avucumu yavaşça okşuyordum.

"Bilmek mi istiyorsun? İyi, iyi. Her gün acı çekiyorum. Vücudum arzuyla yanıyor ve bu sefil ve aşağılayıcı bir durum çünkü sürekli seni istiyorum ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Hiçbir şey yardımcı olmuyor. Kendimi günde on kez boşalmaya zorluyorum ve acı hala orada, seni talep etmem için beni zorluyor. Çiftleşme içgüdüğü bir kez harekete geçti mi, tatmin olana kadar geçmiyor ve ne kadar uzun sürerse o kadar güçleniyor."

Yavaşça nefes aldı ama ben daha bitirmemiştim. "Seni her yerde takip ediyorum çünkü aklımı başımda ve kontrolümde tutmama yardımcı olan tek şey senin kokun. Lanet bir köpek gibi kapının önünde uyuyorum, çünkü uyuyakalırsam ve kokun aklımı başımda tutmak için yanımda olmazsa neler olabileceğinden korkuyorum."

"Uykudayken en az kontrole sahibim. Ve içgüdüğü beni ele geçirirse, seni avlayabilir ve uyanmadan, rızan olmadan seninle çiftleşebilirim ve bunu asla yapmayacağıma dair sana söz verdim."

Nefesleri hızlı ve çılgınca geliyordu ve ben koltukta hareketsiz durdum, avucumun topuğunu ağrıyan cebime bastırdım ve kendimden nefret ettim. Onunla bu şekilde konuşmak istemiyordum ama acı, sabırsızlık ve türüme kazanmış dürtüler o kadar özenle kurduğum dengeyi alt üst etmişti.

"Demek böyle hissettiriyor," diye yarım yamalak bitirdim, öfke patlamasından sonra sesim giderek kısılmıştı. "Özür dilerim. Ben gidiyorum. Benden sonra kapıyı kilitler."

Neredeyse kapıya varmak üzereydim, geceyi her zamanki gibi dışarıda yerde geçirmeye karar vermiştim ki onun sessiz sesi beni durdurdu. "Kal. Lütfen."

Kapının tokmağını kavradım ve başımı salladım. "Beni duymadın mı? Söylediğim her şey doğru. Ben bir tehdidim. Aramızda kilitli bir kapı olsa daha iyi olur."

Çarşafı hışırdadı ve sonra onun sessiz ayak sesleri geldi, çıplak ayakları ahşap zeminde ilerliyordu. Arkamda durdu, nefesi havada belli belirsiz dalgalanıyordu. Vücudunun sıcaklığını neredeyse hissediyordum ve bu beni çözdü, derin, dipsiz özlemi serbest bıraktı.

Kırbaçlanmışım, bitkin düşmüştüm, acı çekiyordum. Tek istediğim ona sarılmak ve onu içime çekmekti, böylece çiftleşme çılgınlığım bir süreliğine de olsa yatışacaktı.

Eğer onun içinde olamayacaksam, bir sonraki en iyi şey onu kollarımın arasına almak olurdu. Ait olduğu yerde.

Avucunu kürek kemiklerimin arasına koyduğunda şiddetle ürperdim. Kuyruğum karşılık olarak kalçasına çarptı ve o da şaşırmış gibi bir ses çıkardı.

"Özür dilerim," diye homurdandım, acı çekmediğini umarak.

"Sorun yok." Sesinde gerginlik ve hafif bir titreme vardı ve kendimden nefret ederek gözlerimi kapattım. Ne de olsa onu incitmiştim. Tabii ya.

Tapınağı denemeye karar verdiğim andan itibaren tüm bunlar bir hataydı. Bir insanla çiftleşmeyi asla düşünmemeliydim. Bunun yerine, birkaç yıl önce ırkımın son dişisi gibi gururla gitmeliydim.

Bunun yerine, mutlu bir hayat için bir aptal gibi umutlandım ve bu benim sonum oldu.

"Voss?" Alina usulca sordu, parmakları sırtımda kasılıyordu. "Acaba... Acaba... Acaba aynı yatakta yatmamızın bir faydası olur mu? Sadece... uyusak?"

Tamamen durdum, nefes alışım bile durdu. *Evet. Lütfen.* Tüm vücudum onun sunduğu şeye duyduğum özlemle titriyordu, reddedemeyecek kadar istekli, sayıklıyordum.

"Sadece uyu." Başımı salladım, dikenlerim rahatlatma vaadiyle heyecanla kabardı. "Ama senin yanında yatarken sertleşeceğim. Zaten sertleştim sayılır."

Korkmaması için bunu bilmesine ihtiyacım vardı. Muhtemelen ikimiz için de rahatsız edici olacaktı ama Tanrım, eğer ona bir sarılabilseydim, her şeye değdi.

Nefesi kesildi, elini bırakmadan önce parmakları seğirdi. Bir an için umutsuzluğa kapılarak onu korkutmuş olabileceğimi ve davetini geri çekmek üzere olduğunu düşündüm. Ama sonra, sıcak eli benim elimdeydi ve beni nazikçe kapıdan uzaklaştırdı.

Döndüm, elini tuttum ve onu takip ettim. Yatağı ulaştığımızda bana endişeyle baktı ve bırakıp üstüne çıktı. Ben de onu takip ettim, kalbim umut ve rahatlamayla hızla çarpıyordu. Bu cennet gibiydi. Yanımda eşim varken, rahat ve yumuşak bir gece. Bunun gerçekleştiğine inanamıyordum.

Ama yine de tereddüt ettim. "Sana sarılabilir miyim?"

Yatak kesinlikle mesafemi korumama izin verecek kadar büyüktü ama bunun ne anlamı olabilirdi ki? Alina karanlıkta gözleri parlayarak başını salladığında hemen arkasına uzandım ve onu sertçe bedenimin beşiğine çektim. Şaşkınlıkla nefesini tuttu, elimde kaskatı kesildi ve kendime lanet ettim.

"Çok mu fazla?"

"Hayır, bu... İyi. Ben iyiyim," dedi çabucak, ama hâlâ rahatlamamıştı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Oh. Vay canına. Şaka yapmıyormuşsun."

O bu kadar yakınken, yüzümü saçlarına gömdüğümde kokusu o kadar güçlüydü ki, siklerimi artık ceplerinde tutamıyordum. Kayarak dışarı çıktılar, kıyafetlerimizin arasından kışına bastırdılar ve zevkle homurdandım, onu becermemek için elimden geleni yaptım.

Derin ve rahatlatıcı bir nefes daha aldıktan sonra "Özür dilerim," diye mırıldandım. Kaslarım gevşedi, başım açıldı ve rahatlayarak iç çektim, yatağa gömüldüm. "Bu harika bir his."

Kıpırdandı, yanlışlıkla çıkıntıma bastırdı. "Öyle mi? Nasıl yani?"

Zevkle tısladım, tatlı huzur zihnime, yıpranmış sinir uçlarıma ve kalbime akarken kolumu ona sardım. Günlerdir ilk kez tam anlamıyla nefes alabiliyordum ve içime çektiğim tüm hava onun kokusuyla kokuyordu. Mutluluktum.

"Sen... Sen beni rahatlatıyorsun," dedim, dinlendirici duruma daha da gömülerek. "Tanrım, bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum... Ve şimdi geçti. Bu çok huzur verici."

Sessiz bir kahkaha attı ve ben de yüzümü ona bastırarak gülümsedim. Biraz gevşedi ve ben tekrar tısladım. İçimdeki her şey çözüldü ve çözüldü.

O gelmeden önce aylarca düzensiz uyumuştum ve o geldiğinden beri daha da kötü uyuyorum. Ve şimdi, tamamen gevşediğimde, huzurlu bir uyku bastırdı beni. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve onu daha da yakın tutmak için kuyruğumu kalçasına dolayarak saçlarına doğru mırıldandım.

Şimdi ona sahiptim, gitmesine izin

veremezdim. "İyi geceler,

ssalamiya."

Bir şeyler söyledi ama sesi uzaktan geliyordu, anlaşılması imkânsızdı. Uykuya daldım.

BÖLÜM 14

Alina

Bana söylediği o kelimenin ne anlama geldiğini sordum ama Voss'un tek cevabı derin ve sabit nefes alıp vermesiydi. Benimle yattıktan ancak birkaç dakika sonra uykuya daldığını fark ettim. O da bana gerçeği söyledi. Onu sakinleştirdim.

Hâlâ sertti, sert boyları kalçama baskı yapıyordu. Yutkundum, kendime rağmen merak ve ateş içindeydim, alt kattaki banyoda kendini okşarkenki görüntüsü zihnimde yanıp sönüyordu.

Çok şok ediciydi. Orada öylece durup ona baktığım için hâlâ utançtan kızarıyorum. O da bana baktı ve gözlerinde o açlık vardı, ama daha da çıplak, daha da vahşi. Bu beni korkutmalıydı ama yine de tek hissettiğim derin ve sıcak bir meraktı.

Her şeyi ayrıntılı olarak göremeyecek kadar uzakta duruyordum ama en önemli kısımları gördüm. Büyük, pençeli avucunun içinde acımasızca sıkıldığı iki kalın, koyu yeşil şaftı. Kırmızı, ıslak kafalar, elini yukarı kaldırdığında parıltıyan bir sıvı fişkırtıyordu.

Ormanın koyu yeşilinden fişkıran canlı kırmızı çiçekler gibi renklerin çatışması şok ediciydi.

Gördüğüm kadarıyla taşakları yoktu, ama vücudunda şaftlarının dibinde bir yarık vardı. Islak ve ayrıktı, içindeki daha fazla kırmızı eti ortaya çıkarıyordu.

Ve o sivri uçlar aletlerinin alt kısımlarında katmanlaşmıştı. Şimdi onları hissediyordum, çıkıntılı ama keskin değillerdi, her derin nefes alışında içime biraz daha bastırıyorlardı. İçimde nasıl hissedeceklerini merak ediyordum. *Onun* nasıl hissedeceğini.

Kıvrınma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım, çünkü o sıcak merak geri gelmişti, kalça kemiklerimin arasında sıcak bir sıkışma, içimde zonklayan bir zevk oluşuyordu. Parmaklarımı ağzıma bastırarak dehşet çılgınlıklarımı bastırdım.

Yapmamalıydım. Bu, sınırları aşmanın ötesinde, felakete davetiye çıkarmaktı. O anda Voss uyuduğu için mutluydum çünkü uyumasaydı daha da ileri gidebilirdim. Geri dönülemeyecek kadar ileri.

Yine de, içimde titreşen o tatlı arzu kaçınılmazdı, sanki uzun zamandır mayalanıyordu ve sonunda kendini belli etti. Sanki orada, derin yaraların ve acı veren güvensizliğin katmanları altında saklıydı ve şimdi, yükün kalkmasıyla nihayet hissedilebiliyordu.

Onu istedim. Ve istememeliydim. İçgüdülerime güvenemezdim. Ve yine de.

Liam'ı hiç böyle istememiştin. Bir parçan her zaman bunun güvenli olmadığını biliyordu.

Voss ve Liam'ı düşünerek, bedenime güvenilip güvenilemeyeceğini ve gerçeğin nerede yattığını merak ederek uykuya daldım. Kendimi riske atabilir miydim? Bunu yaparsam en kötü sonuç ne olurdu?

Hiçbir cevap gelmedi, sadece daha fazla soru geldi.

Voss uykusunda mırıldanarak beni kendine yaklaştırdığında, sonunda bıraktım ve ona sokuldum. O buradaydı, sıcaktı ve ben kendimi güvende ve el üstünde hissediyordum. Bir gece için bu yeterli olabilirdi.

Bir gece için, sonunda dinlenebilirdim. Her şey kolay olabilirdi.

Sabah, yavaş ve ısrarlı bir ritim beni uyandırdı. Vücudum arkadan gelen yavaş itişlerle sarsıldı. Hâlâ yarı uykulu, sıcak ve rahat bir halde, cesaretlendirici mırıltılar çıkararak geri bastırdım. Hareket durdu ve bir gözümü açtım.

"Özür dilerim." Voss'un sesi arkamdan boğuk geliyordu, kolu belimde ağırlaşmıştı. "Seni becermemeliydim. Hâlâ uyuyordum."

Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, sonunda kendime geldim. Vücudum yumuşamıştı, o kadar rahatlamıştım ki sanki eriyordum, ısı içime yayılıyordu. Rahat ve çok iyi hissettiriyordu, durmasını istemiyordum.

Ereksiyonu kıcımda zonkluyor, pantolonunun kumaşı çıplak tenime baskı yapıyordu. Gece gömleğim uykumda yukarı kalkmıştı.

Bacaklarımın arası nemliydi. Ve daha fazlasını istiyordum.

Zihnim itiraz etmeye çalıştığında, göğsümde yükselen tanıdık mide bulantısı hissi, onu susturdum. Şüpheli hissetmekten, ona güvenmemem gerektiğini sürekli hatırlatmaktan, yalnız ve tehdit altında hissetmekten çok yorulmuştum.

Sadece bunu almama izin ver. Sadece bir süreliğine.

"Sorun yok," diye nefes aldım. "Sen... devam edebilirsin."

Tamamen hareketsiz kaldı, nefesi bile kesildi. Yanlış anlayıp anlamadığımı merak ederek gözlerimi sıkıca kapattım. Bana hayır mı diyecekti? Kızacak mıydı?

"Bunu kastetmiyorsun," dedi Voss sonunda, sesi gerilmişti. "Başladığım zaman durmayacağım. Seni becereceğim, *ssalamiya*. Ama şimdi gitmemi söylersen giderim."

"Bana neyi kast edip etmediğimi söyleme," diye tısladım, sinirlenmişim. Ne kadar zor olursa olsun, doğru olanı, zor olanı tekrar tekrar seçmek zorunda olmanın baskısından kaçamıyor gibiydim. Bir kez olsun kolay olmasını istiyordum. "Devam etmeni söyledim, ama istemiyorsan, tamam, gidebilirsin!"

Kalçalarını içime soktu, içim zonklayan, meraklı bir sıcaklıkla kıvranırken beni sessizliğe sürükledi.

"Seni her zaman isteyeceğim," diye tısladı Voss, pantolonunu aşağı çekerken sesi hırçın ve alçaktı, sıcak ereksiyonu çıplak tenime baskı yapıyor ve onu ıslaklığa boyuyordu. "Son şansın, *ssalamiya*. Bana gitmemi söyle."

Ama kalbim korku ve heyecan arasında bir şeyle çarparken, inatla sessiz kaldım - ezici, ölümcül bir merak. Ben avdım, o ise avcıydı ve kaçmak yerine bir sonraki hamlesini görmek için kaldım.

Dili açılarak çenemin kenarını yaladı ve ne kadar ıslak ve sıcak olduğunu görünce şok içinde nefes nefese kaldım. Pullu bir avuç içi yumuşak karnıma yerleşti, pençelerinin uçları etimi çukurlaştırdı. Keskin bir ses çıkardım, korkudan ya da istekten kaynaklanan bir şeydi, emin değildim.

"O zaman bana kalmamı ve seni becermemi söyle," diye fısıldadı, sesi o kadar kısıktı ki, omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. "S-kal. Evet."

Eli nazıkçe kalçama kaydı, tenim tüylerle kaplanana kadar okşadı ve sonra kıcımı sert bir çekişle geri çekti. Diğer elini kürek kemiklerimin arasına bastırarak sırtımı kamburlaştırdı. İhtiyaç içimde alevlendi, göbeğim kasıldı.

Beni istediği gibi konumlandığı için memnuniyetle homurdandı ve sonra hareket etti. Her şey çok hızlı oldu. Sikiinin ıslak ucu açıklığını dürttü ve sonra hızlı ve sert bir şekilde içeri bastırdı.

Bağırdım, alışık olmadığım basınç beni korkutuyordu. Acı leğen kemiğime kadar yayıldı, ama bunu üzerime yıkanan ve daha fazlası için nefes nefese kalmama neden olan ezici bir ısı dalgası izledi. Kaslarım kasıldı ve spazm geçirdi, çevreye alışmaya başladı ve ısı yayıldı, lezzetli ve tereyağlı.

Ama Voss hâlâ saçlarıma küfrediyordu, sesi boğuk çıkıyordu. "Unuttum! Kahretsin, nasıl unutabilirim? Çok özür dilerim, *ssalamiya*. Özür dilerim."

"Unuttum... neyi?" Sert nefesler arasında sordum.

Hâlâ içimdeydi, beni dolduruyordu, sert ve sıcaktı. Acı tamamen kayboldu ve bunun yerine bir kaşıntı, daha fazlası için dırdırcı bir açlık oluştu. Onu daha fazla içime alabilmek için hareket etmeyi denedim ama kendime olan güvenim beni engelledi.

Nasıl hareket edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Elbette ileri geri, ama *ne kadar*? Başımı salladım ve teknik detaylar hakkında endişelenmemeye karar verdim. İyi ya da kötü, o kaşıntıyı kaşıyordum ve başka bir şey düşünecek halim yoktu.

Çünkü beynim açılırsa, bundan sonrası sadece yokuş aşağı olur.

"Bakire olduğunu," dedi Voss, ağzını başımın tepesine dayayarak. "O tapınaklarda çok önemliymiş gibi reklamını yapıp duruyorlar ama ben hiç umursamadım ya da çok düşünmedim... Sen de hiç bakire gibi görünmedin. Özür dilerim. Tanrılar."

"Bakire gibi görünmüyor muyum?" Ne işe yaradığını görmek için kalçalarımı hafifçe sallamaya çalışırken sesim düzleşti. Beni keskin bir tıslamayla ödüllendirdi, pençeleri kalçamda sıkılaştı.

"Bu bir iltifattı. Sanırım. Lütfen, sakın ol. Tanrılar. Kıpırdama."

"Neden?" diye sordum. Onu daha fazla içime çekmeye çalışarak sordum ama aniden bizi çevirdi ve beni altına hapsetti. Karnımın üzerindeydim, kalçalarım onun ağırlığıyla yatağa bastırılmıştı. Diğer siki altımdaydı, klitorisime bastırıyordu ve bu yepyeni bir his alanı açtı. "Değil mi... Ooof. Bütün mesele hareket etmek değil mi?"

"Hayır," diye tısladı, profilimi görebilmesi için başımı yana eğdi. "Önemli olan zevk. Kıpırdamadan dur. Lütfen."

Zaten hareket edemiyordum, bu yüzden sadece başımı salladım ve Voss uzun bir nefes vererek başını eğdi. Kalçaları beni yere yapıştırdı, sırtı büküldü, alnını şakağıma bastırdı ve ben sabırsız bir ses çıkarana kadar bir süre sadece nefes aldı.

"Acı çekiyor musun?" diye sordu usulca, nefesi tenimde sıcaktı, bir miktar baharatla hoştu. "Üzgünüm, fark ettiğim anda çekilmeliydim ama yapamam. Bunu bitirmek zorundayım yoksa delireceğim."

"İyiyim," dedim, şakağımdaki tüyleri dalgalandıran her hızlı nefesinde içim ürperiyordu. "Sorun yok. Gerçekten. Devam et."

"Uzun sürmeyecek," diye fısıldadı, geri çekilerek. Sert şaftı içime kaydığında tısladım, altımda sıkışan horoz klitorisimle alay ediyordu. "Söz veriyorum. Sadece biraz daha uzun."

Şakağıma ve yüzüme öpücükler bıraktı, homurdanmalar ve güvenceler arasına serpiştirdi, yakında biteceğini söyledi, benimle ilgileneceğini, beni iyi hissettireceğini, artık onun olduğunu söyledi. Cevap vermedim, çünkü çenem gevşemişti, tüm odağım içime dönmüştü.

Kendime sık sık dokunuyordum, bu yüzden zevk benim için yeni olmamalıydı, ama yine de beni becerdiğinde tamamen farklı bir şeydi. Derinlere bastıran ve büyüleyici bir ritimle geri çeken kalın çevresi, daha önce hiç deneyimlemediğim şekilde nabzımı attırdı ve sıkılaştırdı. Aleti daha önce hiç dokunulmamış yerlerimi okşuyor ve okşuyordu.

"Sadece biraz daha. Tanrım. Çok iyi hissettiriyorsun, devam etmesi için uğraşıyorum. Özür dilerim. Bana çok iyi geliyorsun. Lütfen, dayan. Sadece biraz daha..."

Sonunda ne söylediği beynime işledi. Nefret ettiğimi mi düşündü? Bitmesini istediğimi mi?

"İyi hissettiriyor," diye soluk soluğa söyledim, derinlere ittiğinde, sivri uçların ilki içime doğru itildi. Rahatsız edici bir şekilde doluydum, ama içimde oluşan basınç aniden daha da arttı, sanki boşalmanın eşiğindeymişim gibi. "Lütfen. Oh, durma!"

Üstümde titriyordu, altımda sıkışan siki kalkmaya çalışıyordu. Bir süre sonra geri çekildi ve yavaşça içeri kaydı, daha derine, daha derine, tüm vücuduyla bedenime baskı yaptı, siki, sivri uçları ve her şeyiyle. Pullu kasıkları kıcıma bastırdı. Kaslarım sanki onu daha da derine çekmek için kasılırken inledim.

Yüzüme ve saçlarıma daha fazla öpücük bıraktı, ne kadar iyi olduğumu, ne kadar tatlı olduğumu, ne kadar harika hissettiğimi mırıldandı. Onun bu kadar derinde olmasının verdiği rahatsızlık azaldı ve şimdi, uçurumun üzerinde geziniyordum, serbest horozu her itişte klitorisime topraklanırken içim inşa edilen zevkle sıkılaşıyordu.

"İşte bu kadar. Hepsini al, *ssalamiya*. Eşinin hepsini al. İşte bu," diye tekrarlardı, zor nefes alıyordu, hareketleri kekeleyordu ve kaotikti. Neredeyse oradaydım, gözlerim kapalı, bedenim zevk için hazırды.

"Sen tamamen benimsin. Seni sonsuza dek güvende tutacağım."

Baraj yıkıldığında haykırdım, mutluluk içeri akıyordu. Üstümde hırladı, kendini daha sert ve daha hızlı içeri soktu ve ben yükseldim, vücudum devam eden orgazmla sıkıca sıkıştı, güçlü, imkansız bir mutluluk dalgası.

Sustuğunda zirve yaptı, sikleri içimde ve altımda zıplıyordu. Sert artçı şoklarla seğirirken ıslak ısı karnımın altına yayıldı. Voss titredі, sertçe nefes aldı ve sonra alnını şakağıma dayayıp yanağını yaladı.

"Nihayet. Sonunda benimsin."

BÖLÜM 15

Voss

İ çekmek istemedi. Sadece tek bir aleti kaldırabilse bile, bu benim için hiç olmadığı kadar iyiydi. Birinin eşiyle seks yapmasının büyüğü olması gerekiyordu ve sonunda bunu kendim için hissettim.

Alina sırtını kamburlaştırarak inlediğinde, kalçasını nazikçe çekiştirdim ve bizi yan yatırdım, sikim hala onun sıkı, güzel sıcaklığının içindeydi. Diğerleri soğuk hissediyordu, serinletici spermimle kaplanmıştı, bu yüzden elini tuttum ve şaftıma bastırdım.

"Lütfen. Böyle tutar mısın?"

Parmaklarını onun etrafında sıkı ve ıslak, pürüzsüz başını parmakladı. Sarsıldım, aşırı hassas ama bir o kadar da mutluydum. "Oynayabilirsin," diye nefes nefese kaldım. "Ne istersen."

"Mmm." Mırıltısı boğuk ve derindi, profiline bakmak için başımı kaldırdığımda gözlerinin kapalı olduğunu, dudaklarının doymuş bir gülümsemeyle yukarı kalktığını gördüm.

Kalbim acımasız bir gururla çarpıyordu. Ona kendini iyi hissettirmiştim. Sonunda buradaydı, kollarımdaydı, sikim içindeydi ve mutluydu. Her şeye rağmen buna değmişti. O artık benimdi. Artık teslim tarihi yoktu. Artık korku yoktu.

O benim eşimdi.

Muhtemelen bir süre uyukladık, çünkü bir sonraki bildiğim şey, Alina'nın sikimi elinde sıkarken bana geri bastıracağı ve odadaki ışığın daha yoğun olduğu, pencerenin dışında büyüyen ağaçların gölgeleriyle dans eden benekli güneş ışığıydı.

Uykulu bir şekilde inledi ve ben hâlâ onun içinde, sanki az önce onu sikmemiş gibi sert bir şekilde zonkluyordum. Oda misk ve tuz kokuyordu ve kollarımda çok sıcaktı.

Yüzümü saçlarına gömdüm, derin nefes aldım ve çektim. Mızımız bir itiraz sesi çıkardı, ben de içimden güldüm ve onu sırt üstü dönene kadar yuvarladım. Birbirimize baktık, yüzü bir şekilde daha genç ve merak doluydu, yanakları pembe, gözleri ışıltılı ışıltılı.

"Seni becerirken gözlerinin içine bakmak istiyorum," dedim usulca, kırık pençemi yanağında gezdirerek. "Parçalara ayrıldığın anı görmek istiyorum. Her şey gözlerde, *ssalamiya*."

"Bana bu kelimeyi söyleyip duruyorsun," diye mırıldandı. Mutlu bir iç çekişle kollarını başının üzerine getirdiğinde muhteşem vücudu gerildi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Gözlerimin içine bakan kişi," diye cevap verdim, sıcak, kapüşonlu gözlerine bakarak. "Bu bir basilisk sevecenliği. Nihai güven ve saygının bir ifadesi."

Dudaklarında bir şaşkınlık ifadesi oluştu ve onları öpmek için eğildim, sadece ağzını benimkiyle yumuşakça fırçaladım. *İlk öpücüğümüz.*

Hafifçe soludu ve sonra aniden başının arkasını kavradı, onu durduramadım. Havaya kan kokusu yayıldı ve bir tıslamayla elini çekti.

"Keskinler," dedi dehşet içinde ve incelemek için avucunu yaklaştırdı. Birkaç küçük delikten koyu kırmızı kan sızıyordu.

"Onu yatıştırabilirim," dedim, vücudumun bir parçası onun acı çekmesine neden olduğu için kalbim kırılmıştı. "Çok özür dilerim. Sizi uyarmalıydım. İzin verir misiniz?"

"Bu senin hatan değil," dedi ve bana avucunu uzattı.

Çatal dilimi uzun ve dikkatli hareketlerle yalayarak kanı temizlediğimde nefesi şaşkınlıkla kesildi. Ben odaklanarak ve niyetle çalıştıkça kızardı, nefes alış veriş hızlandı ama eli benimkinde gevşekti, direnmiyordu. Daha fazla kan kalmayana ve delikler daha az iltihaplı görünene kadar avucunu düzenli yalamalarla temizledim.

"İşe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum," diye fısıldadım, avucuna huşu içinde bakarak.

"Ne de olsa sen bir insansın." Gözleri merakla açılmıştı, "Ne demek istiyorsun?"

"Tükürüğümde yaraları ve sıyrıkları yatıştıran bir enzim var. Ama sadece çiftleşen erkeklerde aktif. Amacı eşlerimizi daha iyi korumak ve emin değildim... Ama işe yarıyor. Bak!"

Avucunu tuttuğum yerden çıkardı ve inceledi. Küçük delikler hala oradaydı, ama artık kanamıyorlardı ve derisi

kırmızı değildi.

"Acımıyor," dedi şaşkınlıkla, gözleri benimkilerle buluştu.

Sırıttım, ona bunu sunabildiğim için çok mutluydum. "Ve daha hızlı iyileşecek. Bu bana bir fikir verdi. Ağrın var mı?"

Kararsızca gözlerini kırptırdı ve sonra anlayışla içini çekti. "Ah. Şey, evet. Birazcık. Kötü falan değil, yani... Voss!"

İtirazına rağmen, yüzüm ayrılmış kalçalarının arasına gelene kadar yataktan aşağı kaydım. Islak buklelerinin ve koyu, yumuşak etinin görüntüsünü içime çektim. Uyarılmışlığı ve dölleriyle parlıyordu ve ereksiyonlarım bu manzara karşısında zevkle zonkluyordu.

Benim, benim, benim.

Onu bir kez yaladım, önce nazikçe. Nefes nefese kaldı, kalçaları kalktı ve ben de onu yerinde tutmak için kalçalarını daha sıkı kavradım. "Voss! Sen... Ama ben... Yıkanmam gerekmiyor mu?"

Başımı kaldırdım ve dünyadaki yeni favori yerim olan kalçalarının arasından gözleriyle buluştum. "Hayır. Sen mükemmelsin."

Nefesi kesildi, gözleri irileşti, dudakları aralandı. Başka itiraz ya da soru gelmeyince yüzümü Terra'nın en tatlı yerine indirdim ve ziyafet çekmeye başladım. Tadı seks ve ben gibiydi ve kokusu her yerdeydi, o kadar güçlüydü ki zevkten başımı döndürdü. Yüzümü kapladı ve pençelerimi iç avucumun yumuşak derisine saplamak zorunda kaldım, çünkü acı beni kendimden geçmekten alıkoyan tek şeydi.

Yapmam gereken bir görev vardı, acısını dindirmek. Bu konuda metodik davrandım, ilk başta sadece dış kısımlarını olmak üzere her santimini yaladım. Labialarını nazikçe yaladım, dilimi bulabildiğim her yarığa soktum, benim ve onun tahliyesini temizledim. Sonra, onun hassas açıklığına odaklandım, nefes nefese kıpırdanana kadar dikkatimi ona verdim.

Uyluklarını sıkıca ayırdım, böylece yumuşak tenine sivri uçlarımla zarar vermeyecekti.

Ne kadar yaladığımın bir önemi yoktu, benim için ıslanmaya devam ediyordu. Yavaş yavaş içini keşfettim, kendimi ve onun birleşimini tatmanın zevkiyle titredim, onu becerdiğimde beni çok lezzetli bir şekilde sıkı o kasların çırpınısını hissettim.

İnlemeye ve kalçalarını eğmeye başladığında, metodik yaklaşımım paramparça oldu. Acı bile odaklanmamı sağlayamadı ve ben de teslim oldum, onun ve benim zevkimi takip ettim. Emdim ve yaladım, dilimi içeri ittim, acı içinde kıvranıp yalvaran sesler çıkarana kadar tahrik olmuş kokusunu giderek daha fazla tattım.

"Sadece... biraz... tam orada..."

Şişmiş, zonklayan et tomurcuğunu ağızma aldım ve inledi, tepkilerini hissetmek için yavaşça içine kaydıracağım pençesi kırık parmağımı amı kavradı.

Sert nefes alarak yastıklara yaslandı. Girişini kaplayan taze uyarılmayı yaladım ve sonra daha aşağıları keşfettim. Dilim diğer deliğine ulaştığında şiddetle seğirdi ve başımı kaldırdığımda geniş, yeşil gözlerinin bana dikilmiş olduğunu gördüm.

"Voss..." dedi titreyerek. Elleri çarşafın içinde yumruk olmuş, parmak eklemleri bembeyaz, dudakları nefis bir şekilde kızarmıştı. "Bu... çok fazla."

Üzüntüyle aşağıya baktım, diğer deliğin amından mükemmel bir uzaklıkta olduğunu fark ettim. O deliği kullanmama izin verirse iki sikimi de içine sokabilirdim.

"Belki sonra, o zaman," dedim, sürünerek. "Seni ikisiyle birden becermek istiyorum. Bu... enfes olurdu."

Yanına uzandığımda kızarmıştı ve gözleri parlıyordu, gözlerinin içine sevgiyle bakarken yanlarını okşuyordum. Çok güzeldi ve bana hiç korkmadan bakıyordu. Onun gözlerinde boğulmak istedim.

"Belki sonra," diye ikna olmadan kabul etti, eli beni çok kızdıran gergin bir hareketle köprücük kemiğine gitti.

Kaşlarını çatarak bileğini yakaladım ve iltihaplı deriye baktım. "Kaşıma. Al, ben yatıştırayım."

İşim bittiğinde cildi anında daha iyi görünüyordu, artık kırmızı ve kızgın değildi. Yine de başımı kaldırıp baktığımda Alina'nın gözleri tetikteydi. Bana korkusuzca bakıyordu ama o tatlı teslimiyeti gitmişti.

Daha sonra konuştuğunda mutluluğum parçalandı, kalbim acıyla burkuldu.

"Sanırım yalnız kalmak istiyorum."

BÖLÜM 16

Alina

Terteleme zamanı sona ermişti. Yaptığım seçimin çok önemli ve geri döndürülemez olduğuna dair korkunç, batan bir his vardı içimde. Bir kez olsun rahatlığı ve zevki seçmek ve Voss'a yardım etmek istiyordum, çünkü o acı çekiyordu. Ama bunun onun için çok daha önemli olduğunu açıkça belirtti. Davranışları değişti. Artık bana özgürce dokunuyordu, önceki tüm mesafesi ve çekingenliği gitmişti. Benim üzerimde hakkı varmış gibi davranıyordu. Sanki ne isterse yapabilirmiş gibi.

Hoşuma gitmeyen hiçbir şey yapmadığını itiraf ettim. İnanılmazdı, hepsi. Yine de korku geri gelmişti, dırdır ediyor ve ısıırıyordu. Çünkü ya hoşlanmadığım şeyler yapmaya başlarsa? Ya gerçekten ve tamamen çiftleştığımız için bunları yapmaya hakkı olduğunu düşünürse? Bundan çok korkuyordum.

Peki ya benim iki aylık anlaşılmam ne olacaktı? Yine de gidecek miydim? Gitmek istiyor muydum? Hiçbir fikrim yoktu. Hepsi büyük bir karmaşaydı ve yaptığım seçim için kendime kızırıyordum. Bu her şeyi karmaşıktırılıyordu.

Voss parlayan gözlerle beni izliyordu, artık gülümsemedi. Arkasında, kuyruğu gergin bir ritimle seğiriyordu. İçim daha da sıkıştı. Çıplak ve her zamankinden daha savunmasızdım ve gitmesini isteyerek onu mutsuz etmişim.

O ne yapardı?

"Bu anal seksle mi ilgili?" diye sordu sessizce. "Oraya dokunduğum için özür dilerim. Kendimi... kaptırdım. Bundan sonra daha dikkatli olacağım, söz veriyorum. Gerçekten gitmemi mi istiyorsun yoksa konuşmak ister misin? Ne istersen yaparım."

Ağır bir nefes aldım, korkumun bir kısmı dağıldı. Hâlâ aynı temkinli ve saygılı kişiydi. Ama tedirginliğim tam olarak geçmemişti.

"Bilmiyorum," dedim köprücük kemiğimi bilinçsizce ovuşturarak. Gözleri hareketimi takip etti ama bu sefer beni durdurmadı. "Sanırım hepsi bu. Enine boyuna düşünmedim."

Geri çekildi, gözbebekleri irislerin etrafındaki altın halkalar haline gelene kadar genişledi. Bacaklarının arasındaki hareket gözüme çarptı. Aletleri küçüldü ve geri çekilerek vücudunun içine saklandı. Şimdi sadece ıslak, hafifçe ayrılmış bir yarık bronz pullarının arasındaki yeri işaretliyordu.

Kalın bir şekilde yutkundu, sonunda konuşana kadar bana birkaç kez göz

kırptı. "Pişman mısın?"

Sesindeki hüznün karşısında irkildim. Belli ki mutsuzdu ve ben de sinirli bir şekilde başımı

salladım. "Harikaydın. Her şey harikaydı. Sadece zamana ihtiyacım var... Zamana ihtiyacım var."

Ve bir banyo, çarşaf değişimi, yemek ve yalnız kalmak. İçimdeki duygular tatsız bir şekilde çalkalanıyordu ve ben sadece tüm gürültünün gitmesini istiyordum. Düşünebilmek için her şeyin sessiz ve temiz olmasını istiyordum.

Voss ayağa kalktı, giysilerini topladı. Pulları benekli ışıktaki sessizce parıldıyordu, gövdesi iriydi, daha açık renkli ve daha yumuşak pullarla kaplı karnı kaslı ve güçlüydü. Kuyruğu hareketleriyle birlikte sallanıyor, kuyruğunun tabanı biçimli yanaklarla çevreleniyordu.

Onu tüm çıplak ihtişamıyla izledim, kalbim acıyla seğiriyordu. Tanrım, neden bu kadar zor olmak zorundaydım? Bana karşı çok iyiydi. Kendimi bırakıp tadını çıkaramaz mıydım?

Kapının yanında durdu, eli tokmağın üzerindeydi ve belli belirsiz bir gülümsemeyle bana döndü.

"Teşekkür ederim, *ssalamiya*. Öfkemi yatıştırdın. Artık çok daha fazla kontrol sahibiyim ve seni güvende ve mutlu tutmak için her şeyi yapacağım. İstedğin kadar zamanın var."

Kapı arkasından kapandığında hayal kırıklığı içinde homurdandım. Şimdi onu ittiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyordum, çünkü o çok anlayışlı ve nazikti. Yine de niyetinin beni kötü hissettirmek olmadığını sezmişim. Beni gerçekten rahatlatmak istiyordu ama Tanrım, en azından korkulu beklentilerimin bir kısmını haklı çıkarmasını nasıl da istiyordum.

Çünkü ondan korkarak ve bana zarar vermesini bekleyerek çok zaman geçirdim. Ve inatçı, öfkeli bir yanımla haklı olmak

istiyordu. Eğer haklı değilsem ve o gerçekten çok nazik, güvenilir ve sevgi doluysa, bu, bunca zamanı en kötüsünü bekleyerek boşa harcadığım anlamına geliyordu.

Yanıldığım anlamına geliyordu. Ya da kırıldığım.

Kafatasımın arkasında bir kaşıntı, onu kışkırtma dürtüsü yandı. Çünkü kesinlikle mükemmel olamazdı. Bir şeyler olmalıydı. Benden sakladığı *bir şey* vardı ve belki onu ortaya çıkarabilirdim.

Tanrım, berbat haldeydim.

Evet, öylesin. Liam'ın sesi hafızamda alaycı bir şekilde gülüyor, David'i öldürdükten birkaç gün sonra söylediği sözleri tekrarlıyordu. *Seni mahvettim. Artık hasarlı bir malsın. Sana sahip olacak tek kişi benim.*

Belki de haklıydı. Ya da belki de her şeyin yeniden yoluna girmesi için bir banyoya ve bir kutu kurabiyeye ihtiyacım vardı. Nefesimin altında küfürler mırıldandım, bornozumu giyip banyoya gittim ve Liam'ı kafamdan kovmak için elimden geleni yaptım.

Voss o gün beni takip etmedi ama benden kaçmadı da. Mayalanmakta olan kakaosuyla ilgilenirken ve kahveyi kontrol ederken birkaç kez birbirimizin yanından geçtik. Öğleden sonra basilisk kitabını bitirip yemek odasına kaldırmaya gittiğimde onu orada buldum. Kitap raflarının tozunu almayı yeni bitirmişti. Yemek takımı açık ve temizdi, masanın üzerinde birkaç mum yanıyordu.

Oda artık tozdan arınmış ve sıcak mum ışığıyla aydınlanmış olduğu için son derece zarif görünüyordu. "Güzel görünüyor," dedim kitabı yerine koyarken.

Voss başını salladı. "Teşekkür ederim. Ben küçükken ailemle akşam yemeğini burada yerdik ve yemekten sonra masa oyunları oynardık. Bu odayla ilgili çok güzel anılarım var ve düşündüm ki... Belki daha güzel günler görür."

Sanki önemli bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi dikkatle bana baktı. Banyodan, güzel yemeklerden ve okuyarak geçirdiğim birkaç saatten sonra kendimi daha sakin hissediyordum, bu yüzden masaya oturdum ve ona katılmasını işaret ettim.

"Ailen nasıl biriydi?" Karşıma yerleştiğinde sordum.

Gülümsemesi melankolikti. "Yaşlı," dedi bir süre sonra. "Beni geç doğurdular. Irkımın en son doğan çocuğuydum ve hiç beklenmedik bir şeydi. Ama beni sevgiyle karşıladılar ve doğru yetiştirmek için ellerinden geleni yaptılar. Babam okumayı ve diğer kültürler hakkında bilgi edinmeyi severdi. Bunu ondan almışım. Annem ise..."

Sözünü kesti ve ben de aniden sorumun çok müdahaleci olup olmadığını merak ederek başka tarafa baktım. Ne de olsa ailesi ölmüştü. Dünyada yapayalnızdım.

Benim gibi.

"Annem çok sertti," dedi Voss sessiz bir kahkaha atarak, iri, mat gözleriyle beni izlerken. "Son basilisk olacağım gerçeğini kabullenemiyordu ve sanırım bana bu hayatı verdiği için kendini suçlu hissediyordu. Ama ben büyüdükçe, ne olursa olsun mutluluk olacağıma karar verdim."

Alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Dünyada çok fazla hazine olduğunu ve bir gün hiç akrabam olmasa bile mutluluğu bulacağımı söyleyip dururdu. Ne zaman umutsuzluğa kapılsam ya da bir şeyden vazgeçsem bana kızardı. Ve bana her zaman umut etmeye devam etmemi söylerdi."

Kalın bir şekilde yutkundum, boğazım kaşınıyordu. Elbette onun son basilisk olduğunu biliyordum ama bu farkındalığın yüküyle büyüdüğünden haberim yoktu.

"Yani... Doğduğunuzda herkes sonuncu olacağınızı biliyor muydu?"

Voss omuz silkti. "Bir eş bulup yeni bir nesil üretebileceğime dair biraz umut vardı. İki dişi vardı, ikisi de benden büyüktü, iyi arkadaşlık ve... başka şeyler de vardı ama çiftleşme içgüdülerimiz birbirimiz için uyanmadı."

Yavaşça başımı salladım. Kitaptan sadece çiftleşen çiftlerin çocuk sahibi olabileceğini biliyordum. Basilisk ırkı Değişim'den birkaç yüzyıl sonra azalmaya başlamıştı, çünkü tufan sırasında Alia Terra'ya getirilen havuz nispeten küçüktü ve pek çok basilisk eş bulamamıştı.

"Özür dilerim. Herkesin senden önce öleceğini bilerek yaşamak zor olmalı."

Voss içini çekti ve sandalyesinde kaykıldı, yavaş yavaş alacakaranlığa gömülen ormana baktı. Titredim, odanın soğuğu ince hırkamın içine işliyordu.

"Yıkıcıydı," dedi hafif bir gülümsemeyle, gözleri yumuşaktı. "Ama onları hak ettikleri gibi saygıyla gömmek için orada olduğum için minnettardım. Ve umudumu kaybetmeme izin yoktu. Annem ölüm döşeğindeyken bunu yasaklamıştı."

Yüzünü tamamen bana döndü, gözlerine daha fazla altın çalındı. "Ve o haklıydı. Artık sana sahibim."

Daha çok titredim ama bu sefer soğuktan değildi. Umudunun yükü omuzlarıma çöktü ama bu ağırlık beni çökertmek yerine rahatlattı. İçimdeki kaosu yatıştırdı, kaderin sesi bir şeyi ya da diğerini seçmek zorunda olduğuma dair tüm çılgınca düşüncelerimi susturdu.

Nefes verdim ve başka seçeneğim olmadığını acı bir şekilde anladığımda doğruldum. Artık Voss'la tamamen evliydim, çünkü

tamamladık.

Ve onu terk edemezdim. Ben onun umuduydum, o da türünün son örneğiydi ve onu terk edersem nasıl bir canavar olurum? Burada kalmak, onun karısı olmak tek seçeneğimdi.

Sonunda ona güvenmenin sorun olmadığını anladığımda rahatlama, güçlü ve tatlı bir şekilde döküldü. O başından beri benim kaderim değil miydi? Tapınakların yaptığı kan testinin bir çeşit büyüğü yok muydu?

Ve eğer o benim kaderimse, bu onun benim için doğru kişi olması gerektiği anlamına geliyordu. Umut etmek zorundaydım.

Voss bendeki değişikliği fark etmiş olmalıydı, çünkü kaşlarını çattı ve sandalyesinin ayaklarını yere vurarak geri çekildi. "Alina? Bir sorun mu var?"

Dalga dalga yayılan sevinçten titredim, o kadar güçlüydü ki kendimi tutamadım. Mutluluktan güldüm ve o da temkinli bir şekilde yanıma geldi, kaşlarını çatarak beni izledi. Gülmeye ve kadere şükretmeye devam ettim, çünkü sonunda kendimi güvende hissediyordum. Doğru yerdeydim. Başından beri öyleydim.

"Alina?"

Ayağa kalktım ve gözlerinin içine bakarak sevincimi ona yansıttım. "Yatağa gidebilir miyiz? Seni istiyorum."

Sivri uçları fırfırlandı, gözleri bir anda altın rengine büründü. Keskin bir şekilde başını salladı, nutku tutulmuştu ve ben de ellerimi boynuna doladım, sivri uçlarına dikkat ederek.

"Özür dilerim. Bir şey fark ettim ve çok mutluyum."

Başını iki yana salladı. "Üzülme. Mutlu olmana sevindim."

Şaşkın ifadesi muzipliğe dönüştü ve bir de baktım ki beni yemek odasından merdivenlere taşıırken kollarımdaydım.

"Ne fark ettin?" Voss sordu, yüzüme bakarken gözleri muhteşem bir şekilde parlıyordu. "Benim yerimin senin yanın olduğunu." Sesim sevinç ve rahatlama dan titriyordu. "Kalabileceğimi."

BÖLÜM 17

Voss

Adımları ikişer ikişer atarken kanım sevinçle kaynıyordu. Ondaki değişimi tam olarak anlayamamıştım ama sorun değildi. O kalacaktı. O benimdi ve zamanımız vardı. Gelecek yıllarda onun hakkında her şeyi öğrenecektim. Anlayacaktım. "Bu sabahtan beri seni düşünmeden edemiyorum," diye itiraf ettim ve onu yatağın daha büyük ve banyonun daha yakın olduğu yatak odama taşıdım. Onu burada istiyordum. "Seni hep düşünüyorum ama bu farklıydı. Tanrım, seni istemeden duramıyorum."

Güldü, şen ve tatlı bir kahkaha attı ve omzumu daha sıkı kavradı. Gözleri sanki beni ilk kez görüyormuş gibi merakla açılmıştı ve ben de minnettarlıkla ona baktım. O gerçekten benim *ssalamiyamdı*.

"Güzel," dedi zorlukla yutkunarak. "Sen... Ben de seni istiyorum. Bana karşı çok iyiydin... Öylesin."

Konuşmakta zorlanıyordu ama bana güven ve arzuyla bakıyordu ve bu yüzden sözlerine ihtiyacım yoktu. Gözleri yeterliydi.

"İşte." Onu yavaşça yere bıraktım ve kapıyı kapattım.

Odanın dört bir yanına, dolapların ve şifonyerlerin üzerine mumlar serpiştirmiştim ve şimdi hepsini yakarak odayı altın rengi bir ışıqla yıkadım. Sessizce beni izledi, nefesi hızlı ve sığıdı, yanakları kızarmıştı.

Görevimi tamamladıktan sonra yanına geldim ve hırkasının düğmelerine uzandım. Fısıltım yüksek ve istekliydı. "Seni soyabilir miyim?"

Başını salladı, eli köprücük kemiğine doğru havalandı. Ancak bu hareketi durdurdu ve avucunu ön koluma koydu, parmakları gergin bir şekilde okşadı.

"Evet. Kullan beni," diye mırıldandım, en üstteki düğmesine uzanarak. "İhtiyacın varsa tırmala beni. Ama dikkatli ol, bazı pullarım serttir. Kendine zarar verme. Al, bunlar daha yumuşak."

Elini dirseğimin iç kısmına götürdüm ama başını salladı ve bana şaşkınlıkla baktı. "Gergin olduğumda seni kaşımamı mı istiyorsun? Neden?"

"Çünkü seni incinmiş görmekten nefret ediyorum," dedim hemen, düğmeleri kısa sürede ilikleyerek.

Hırkayı yavaşça omuzlarından indirdim ve yere düşmesine izin verdim. Beni karanlık, meraklı gözlerle izledi ve elbisesinin fermuarını açmak için arkasına uzandım. Bu onun en sevdiği elbiseydi, üzerinde büyük, canlı çiçekler vardı. En sık giydiği elbiseydi ve fermuarının tam olarak nerede olduğunu biliyordum, çünkü birçok kez fermuarı açmayı hayal etmiştim.

"Yani sana zarar vermemi mi tercih ediyorsun?" diye sordu kuşkuyla. "İstemiyorum."

"O zaman yapma," dedim parmak uçlarımı omuzlarının sıcak, yumuşak teninde gezdirerek. "Ama Alina, şunu bil: Benimle ne istersen yapabilirsin. Bana sahipsin."

Başını salladı ve bir adım geri çekildi. "Bu doğru görünmüyor. Ben bunu istemiyorum."

Merakla onu izledim, omuzlarının sert duruşunu, gözlerindeki temkinliliği. Derin bir nefes aldı ve kendini rahatlamaya zorlayarak tekrar yaklaştı. "Düşündüğüm kadar sabit değilim," diye mırıldandı, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Tamam. Sadece... tüm bunları daha sonra konuşalım."

"Düzeltilecek bir şey yok," dedim yanağındaki yumuşak saçları okşayarak. "Sen mükemmelsin."

Gülümsedi, geri çekilme anı sona ermişti. Aksine, kararlı görünüyordu. "Sana güveniyorum. Bunu istiyorum. Ve ben... bu sabah denediğin şeyi yapmak istiyorum. Basilisk dişilerinin eskiden senin gibi iki çift cinsel organı olduğunu biliyorum, bende ise sadece bir tane var ama..."

Yutkundu ve beklentiyle bana baktı.

"Ama benim her şeyimi alman için bir yol var," diye bitirdim sözlerini, yüzünü inceleyerek. "Biliyorum. Ama acele etmemize gerek yok. Sadece sana sarılmakla mutlu olacağım. Sen ne istersen..."

"İstediğim şey bu," dedi inançla. "Lütfen. Size güveniyorum. Bu adımı atmak istiyorum."

Bu konuda konuşmak için garip bir yoldu ama artık onun kelime seçimleri hakkında düşünecek zihinsel gücüm yoktu. Eşimin her iki sikimi de aldığı görüntüsü kanımı öylesine güçlü bir şehvetle çarptırmıştı ki, heyecandan ayaklarımın üzerinde

sallaniyordum.

Yine de bu sefer doğru yapmak istedim. Bu sabah onun içine girdiğim için kendimi hâlâ affedemiyordum. İhtiyaçtan o kadar çıldırmıştım ki, onunla çiftleşmenin ani olasılığı beni o kadar bunaltmıştı ki, tüm sabrımı kaybetmiştim.

Ama şimdi, böyle bir bahanem yoktu. Onunla düzgünce sevişmek istiyordum. Hak ettiği gibi.

"Herhangi bir anda fikrini değiştirirsen, söylemen yeterli," dedim, yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunun çok lezzetli ve sıcak olduğu nabız noktasına öpücükler kondurdum.

"Yapmayacağım."

Boynunu ve köprücük kemiklerinin üzerindeki yumuşak, istismara uğramış deriyi yaladım ve öptüm. Güzelce iyileşti, ama yazlık elbisesinin düşük yakasına doğru inerken biraz daha yaladım. Onu oradan öptüm, elbisenin fermuarı çoktan açılmış ve bollaşmıştı, bana göğüslerini gösteriyordu.

Ellerini tereddütle başımın üzerinde gezdirdi, sonra ben eğilip göğüslerinin üstündeki sıcak teni keşfederken nihayet kollarımı kavradı. Kokusu daha da güçlendi ve onu hemen yatağıma yatırmak için ani bir istek duydum, böylece temiz çarşaflar onun kokusunu alacaktı.

Elbisenin askılarını omuzlarından ittim ve elbise ayaklarının dibinde birikip altına hiçbir şey giymediğini ortaya çıkarınca şok içinde tısladım.

"Sen... Sen... Oh." Nutkum tutulmuştu. Cebim ateşle doldu, onun kıvrımlarına ve vadilerine, her şeyin çok yumuşak ve muhteşem olduğuna bakarken siklerim nihayet serbest kaldı. Alina kokulu, öpülesi bir ten.

"Özgürlüğü seviyorum," diye mırıldandı, merakla beni izliyordu. "Görünüşe göre sen de seviyorsun."

Tıslayarak onayladım ve ayaklarını yerden keserek onu kahkahalara boğdum. Yatağa doğru yürüdüm ve hayatımdaki en değerli insanı yatağın ortasına yatırdım. Sonra doğruldum ve sadece ona baktım.

Kıpırdandı, onu izleyişimi seyrederken eli köprücük kemiğine gitti. "Voss... Ne yapıyorsun?"

"Hayranlık verici," dedim, her küçük ayrıntıyı hafızama kaydetmek isteyen aç gözlerle onu süzerken. "İzin ver. Yatağımda çok güzel görünüyorsun. Çok doğru."

"Oh," diye nefes aldı, koyu renk meme uçları sert noktalara dönüştü. Ağzım onları tatma isteğiyle sulandı ama almam gereken bir şey vardı.

"Hemen döneceğim. Bir yere gitme."

Güldü ve başını salladı, ben de birkaç ay önce aldığım banyo yağını almak için banyoya girdim. Gelin olmak için başvurduğumda insan cinselliği üzerine kapsamlı okumalar yaptığımdan, insanlarda anal ilişkiyi çevreleyen teoriyi biliyordum.

Kurallar yine teoride basitti. Bolca yağlayın. Nazik olun. Acele etmeyin. Hala şansıma inanamıyordum. Bunu gerçekten istiyordu.

Tıpkı onu bıraktığım gibi beni bekliyordu, güzel eşim ait olduğu yerde, yatağımın ortasındaydı. Kıyafetlerimi çıkardım ve yatağa tırmandım, gözleri çıplak vücudumda bariz bir takdirle kayarken aletlerim seğiriyordu.

"Sen de hayranlık uyandırıyorsun," diye mırıldandıktan sonra esmer bir meme ucunu ağzıma aldım.

Cevap vermeye başladı ama onun yerine ağzıma doğru eğilerek haykırdı. Karnını ve diğer göğsünü okşadım, tadına baktım, onu içime çektim. Çıkardığı seslerin, onun görüntüsünün, sıcaklığının ve tadının tadını çıkarmak istiyordum. Her tarafımın onun kokusuyla kaplanmasını istiyordum.

Bir göğsünü bitirdikten sonra diğer göğsüne doğru ilerledim ve onun sert, nefes nefese nefes alışlarını dinledim. Sonra, ne kadar sıcak ve yumuşak olduğunun tadını çıkararak karnına doğru ilerledim.

"Bebekleri buraya koyacağım," diye fısıldadım, göbeğinin hemen üzerinden öperek. "Tapınak uyumluluk sözü verdi. Benim çocuklarımı doğuracaksın. Yakında. Belki de çoktan olmuştur."

Nefes nefese kaldı, elleri omuzlarımda sıkılaştı. Yukarı baktım, gözlerini yakaladım.

"Seni içinde bebeğimle yuvarlak ve büyük görmek istiyorum." Sesim kısıldı ve kısıldı, damarlarımda arzu çarpıyordu.

"Artık benim olduğuna göre, seni bir damızlık anne yapacağım. Irkımın sonuncusu olabilirim ama yeni bir ırk başlatabiliriz."

Gözleri tamamen açıktı, dudakları ayrılmıştı, göğüsleri kabarmıştı. Karnını öpücük yağmuruna tuttum, her şeyi hayal ettim: neye benzeyeceğini, yavrularıyla şişeyeceğini, büyüyeceğini, içindeki çocuğun hareket edeceğini. Ne kadar güzel olurdu.

Bekleyemedim. Aşağı doğru kaydım, onu ıslak ve hazır buldum ve ağzım ve parmaklarımla onu hızla kenara getirdim, pençelerim artık zararsız bir körlüğe dönüştü. Yine de boşalmadan önce, vücudunu yukarı doğru kaydırdım ve bir horozla yavaşça içine ittim, ısısı onu sardığında tısladım.

"Tanrım," diye soludu, gözleri yavaşça açılmadan önce kapandı, göz kapakları zevkten ağırlaşmıştı. "Ben de senin

iki tane kullanmak istedim."

"Mmm. Sonra. Seni doldurmam lazım."

Tamamen içine oturduğumda, hareket etmeyi bıraktım ve sadece aşağıya baktım. Yüzü açıktı ve şehvetle doluydu, koyu renk saçları yastığımın üzerinde etrafa saçılmıştı. Daha da derine indim, fiziksel olarak mümkün olduğunca derine, onun bir parçası olana kadar.

"Sen benim eşimsin," dedim merakla, gözlerini kırıştırtarak bana bakarken, dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Seni beklediğim her gün, her saat buna değdi."

Cevap veremeden geri çekildim ve yavaşça içeri kaydım, her bir dikenin içine doğru itildiğini hissettim. Alina'nın gözleri dalgalanarak kapandı ve dayanılmaz bir yavaşlıkla hareket ederek şakağını öptüm. Onunla sevişiyordum.

"Bana bak. Lütfen. Gözlerini açık tut."

Öyle yaptı ve birbirimizin gözlerinin içine baktık, bedenlerimiz ve ruhlarımız birbirine bağlandı. Hızlı nefes aldı, diğer sikim klitorisini okşarken sıkı vücudu etrafımda kenetlendi. Orgazmım yaklaşıyordu, taşaklarım sıkı ve hazırды ama yine de çenemi sıktım ve neredeyse meditatif bir hıza yavaşladım. Erken bitirmek için fazla iyiydi.

Ancak çok geçmeden gözleri dalgalandı, yüzü gerildi, kasları buruştu. Omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve sonra kendini bıraktı, amı beni orgazmıyla boğuyordu. Uzun, alçak bir ses çıkardı, hızlı kasılmalarla beni sağdı.

Vücudunun derinliklerine boşalırken ses çıkarmadan "Seni seviyorum," diye mırıldandım.

BÖLÜM 18

Alina

ISersemlemiş ve uysal bir halde altında yatarken, sevişmemizin hayatımı değiştirecek olası sonuçları gibi düşünmem gereken bazı önemli şeyler olduğunun belli belirsiz farkındaydım ama beynim kapanmıştı. Voss olağanüstü bir aşık mıydı yoksa hormonal bir sihir miydi bilmiyordum ama onunla seks yapmak hayal ettiğimden çok daha iyiydi olurdu.

Karnım ve göğüslerim diğer sikinden fışkıran döllere yapış yapış olmuştu ama yine de hiç umursamadım. Mutlu bir sersemlikle Voss'un altın gözlerine bakarken, o pullu parmak eklemiyle yanağımda geziniyordu. Kalçalarım onun kalçalarının iki yanında iyice açılmıştı ve o hâlâ sanki içimde daha da derinlere inmeye çalışıyormuş gibi küçük, zar zor itişlerle hareket ediyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu kısık sesle, kaşımı nazik ve saygılı bir dokunuşla okşayarak. "Loopy. Beynim açılmıyor," dedim yavaş bir gülümsemeyle.

Voss karşılık verdi, sonra hafifçe geri çekilerek vücudumun uzunluğuna baktı. Tısladı ve parmağını karnımda gezdirerek parıltılı salınımını topladı.

"Boşalmanın bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum," diye gevrek bir kahkaha attım.

"Beğendin mi? Belki de tamamen boşa gitmemiştir. Ama hepsinin senin içinde olmasını tercih ederim. Her gün onunla dolu olmanı istiyorum."

Gülümsemem kayboldu, yerini nefes nefese bir iç çekişe bıraktı. Voss parmağını kaldırıp dudaklarımın üzerinde gezdirdi, gözleri bir soruyla parlıyordu. Ağzımı açtım ve alt dudağımın içini dölüyle kapladı.

O parmağını çekmeden ben ağzıma aldım ve siki içime girdiğinde ikimiz de inledik. "Tanrılar, *ssalamiya*. Ne kadar yaramaz bir ağzın var. Sanırım bir sonraki raundun zamanı geldi."

Islak bir sesle içimden çıktı ve bacaklarımın arasına diz çökerek hayranlıkla aşağıya baktı. Üzerimi örtmek istememe neden oldu, o kadar yoğundu ki. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Güzel bir kristal yağ şişesi çıkarmasını merakla izledim. Beklenti ve endişe karnımda çırpındı ama onları acımasızca bir kenara ittim. Bunu yapacaktım. Çünkü eğer kalacaksam, kendimi tamamen adamalıydım. Artık güven sorunu yoktu. Artık incinmeyi ve ihaneti beklemek yok.

Ve her şey burada, benim evet dememle başladı.

Voss yukarı baktığında, gözleri altın tarafından yutulmuş, yüzü şehvetle gerilmişti, ben hazırdım. Başımı salladım ve arkama yaslandım, karnım heyecan ve endişeyle kıvrılırken bile rahatlamak için derin nefes aldım.

Beni hazırlamak için hemen işe koyulmasını bekliyordum, bu yüzden dudaklarını klitorisime bastırduğunda şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Dili etrafımda yavaş daireler çizerken nazikçe emdi ve kısa süre sonra nefesim kesildi, midemde ısı birikti.

Beni daha da yükseğe çıkardı, ne olması gerektiğini unutana ve kendimi hislerin içinde boğulmaya bırakana kadar zevk içimde sıkıştı. İşte o zaman yaptı. Ben daha yüksek sesle, onun becerikli diline olan minnettarlığımı haykırarak inerken, o daha aşağıları yaladı, dili deliğimle buluşurken parmağı klitorisimin üzerinde ağzının yerini aldı.

Kırık bir iniltiyle sarsıldım, çünkü bölge zevkle patladı ve tanrılar, ama devam etmesini istedim. Endişenin son karıncalanmaları da kaybolmuştu ve geriye sadece istekli dilinin her darbesiyle daha gerçek ve güçlü hale gelen bir haz vaadi kalmıştı.

Beni oramdan öptü, sanki o parçamı seviyordu, sanki tüm parçalarımı seviyordu. Bu his, her yerde kabul edilme ve istenme hissi, fiziksel olanı bile gölgede bıraktı. Titremeler birbiri ardına içimden geçti. Parmaklarıyla beni yavaş, inişli çıkışlı bir orgazma ulaştırırken, ağzıyla beni mükemmel bir şekilde öptüğünde, göğsüm minnettarlıkla hafifledi ve doldu.

Kendimden geçtiğimde sessizdim, vücudum gerilmişti ve ona doğru eğilmiştim. Zirveye çıkmadan hemen önce dilini içime kaydırды ve sonra yavaşça yükseklerden aşağı inerken, nefes nefese ve çarşafı kavrarken göğsünün derinliklerinde gürledi.

Bedenim bitkin ve güçsüzdü, sanki şilte ile bir olmuştum. Voss geri çekildi ve yukarı baktı, beni gördüğünde ağzı memnuniyetle buruştu.

"Seni çözmeme izin verdiğinde çok güzel oluyorsun," dedi usulca, şişeyi açarak. "Böyle kal. Çok yumuşak ve ısıltılı. Benim gözlerinde yıldızlar olan nefes kesici kraliçem."

Bana nefes kesici diyordu ama yine de sözlerinden nefesim kesildi. Dizimi büküp bacağıma yukarı çekerek beni tamamen ortaya çıkardığında ona izin verdim. Parmaklarını yağa bulayıp beni nazikçe okşadığında ben de ona izin verdim ve parmağı içime kaydırdığında onu bir iniltiyle ödüllendirdim.

Gözleri hangi görüntünün daha iyi olduğuna karar verememiş gibi kıcımla yüzüm arasında gidip geliyordu. Parmağının son boğumuna kadar girmesi için yeterince gevşediğimde, gözleri ateşle parladı ve donup kalmış bir şekilde parmağını içime sokup çıkarmasını izledi.

Kafasını kaldırdığında yüzündeki yoğunluk beni şaşkına çevirdi.

"İşte bu, *ssalamiya*," diye fısıldadı kısık sesle, eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "İşte her şeye degecek an bu. Her şeye, acıya, kedere ve her şeye. Çünkü eşim burada ve yakında ikimiz bir bütün olacağız."

Bunun sadece seks olduğunu sanıyordum, hem de yaramazca. Ama o bunu neredeyse uhrevi bir şeymiş gibi anlattı. Hatta belki de kutsal. Şimdi, yardım edemedim ama kabul ettiğim için mutlu hissediyorum. Bunu onunla gerçekten yaşamak istiyordum.

İkinci bir parmak eklediğinde, bir şey söylersem iptal edeceğinden endişelenerek acı içinde nefes almak için elimden geleni yaptım. Voss rahatsızlığımı fark etti ve klitorisimi ağzına almak için eğildi. Kaygan parmaklarının nazik, akıcı hareketleri ve dilinin ustaca okşamaları arasında acı kısa sürede azaldı ve kalçalarımı eğerek nefes nefese daha fazlasını istedim.

Beni tekrar boşaltmak yerine, titreyen, şişmiş klitorisime nazik bir öpücük verdi ve geri çekildi, parmaklarının içimde kaybolup çıkmasını izledi. Kendimi sıcak ve rahatlamış hissediyordum, bu yüzden çekip alt horozunu yağa kapladığında korku hissetmedim. Sadece beklenti ve şehvet.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup canavarımı hayranlıkla izledim. Mum ışığı pullarının üzerinden kayarak onları sıcak, altın bir parlıltıyla yıkadı. Kuyruğu beklentiyle titriyordu, vücudu güçlü, hareketleri amaca yönelikti.

Gözlerimiz her buluştuğunda, midemde karanlık, tüylü güveler uçuşuyordu. Bu duygunun adını koyamıyordum ama sıcak, heyecan verici ve baş döndürücüydü. Samimiyet ve karanlıkta birlikte saklanmak, mumların altın ısıltısının tadını çıkarmak, başka hiç kimse için olmayan tatlı sözler fısıldamaktı. Sadece ikimiz için.

Hava yağ gibi kokuyordu, tatlı ve odunsu, narin bir parfüm ve onun gibi -temiz ve erkek. Çoktan boşalmış olmama rağmen amım ihtiyaçla gerildi.

Daha fazlasını istedim.

Aletleri bacaklarının arasından dışarı fırlamıştı, biri diğerinin üzerine yığılmıştı, koyu yeşil tenleri başlarının çiğ kırmızılığıyla çarpışıyordu. Voss alttaki sikini birkaç kez okşadı ve başparmağıyla şişmiş, pürüzsüz penis başını kayganlaştırırken başka tarafa bakamayarak kalınca yutkundum. Yağdan parlıyordu.

"Başından sonuna kadar bana bakacak mısın aşkım?" diye sordu.

Soruyu tam olarak anlamadan *başımı* salladım, çünkü bana *aşkım* demişti ve bunu gerçekten kastettiğini hissetmiştim. Sanki ben onunmuşum ve o beni seviyormuş gibi.

"Arkana yaslan o zaman."

İç çekerek ona itaat ettim. Bu da rahatlamama ve onu karşılamama yardımcı oldu. Ne istediğini biliyordu ve bunu istedi ve bu benim vermem için yeterliydi.

Bacaklarını birbirinden iyice ayırdı, nefes alış veriş hızı ve titrekti, bir yandan da çıplak ve ona açık olan tüm deliklerime hayranlıkla uzun uzun bakıyordu. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde alnını benimkine dayadı ve uzun bir süre öylece kaldı, her nefes verişinde titriyordu.

Kollarını ve omuzlarını okşadım, sonra yanağını avuçladım ve onu öpmek için kendime çekmeye çalıştım. Yine de gelmedi. Onun yerine, okşanmak için yalvaran bir kedi gibi yüzünü elime bastırdı.

"Tanrılar, *ssalamiya*," diye mırıldandı avucumun içine, dış uyluklarındaki pullar iç uyluklarımdan yumuşak tenine baskı yapıyordu. "Bunun için çok uzun süre bekledim. Ve şimdi korkuyorum."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. Yüzü acıyla buruştu ve avucuma sokuldu. "Neyden korkuyorsun?" Fısıldadım, mum ışığıyla aydınlanan karanlık beni konuşmaya isteksiz kılıyordu.

"Seni hak etmediğimi," diye cevap verdi, altın rengi gözleri parlayarak açıldı ve benimkilere acı ve umutla baktı. "Hak etmiyorum, hak etmediğimi biliyorum. Ama yine de sana sahip olacağım, çünkü buradasın ve benimsin ve gitmene asla izin veremem. Tüm hayatımı bunu telafi etmek için harcayacağım."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Güveler sevinçle kanat çırparak havalandılar. İçim özlemle, zevkle ve ona karşı hissettiğim her şeyle kasıldı ve bu duygulara bir isim veremeyecek kadar çok ve azdı. Yanağını okşadım.

"İçeri gel kocacığım," diye fısıldadım sonunda, titretek bir nefes verip gözlerini kapadığında, kıpırdamadan. "Eve gel."

BÖLÜM 19

Voss

M Tüm vücudum ona duyduğum ihtiyaçla gerilmişti, özlem fiziksel bir şey gibi beni yaklaşıtıyordu ama yine de kendimi tuttum. Tam buradaydı, mum ışığında kara gözlü ve altın sarısı, ona verdiğim orgazmlardan dolayı yumuşak ve uysal, beni bütünüyle almaya hazırды.

Geriye kalan tek şey dalmak ve onu almaktı, ama tereddüt ettim. Ona gerçeği söyledim: Ben buna layık değildim. İşte buradaydım, sonuncuydum, tektim, bu dünyadan göçüp gitmiş bir halkın kalıntısıydım. Ona verebileceğim tek şey yarı harabe bir ev, ıssız bir yerde bir hayat ve kendimdi ve bunun yeterli olmadığını biliyordum.

O benim kraliçemdi. Ona baktıkça bu daha da belirginleşiyordu. Güzel ve hayat doluydu, halkının yanına aitti, gelişebileceği ve güzelliğini birçokları için parlatabileceği bir yere. Onu korkutmayanların arasına aitti.

Yine de gitmesine izin veremezdim. Bu düşünce her zamankinden daha çok nefret uyandırıyordu. O benimdi ve benimle kalacaktı ve ona sunduğum hayat ne kadar yetersiz olursa olsun onu mutlu etmek için her şeyi yapardım.

Bu hazineyi kendime alacak ve bu ayrıcalık için ona tapacaktım. Ve eğer benimle birlikte olmak ona acı çektirirse, kalbim kırılırdı, ama o zaman bile gitmesine izin vermeyeceğimi biliyordum.

"İçeri gel kocacığım," diye fısıldadı ve ben şaşkınlıkla gözlerimi açtım, sözlerinin şokuyla kuyruğum titriyordu. "Eve gel." Gözleri yumuşak ve meraklıydı, beni incelerken dudakları aralandı. Titrek bir nefes aldım ve alnımı onunkine değdirerek başımı salladım.

"Evet. Sen benim evimsin."

İleriye doğru sürdüm, ağrıyan aletlerim vücudunun girişlerini buluyordu. Orada durdum, titriyordum, henüz içine girmemiştim ama çoktan onun sıcaklığını tatmış, kayganlığına bastırmıştım. Ona bakmak için başımı kaldırdım. Beni içeri buyur ettiğinde yüzünü görmek istiyordum. Onu aldığımında.

Şimdi hızlı nefes alıyordu, gözleri parlak, yanakları koyu renkti. Bana karşı sabırsızca kıpırdanana, nefesi kesilene kadar o değerli anda, neredeyse ve henüz değil arasında asılı kaldım.

"Lütfen."

Bu tek kelime omurgamı bir alev gibi parlattı. Kendimi yavaş gitmeye zorlayarak ileri doğru bastırdım. Her iki başım da içeri girdi, kekeleyen nefesini bir çığlığa dönüştürdü, vücudu gerildi. Daha derine bastırdım, kafaların en geniş olduğunu ve hepsini içeri sokmam gerektiğini biliyordum.

Bittiğinde, çığlığı yalvaran bir iniltiye dönüştü ve ben hareketsiz kaldım, ezici itme dürtüsünü geri püskürtmek için dişlerimi sıktım.

"Nasıl hissediyorsun?" Acı anında sıkıca kapanan gözleri yavaşça açıldığında sordum. "İkiye bölünmek üzereymişim gibi," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Şaka gibi. Vay canına. Bu... bir şey."

Kollarımın üzerinde yükseldim ve aşağıya baktım, her iki sikimin de kısmen onun içinde olduğunu, dar deliklerini kalınlıklarıyla açtıklarını gördüğümde sırtımdan aşağıya bir ürperti indi. Benim, benim, benim. Sadece benim.

"Seni gerçekten becermek istiyorum." Kendimle savaşıarak yüzüne baktım. "Ama alışmak için zamana ihtiyacın varsa..." "Lütfen yap," diye araya girdi, kalçalarını hafifçe kaldırarak daha fazla içime girmesini sağladı. İkimiz de tısladık.

"Yavaşça," dedim, kalın kalın yutkunarak. "Beni yavaşça alacaksın."

Bu konuda herhangi bir seçeneği varmış gibi konuştum, ama hızı, derinliği ve açığı belirleyen bendim ve bu dayanılmazdı. Tek istediğim derinlere dalmak ve içine boşalmak, sonra belki biraz dinlenmek, hala tatlı deliklerine gömülme ve onu tekrar becermekti.

Ama o benim kraliçemdi ve daha iyisini hak ediyordu.

"İşte, aşkım," diye mırıldandım, nefes nefese kaldığında, güzel göğüsleri nefesleriyle birlikte hareket ederken yavaşça içine

bir inç daha batırdım. "Bu nasıl?"

"Dolu," diye sızlandı, kalçaları iki yanımda titriyordu.

"Evet," dedim, biraz daha derine iterek. "Benimle dolu olacaksın."

Daha da derine bastırdım, neredeyse yarısına kadar girmiştim ki kollarımı sıkıca kavradı, ağzı ve gözleri ardına kadar açık, yüzüme kilitlenmişti.

"O... Aman Tanrım... O... Voss..."

Kollarımı daha sıkı kavradı, şimdi o kadar hızlı nefes alıyordu ki ağzının kenarındaki bir tutam saç delice dalgalanıyordu. Hafifçe geri çekildim ve içine doğru sallandım. Haykırdı, kasları aletlerimin etrafında kasıldı ve onları yumruğumda sıkabileceğimden daha sıkı sıkı, çünkü ellerim onları asla onun sıcak, insan vücudu kadar tam olarak saramazdı.

"Kahretsin," diye nefes aldım, o inlerken hareketsiz kaldım, bacakları titriyordu. "Çok iyi hissediyorsun."

"Sanki... Sanki her an patlayacakmışım gibi hissediyorum..." Sığ nefesler alıyor, sanki can simidiymişim gibi bana tutunuyordu. "Bekleyebilirim," dedim isteksizce, benden çekilmemi isteyebileceği düşüncesinden nefret ederek.

Onun için çok fazla olabilirdim. "Hayır! Lütfen, hareket et ama... yavaşça."

Yavaşça sallandım, kaslarım çabadan titriyordu. Kaygan ve benim için hazırды ama yine de içi çok dardı. Her itiş ve çekişim dirençle karşılanıyordu. Zevk dayanılmazdı ve her an boşalacakmışım gibi hissediyordum ama demir gibi bir iradeyle kendimi tuttum.

Bunun sürmesini istedim. Mümkünse sonsuza kadar.

Alina gittikçe daha yüksek sesle inliyor, ben içine daha fazla girdiğimde inlemeleri feryatlara dönüşüyordu. Şimdi, her bir şaftın alt yarısını kaplayan sivri uçlar, her hafif itişte açıklıklarını fırçaladı ve o kadar sert titredi ki, onun için bir an endişelendim.

Ama sonra, arayan, acil elleri kalçalarımı kavradı ve beni daha derine çekti. İçeri kaydım, sivri uçlarım ona girdi ve beni o kadar sıkı sıkarak uludu ki hareket edemedim. Kasları beni ritmik bir şekilde sıkarken ıslaklığı dışarı fışkırdı, ısıltılı ve sıcaktı.

Zevkten, sıcaklıktan, onu bu şekilde boşaltmanın gururundan kör olmuş bir halde, daha derine ittim ve boşaldım, kendimi sıcak, uzun fışkırmalarla vücuduna boşalttım.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, nefeslerimiz gürültülü ve sıcaktı, bedenlerimiz aynı acı veren zevkle kaynaşmıştı. Hâlâ titriyordu, beni izlerken gözleri cam gibiydi, isteğime son ana kadar itaat etti. Kollarım pes edecekmış gibi hissettiğimde, onu kendime yaklaştırdım ve bizi nazıkçe yuvarladım, böylece o benim üstümdeydi, her iki sikim de onun darlığına tamamen oturmuştu.

"Daha uzun sürmesini istedim," diye mırıldandım omuzlarıma, çeneme ve boğazıma lüks bir şekilde yayılan saçlarına, başı göğsümde yatıyordu.

Kuyruğumu daha iyi yerleştirmek için yer değiştirdim ve nefesi kesildi, refleks olarak aletlerimin etrafında sıkılaştı. "Oh, vay canına. Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

Sesi, çıkardığı inilti ve feryatlar yüzünden boğuk çıkıyordu ve ben bununla gurur duyuyordum. Eşime çığlık attırmıştım ama korkudan değil. Ona zevk verdim. Belki de her şeye rağmen bu iş yürüyebilirdi. Onu her gün bu kadar iyi memnun etseydim, belki de benimle kaldığına pişman olmazdı.

Kalplerimiz ve nefes alış verişlerimiz yavaşça sakinleşirken, onun teninde ter kururken, benden aşırı sıcaklık sızarken sessizce uzandık. Aletlerim yumuşamayı reddediyor, onun lezzetli deliklerinde sıkışıp kalıyordu ama bu iyi ve doğru hissettiriyordu.

Karımın içine tamamen gömülmüştüm ve asla ayrılmak istemiyordum.

Kısa süre sonra üstümde kıvranmaya başladı, rahat bir pozisyon bulamadığında sevimli, sinirli sesler çıkarıyordu. Başını ve sırtını okşadım ve aletlerim sürtünmeden sarsılana kadar biraz daha kıvrandı ve yüksek sesle nefes alarak durdu.

"Mmm. Bana binmek ister misin?" diye sordum, kanım zaten daha hızlı pompalanıyordu. Daha fazlası için hazırdım.

İnledi ve doğrulup oturdu, siklerim içinde sarsıldı ve hemen daha da sertleşti. Gözlerini kırıştırtarak yüzüme baktı, eli köprücük kemiğini okşuyordu.

"Yapmak zorunda değilsin," dedim onun kararsız ifadesini görür görmez. "Zorunda değiliz. Sadece bana ne istediğini söyle, ben de..."

"Hayır." Öne doğru eğildi, beni zevkle inletti ve parmaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Ama yapmak istiyorum."

"Nasıl iyi hissediyorsan öyle yap," dedim parmaklarına karşı, sonra dilimi çıkarıp yaladım. Şaşkın bir kahkaha atarak elini çekti. "Söz veriyorum ne yaparsan yap, ne olursa olsun harika olacak."

Tereddütü kayboldu ve gülümseyerek iki elini karnıma dayadı. Sallanmaya başladığında inledim ve çarşafı tuttum, ilk

başta durakladı, muhteşem göğüsleri hareketle birlikte sallanıyordu. Kalçalarım içine girme isteğiyle titriyordu ama artık kontrol ondaydı. Keşfetmesine ve benim ondan aldığım gibi onun da benden zevk almasına izin vermek istedim.

Kısa süre sonra bana daha hızlı binmeye başladı, vücudu üstümde akıcı bir şekilde zıplıyor, aletlerimi hayatımın santimine kadar sıkıyordu. Gözleri kapandı ve ben de uzanıp yanağını avuçladım.

"Lütfen. Lütfen, bana bak."

Gözlerimiz buluştuğunda yüksek sesli bir inilti çıkardı. Kalçalarını kavramak istedim ama kendime güvenemedim. Aletlerimi boğan ve omurgamı alev alev yakan zevk çok iyiydi. Tüm iradem onu incitmemek için hareketsiz kalmaya çalışırken, onu çok sert kavramamak için yeterli güce sahip olacağımı sanmıyordum.

"Voss... Oh, Voss!" Gözleri çılgına dönmüştü, ağzı açıktı ve nefes nefese kalmıştı.

Hareketleri kaotik bir hal aldı, yüzü neredeyse orgazm olmanın verdiği arayışla iki büklüm oldu. Alçak sesle tısladım, kalçalarım şimdi kısa, pervasız itişlerle onunla buluşmak için yükseliyor. Kendimi tutamıyordum.

Bu sefer sessizce boşaldı, vücudu gergindi, görmeyen gözleri benimkilere yapışmıştı. Zevkini karnımın alt kısmına fışkırttı, amı ve kıcı o kadar sert sıkıyordu ki, görüşüm mutluluktan beyazlaştı.

O sakinleşir sakinleşmez, bizi hızlıca çevirip onu sertçe, hırlayarak ve tıslayarak becerdim. Tek düşünebildiğim zaten onun içine nasıl boşaldığımdı, bu yüzden şimdi ona daha fazlasını vermeye hazırlanırken spermimi vücudunun derinliklerine kadar becerdim.

İçini dolduracak, onu gerçekten ve tamamen işaretleyecek ve hamile bırakacaktım.

Boğazını açıp uzun uzun ve yüksek sesle inledi. Daha hızlı ittim, her dibe vurduğumda vücutlarımız hafif tokatlarla buluştu, daha derine inmeye çalıştım. Çok geçmeden zevk kabardı, taşaklarım hazırlıkla şişti. Artık ona o kadar sert giriyordum ki yatak sallanıyordu ve o sessizdi, gözleri ve ağzı sonuna kadar açık, beni kabul ediyordu. Her santimini alıyordu.

"Sadece... bir dakika... biraz daha... Ve hepsini alacaksın," diye güçlükle söyledim, içimde sıcaklık ve mutlulukla patlamak üzere olan beyaz aleve odaklanarak.

Göğüsleri gövdeyi okşayarak eğildi ve başka bir orgazmı beni sertçe sıktı. Aletlerim onun içinde şişti ve sonra boşaldım, o kadar derine gömüldüm ki, muhtemelen zorla ondan uzaklaştırılmam gerekecekti. Tüm salgım onun içine girdi, içini işaretledi, doğurgan bedenini sular altında bıraktı.

Bizi bu kez zahmetsizce yuvarladım ve ikimiz de zor nefes alarak yanlarımıza düştük. Eşim ve seks gibi lezzetli kokan parlak bir terle kaplıydı ve içeride kalmak için onu kendime çektim. Ama bitmişim, orgazm son gücümü de almıştı. Aletlerim yumuşadı ve dışarı kaydı, ardından her iki deliğinden de düzenli bir şekilde döl akmaya başladı.

Alina usulca inledi ve yanağını koluma bastırarak neredeyse aynı anda uykuya daldı. Kısa süre sonra ben de uykuya daldım. Gördüğüm son şey onun yumuşak, güven dolu yüzünün pullarıma bastırılmış olmasıydı.

BÖLÜM 20

Alina

Voss'un dili bacaklarımın arasındayken uyandım. İtiraz edemeyecek kadar uykulu ve durduramayacak kadar iyi hissediyordum, beni yüzünün her yerine boşaltmasına izin verdim. İş bittiğinde, hazzın parıltısı bedenimi yumuşatıp rahatlatırken, Voss memnun bir sırtıyla doğrulup oturdu.

"Seni her gün böyle uyandıracağım."

Gülümsedim, ne kadar gururlu olduğunu görünce başımı salladım. Belki de gurur duymakta haklıydı. Duyduğuma göre çoğu erkek kadınları boşaltmakta zorlanıyormuş. Ama yine de o bir erkek değildi. O benim canavarımdı.

"Bu iddialı bir plan," dedim gülerek, lüks bir şekilde gerinerek.

Ama sonra Voss hareket ederek beni itti ve ıslak bir yere düştüm. Yüzümü buruşturdum ve doğrudum. "Çarşafıları değiştireyim."

Başını salladı ve öpmek için elimi tuttu. "Hayır, ben yaparım. Ben de odayı havalandıracağım. İstersen duş alabilirsin ve sonra ne istersen yapabiliriz."

Minnetle başımı salladım ve banyoya gittim, kendimi gerçekten iyi hissettiğimi memnuniyetle fark ettim. Yürümekte zorlanacağımı sanıyordum ama Voss'un tükürüğü her şeyi yatıştırmış gibiydi.

Ilık su başımdan aşağıya ve sırtıma vururken, vücudumun sarkmasına ve serbest kalmasına izin verdim, sonunda dün gece olanlarla yüzleştim. Olmasına izin verdiğim şeyi.

Kimseye güvenebileceğimi düşünmediğim bir şekilde ona güvenmişim ve bu muhteşemdi.

Voss bana karşı çok iyiydi. Geceleri ve sabahları benimle ilgilenirdi. Nazik ve sevecendi, beni övdü ve okşadı ve bana bakışı göğsümün aynı anda hem dayanılmaz hem de harika olan sıcak bir dolgunlukla ağrımaya neden oldu. O zaman doğru seçimi yapmıştım. Ona güvenmekte haklıydım.

Ruh halim o kadar iyiydi ki duşta müstehcen şarkılar söyledim ve sonra uzun bir süre saçlarımı tarayıp güzel bir elbise seçtim. Daha önce güzel görünmek için fazla çaba sarf etmemiştim, sadece düzgün görünüyordum ama şimdi güzel olmak istiyordum. Onun için.

Bana hep öyle bakmasını istiyordum. Sanki onun dünyasındaki en değerli şeymişim gibi.

Günü birlikte geçirdik, bir işten diğerine tembelce koşturduk. Voss bana kakao çekirdeklerinin gelişimini gösterdi ve eşit şekilde fermente olduklarından emin olmak için onları ahşap kutularında karıştırdık. Ardından güneşte kurumakta olan kahve çekirdeklerini çevirdik. Voss, çekirdekleri kırmızı kahve meyvesini çıkarmadan kurutmayı içeren geleneksel bir yöntem kullandığını ve bunun diğer yöntemlerden daha uzun sürdüğünü ancak kahvenin daha iyi olduğunu açıkladı.

Arazinin etrafında uzun, başıboş bir yürüyüş yaptık ve bana et tedariki için birkaç günde bir kurduğu tuzakları gösterdi. Benim için dikenli kabuklu küçük, pembe meyveler buldu ve onları yedim. Tatlı ve ekşiydiler, en sevdiğim yeni şey.

Bir noktada Voss durdu ve kaskatı kesilerek havayı kokladı. Çalıların arasına girdi, ağzı sıkışmıştı. Sorunun ne olduğunu sorduğumda gözleri bir an için öfkeyle parladı, sonra yüzüme odaklanınca yumuşadı.

O öfke dolu bakış beni hâlâ ürpertiyordu. Öfkeli Voss korkutucu ve yabancıydı. Onun da böyle olabileceğini unutmuştum. Ölümcül ve yırtıcı. Göğsümde bir huzursuzluk çekirdeği filizlendi ve onun sakin açıklaması bile bunu yok edemedi.

"Harrsh'ak kokusu aldım. Topraklarıma girmeleri yasak, buraya geldiğinizde bunu açıkça belirtmiştim. İnsanları avlıyorlar. Genellikle yolumdan uzak dururlar çünkü tüm orman onlarındır, benimse sadece bir parça toprağım var. Neden buraları koklayıp durduklarını bilmiyorum. Ama merak etmeyin. Seni güvende tutacağım."

Etrafımızdaki orman hışırdıyor ve çığlık atıyordu, yaşamla doluydu ve Voss güzel bir kırmızı çiçek koparıp saçıma taktı, muhtemelen beni etrafta dolaşan pullu, dört gözlü yaratıkların düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Senin için," dedi gözlerindeki o hayran bakışla.

Çiçeğin rengi bana onun sikini düşündürdüğü için yanaklarımda sıcaklık titreşirken mırıldanarak teşekkürlerimle ayaklarıma baktım.

Öğle yemeği yedikten sonra oturduk ve Voss, genellikle erzak sipariş ettiği köye yapacağı bir sonraki ziyaret için bir alışveriş

listesi hazırladı.

"İstedğin bir şey olmalı," dedi mutsuz bir kaş çatmayla, ona benim için alınacak şeylerin uzun bir listesini söylemeyi başaramadığımda.

Güldüm ve el sallayarak onu uzaklaştırdım. "Benim için aldığın tüm yiyecekler harikaydı. Aynısından biraz daha alabilirim. Zaten hayatımda hiç yemediğim kadar iyi yiyorum."

Voss kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana inatçı bir bakış fırlattı. "Bunlar sadece basit ihtiyaçlardı. Bir kraliçe gibi yaşamayı istiyorum, Alina. Evi ve beni düşünürsek, mümkün olduğunca..."

Sözünü kesti, gözlerini kaçırırken biraz çöktü. Ne demek istediğini merak ederek yüzünü aradım.

"Voss?" Yere bakmaya devam ettiğinde, kuyruğunun ucu tedirginlikle seğirdiğinde nazıkçe sordum.

"Hey, bana bak." Baktı ve ben de ona durumu açıklamak için derin bir nefes aldım. "Şimdiden bir kraliçe gibi hissediyorum. Ve bu herhangi bir yemek ya da başka bir şey yüzünden değil, senin sayende. Bana böyle hissettiriyorsun. Diğer her şey askıda kalabilir. Sürekli kakao ve o pembe meyvelerden yesem de kendimi kraliyet ailesi gibi hissediyorum. Hepsini senin sayende. Ve bana nasıl... nasıl baktığın."

Kekeleyip başımı çevirme sırası bendeydi ama yere bakamadım çünkü Voss zaten oradaydı, ayaklarımın dibinde diz çökmüş, kalbimi heyecanla çarptıran o bariz hayranlıkla bana bakıyordu.

"Sana nasıl bakıyorum?" diye sordu, tüm tavrı değişmişti. Daha önce kederliyken birden kendinden emin ve yoğun bir hal aldı, pençeli elleri dizlerimin üzerinde duruyordu. "Söyle bana."

Gerçekten ne *düşündüğümü* söylemek istemedim -*beni seviyorsun ve bensiz yaşayamazsın* gibi- onun yerine "Elmas ya da altından yapılmışım gibi" dedim.

Voss'un gözleri parladı ve genişçe gülümseyerek beni ayağa kaldırırken elimi tuttu. "Sen elmastan daha değerlisin."

Homurdandım. "Bir şey bulabilseydin bunu söylemezdin. Şu anda sadece ben varım."

Voss beni mutfaktan çıkarıp koridora sürüklerken gülümsemesi dişlek bir sırıtışa dönüştü. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Onu daha önce hiç geçmediğim bir kapıya kadar takip ettim. Voss bir lamba yaktı ve kapıyı açınca bodruma inen karanlık merdivenler ortaya çıktı.

Sırtımda nahoş bir kaşıntı hissettim ama bu önseziyi bir kenara itip elini tuttum ve kendimi kolayca takip etmeye zorladım. Buradaki hava soğuktu ve sıcaklıktaki ani düşüşten dolayı titredim. Voss beni de peşinden sürükleyerek istikrarlı bir şekilde aşağı indi. Merdivenler ikimiz için de yeterince genişti. Her adımda uğursuzca gıcırıyorlardı.

"Hemen şurada." Merdivenlerin dibinde, Voss bodrumun diğer tarafında beliren açık bir kemeri işaret etti. Siyah bir karanlık sızıyor gibiydi ve ürperdim, boynumda daha fazla kıvranan şüphe sürünürken bile ona daha yakın bastırdım.

Bunu durduramadım. Kendimi ona açtıktan hemen sonra beni bu karanlık, nahoş yere götürdü. Hayal gücüm, soğuk karanlığın içinde neyin gizlendiğini anlamaya çalışıyordu. Ne yapmak istiyordu? Neden buradaydı? Tır tır titriyordum ama hastalıklı korku hissime garip bir rahatlama eşlik ediyordu.

Çünkü belki de artık ona tamamen güvendiğim için saldıracaktı. Beklediğim ihanet sonunda gerçekleşecekti.

Böyle düşünmekten nefret ediyordum ama bodrum ürkütücüydü ve beni neden buraya getirdiğini anlayamıyordum. Aklımın yarısı geri dönmeye çalışıyordu ama Voss elimi sıkıca tutuyordu. Birdenbire eli destekten ziyade bir kelepçe gibi hissettirdi. Dehşet içinde tökezledim. Dilsiz ve dehşete düşmüş bir halde, kalbim korkudan küt küt atarken, beni dinlerse merhamet edeceğini umarak peşinden gittim.

"Üşüdüğünü biliyorum," dedi sesi taş duvarlarda yankılanarak. "Özür dilerim, sana bir kazak almayı düşünmeliydim. Gel, seni ısıtayım."

Kolunu bana dolamaya çalıştığı anda geri çekildim. Lamba Voss'un elinde titreyerek gölgeleri dans ettirdi. Karanlıkta bir şey sıçradı ve ben dehşet dolu bir iniltiyi bastırdım.

"Alina?" Voss yüzüme bakarak sordu. "Sen iyi misin?"

"Peki," diye ısırdım, sesim yüksek ve boğuk çıkıyordu. "Ne görmemi istiyorsun?"

Kaşlarını çattı ama beni daha fazla sorgulamadı. Beni sıkıca tutarak kemerin altından daha küçük bir odaya götürdü. Lambanın ışığı birkaç ağır, ahşap sandığı ortaya çıkardı. Voss lambayı bana uzattı ve en yakın sandığı açmak için eğilerek gitmeme izin verdi.

Aniden kafasına lambayla vurup kaçma isteği duydum ama o hiçbir şey yapmamıştı, değil mi? *Yine de*, çılgın zihnim işaret etti. *Henüz hiçbir şey yapmadı.*

Lambayı daha yükseğe kaldırdım ama Voss çoktan doğrulmuştu, tahta sandık ayaklarının dibinde açıldı. Büyüktü, yarım tabut

büyükliğündeydi.

-*Sizi ikiye bölerse cesedinizi gömmek için mükemmel bir yer ve Voss orayı gösterdiğinde sırttı, keskin dişleri ürkütücü bir şekilde parlıyordu.*

"İşte! Bir göz atın."

Kuru, çınlayan bir sesle sandıktan bir şey çıkardı. Gözlerimi kırıştırdım, avucunun içine bakıyordum ki lambanın ışığıyla aydınlansın diye yaklaştırdı.

Voss beklenti içinde beni izledi ve ben de kendimi aptal ve tamamen mantıksız hissederek baktım, baktım. Kırılmış hissediyordum.

Bir süre sonra "Alina?" diye sordu, ben de orada öylece durdum, soğuktan titriyordum ve elinde tuttuğu görkemli, ısıltılı ışık yığınını bakıyordum. Muhteşemdi. Çok güzeldi.

Boğazımı temizledim ve "Bunlar... elmas mı?" diye sorduğumda sesim hâlâ boğuk çıkıyordu.

Lambayı yaklaştırdım ve ışıktaki değişim büyüleyici prizmaları ortaya çıkardı, renkler Voss'un elinde sihir gibi dans ediyordu. Bu manzara daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu ve ellerim bu inanılmaz, büyülu güzelliğe dokunmak için kaşınıyordu ama kendimi tuttum. Buna layık değildim.

Voss başını salladı ve elindeki yığından birkaç taş koparıp bana uzattı. Hediyeı reddederek geri adım attım ve o da elini bırakarak bana endişeyle baktı.

"Üşümüşsünüzdür tabii. Birkaç tane yukarı çıkarabiliriz. Genelde kimse görmesin diye burada tutuyorum... Yine de şimdilik kimse bizi ziyaret etmiyor. Peki, yukarı gel. Seni ısıtalım."

Lambayı elimden aldı ve beni artık zararsız ve sıradan görünen, evin altında hazinelerini sakladığı bir boşluktan ibaret olan bodrumdan dışarı çıkardı.

Bodrumda bir şey yoktu. Sorun olan bendim.

Günümün geri kalanına devam ederken bunu düşünmemeye çalıştım. Kendime ısıtılmış konserve ton balığı ve makarnadan oluşan basit bir akşam yemeğı hazırladıktan sonra, öğleden sonranın çoğunu yemek odasında geçirdik. Voss elmasları anlattı.

"Ailemin bana anlattığına göre, Değişim'den önce elmaslar dünyamızda çok yaygınmış. Hala değerli ama buradaki kadar değil. Eskiden bizim para birimimizmiş ve Değişim gerçekleştiğinde atalarımın bunlardan oluşan koca bir hazinesi olmuş. Bu serveti bana aktardılar ve işte buradayım, sandıklar dolusu elmasım var. Ve ben hala seni daha değerli buluyorum."

Masanın üzerindeki lambanın ışığında parıldayan beş berrak taşa bakarak hüznle iç çektim. Hâlâ onlara dokunmaya cesaret edemiyordum ama beni çağırıyorlardı. Çok güzellerdi.

"Bu yüzden sana ne alacağımı sorduğumda, Alina, gerçekten ciddiym," diye devam etti elimi avuçlarının içine alarak. "Her şeyi isteyebilirsin. Bunu karşılayabiliriz. Hatta atalarımdan kalma servetimi seni şımartmak için harcamak benim için bir zevk olur. Ciddiyim."

Bu beni gülümsetti. "Biraz da çocuklara bırak," diye şakayla karışık mırıldandım.

Voss'un yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı, keskin dişleri parladı ve ben ürperdim, dehşetimin yankısı hâlâ kanımda dolaşıyordu. Tanrım, benim neyim vardı?

Vücudum çalkantılar içindeyken boş boş oturmaya dayanamayıp kalktım ve pencereye giderek ormana baktım. Alacakaranlık çöküyor, yeşil, parlak yapraklar koyulaşıyor, bazı çiçekler yapraklarını geceye karşı korumak için çiçeklerini kapatıyordu. Yakındaki bir ağacın gövdesinde pırıl pırıl parlayan, altın rengi bir böcek sürünüyordu.

Voss arkamda durduğunda, elleri nazikçe belimi sardığında, iç çektim ve onu silkeleme dürtüsüne direndim. Bu kez korktuğum için onun dokunuşundan nefret etmiyordum. Kırıldığım ve onu hak etmediğim içindi.

"Bir sorun var, değil mi?" Voss sessizce sordu. Dışarıdaki dünya kararırken onun camdaki soluk yansımasını fark ettim. "Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

En iyi nasıl söyleyeceğimi düşünerek gözlerimi kapattım. Yine de nasıl söylersem söyleyeyim, gerçeğın onu inciteceğini biliyordum.

Yine de benden gerçeğı duymayı hak ediyordu, bu yüzden sorunun onda değil bende olduğunu elimden geldiğince iyi açıklamak istedim.

O bodrumda bana zarar vermenden korkuyordum ve bunu düşünmeden edemiyorum. Mantıksız ve hatalı olduğumu biliyorum. Liam'ın beni kırmasından ve sana asla tamamen güvenemeyeceğimden korkuyorum.

Kulağı yeterince iyi geliyordu. Dürüst ve açık. Omuzlarımı destekledim ve Voss'un nazik, endişeli gözlerine göğüs gererek döndüm. Vücudumun küçük karıncalanmalarla ısınmasına neden olan bir yoğunlukla yüzüme odaklanmışlardı.

Konuşmak için ağzımı açtım. Voss'un gözleri yana kaydı. Sonra bir de baktım ki yüzü öfkeden iki büklüm olmuş, dişlerini göstermiş, boğazından bir hırıltı kopmuş.

Arkamdaki pencereyi yumrukladı ve bir ılıkla yere düştüm, cam parçaları sırtıma yağarken başımı kapattım.

BÖLÜM 21

Voss

"Seni uyarmıştım," diye hırladım, Harrsh'ak'ı boğazından tutuyordum, kolum kırık pencere camından dışarı çıkmıştı. "Sana burada hoş karşılanmadığını söyledim!"

Çırpındı ama ben tutuşumu gevşetmedim. Kanımda öfke dolaşıyordu, çünkü o lanet yaratığın pencereden Alina'ya nasıl baktığını gördüm, dili ağızdan dışarı sarkmış, dört gözü avlanma dürtüsüyle kızarmıştı.

Harrsh'ak söz konusu olduğunda tek nimet buydu. Niyetleri her zaman gözlerinin renginden anlaşılabilirdi ve bu avlanmak üzereydi.

Karımı avla.

Şimdi korkudan yeşile dönmüş şişkin gözleriyle bana bakıyordu. Cırtlak, yarı boğuk sesler çıkarıyordu. Tutuşumu daha da sıkılaştırdım, aniden merhametli olmayacağıma karar verdim. Onu gözlerimle öldüremezdim.

Boğulacaktı ve ben de nedenini açıklayacaktım.

"Büyük bir hata yaptın," diye tısladım, dilim dışarı fırladı. "Evime geldin ve karıma yiyecekmiş gibi baktın. Bunun için öleceksin ve bedeninin dışarıdaki tüm kardeşlerin için bir uyarı olacak. Topraklarımdan uzak dur. Ve asla benim olana dokunma."

Harrsh'ak sessizdi, çırpınışları zayıflıyordu. Birkaç dakika sonra, tuttuğum yere yığıldı. Son yaşam kırıntılarının vücudunu terk ettiğinden emin olmak için onu boğmaya devam ettim. Öldüğünde onu yere bıraktım. Evin duvarının hemen yanında görülebilecekti, açık ve net bir uyarı.

Güzel.

Bunu yaptıktan sonra nihayet Alina'ya odaklanabildim. Ayaklarımdan dibindeydi, kendine sarılmış inliyordu, saçlarında cam kırıkları vardı. Yanına çömelip sesimi çiftleşme çağrısının yatıştırıcı tonuna indirdim.

"Artık güvendesin, aşkım. Seni korudum, tıpkı söylediğim gibi. Her zaman koruyacağım gibi. Tehlike ortadan kalktı. Onu öldürdüm, tıpkı sana zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğim gibi."

Saçındaki bardağı almak için uzandım ama gırtlaktan gelen bir sesle geri çekildi. Titriyor ve zor nefes alıyordu, boğazının arkasından küçük, dehşet dolu sesler çıkarıyordu.

Bir an için neyin yanlış olduğunu anlayamadım. Onu korumuştum ve güvendedi. Peki neden onu rahatlatmama izin vermedi?

Alina sanki uzaklaşmadan aramıza mesafe koymaya çalışıyormuş gibi kendi üzerine kıvrıldığında, yavaş ve korkunç bir anlayış doğdu. Bilmem gerekirdi. Yaşadığı onca şeyden sonra, ona zarar veren adamı öldürmeme verdiği tepkiden sonra dersimi almış olmalıydım.

Şiddetten çok korkuyordu. Ve tabii ki korkuyordu. Onunki gibi yaralar bir haftada, hatta bir ayda geçmezdi. Zamana ihtiyacı vardı.

Ve daha iyi bilmeliydim.

"Özür dilerim, *ssalamiya*," dedim ve ona alan açmak için uzaklaştım. Sesimi alçak ve yatıştırıcı tuttum. "Seni nasıl etkileyebileceğini düşünmek için durmadım, sadece içgüdülerimi takip ettim. Seni korkuttuğum için özür dilerim. Sana uzaklaşmanı söyleyecek, korkmaman için seni uyaracak zaman vardı ama ben hemen harekete geçtim. Tehlikedeydiniz ve ben de tehdidi yok etmek istedim. Özür dilerim. Lütfen bana bakabilir misiniz?"

Ben konuştukça yavaş yavaş sakinleşti, inlemeleri sustu, titremesi azaldı. Sonunda başını kaldırdı, hareketiyle birlikte bir cam parçası düştü. Gözleri geniş ve korku doluydu ama akli başındaydı. Artık dehşet kafesinde kilitli değildi.

"Güzel. Çok iyi gidiyorsun," diyerek onu övdüm ve çiftleşme çağrısının ritminin işi yapmasına izin verdim. Yatıştırıcı ve sakin olduğu sürece ne söylediğimin pek bir önemi yoktu. "Şimdi, etrafınızda ve saçınızda kırık camlar var. Hepsini benim hatam. Özür dilerim. Seni yerden kaldırıp temiz bir yere taşımama izin verir misin?"

Yutkundu, boğazını temizledi ve sonunda konuştu. "Evet. Tamam."

Yapacağım her şeye hazırlanması için ona bolca zaman tanıyarak yavaşça hareket ettim. Yavaşça, onu koltuk altlarından yukarı çektim, bu onu hareket ettirmenin en güvenli yoluymdı ve onu kollarımda döndürerek dikkatle yere bıraktım. Ellerimi onun üzerinde tutarak gözlerini bakışlarına hapsettim.

"Mükemmel. Saçındaki camı temizlememe izin verir misin?"

Gözlerini kırıştırdı ve sonra bir adım geri çekilip elimden kurtuldu, başını eğdi, böylece saçları aşağı sarktı. Kalan bardak çınlayarak yere düştü ve saçlarını silkeledi. Daha fazla düşmeyince doğruldu ve kendini silkeledi.

"Hepsi gitti mi?" diye sordu, sesi sakın ve titreşimsizdi.

Saçlarını ve kıyafetlerini inceledim, sonunda başımı salladım. "Evet. Bekle, seni tekrar hareket ettireceğim, böylece içine basmazsın."

Onu kucağıma aldım ve pencereden biraz daha uzaklaştırdım. Elimde gevşek duruyordu ve şimdi ona baktığımda gözlerimden kaçıyordu.

"Geç oldu," dedi aynı uyuşuk ses tonuyla. "Sorun olmazsa yatmaya gideceğim."

Reddedişiyile kalbim sıkışmıştı, çünkü ne demek istediğine hiç şüphe yoktu - yalnız uyumak istiyordu. Kafamdaki umutsuzluk sesini susturdum, kendime zamana ihtiyacı olduğunu hatırlattım ve tanrılar adına ona bunu verecektim. Ona her şeyi verirdim.

"Evet, tabii ki. Önce odanı kontrol edebilir miyim? Başka Harrsh'ak gelmediğinden emin olmak için uyanık kalacağım. Duvarlara tırmanamazlar ama güvende olduğunuzdan kesinlikle emin olmak istiyorum."

Başını salladı ve yukarı çıkmak için döndü. Kendimi mutsuz ve öfkeli hissederek onu takip ettim. Sanki tüm ilerlememizi geriye götürmüşüm gibi hissediyordum ve tam da onu sonsuza dek elde ettiğimi düşündüğüm anda.

Alina'nın yatak odası güvenliydi, içeride ya da penceresinin dışında hiçbir şey gizlenmiyordu. Ona bunu söyledim ve ayrılmadan önce iyi geceler diledim. Kapı kapandığında ve kilit yerine oturduğunda kalbim kederle çarptı.

Yani bana güvenmiyordu. Kapıyı tekrar kilitledi, tıpkı başlangıçta yaptığı gibi. Sanki en başa dönmüştük ve birdenbire beni terk edeceğinden korkmaya başladım.

Hemen sonuca varmak yok. Ona zaman ver.

En azından artık çiftleşmiştik, bu yüzden geceyi kapısının yanında yerde, bir bağımlı gibi onun kokusunu içime çekerek geçirmek zorunda değildim. Ama uyumayacaktım. Harrsh'ak karıma evimde saldırmaya niyetlenmişti ve bu hayra alamet değildi. Bu yaratıklar geçmişte çok daha saygılıydılar. Onları bu kadar cesur yapan şeyin ne olduğunu ve bunu nasıl düzelteceğimi bulana kadar tetikte kalmalı ve Alina'yı korumalıyım.

Kırılan camı temizledim. Kırık pencere sıcak gece havasını ve ormanın sesini içeri alıyordu. Kulaklarım keskindi ve eve bir şey yaklaşırsa duyacağımdan emindim.

Şimdi tek yapmam gereken sabaha kadar uyumayıp dinlemektir. Gözlerim tapınağa başvurduğumda aldığım kitapların bulunduğu rafa takıldı. Bunların hepsi resmi kursa katılamayan damat adayları için tavsiye edilen okuma listesindeki kitaplardı. Kitaplar da tıpkı kurs gibi isteğe bağlıydı.

İnsan Anatomisinin Kısa Özeti ve *Gelininizi Memnun Etme Sanatı* gibi bazılarını büyük bir dikkatle okudum. Tapınakları yöneten insanlar mümkün olan en iyi evlilikleri yapma konusunda çok ciddiydiler ve faydalı bilgiler sağlama konusunda oldukça titizdiler.

Ancak okumadığım birkaç kitap vardı ve şimdi bir tanesini aldım.

Travma Sürecinde Partnerinize Yardımcı Olmak.

Yerleştim ve gaz lambasının ışığında okumaya başladım, olası davetsiz misafirleri yakalamak için kulaklarım dikilmişti.

Saat dört civarında, hava hâlâ karanlıkken, şafak sökmeden önce hava soğurken, yaklaşan belli belirsiz bir hışırtı duydum. Hemen ardından canlı harrsh'ak kokusu geldi. Kitabımı kapattım ve pencereden dışarı baktım.

İki Harrsh'ak erkeği ölü arkadaşlarını sürükleyerek götürüyordu. "Ölülerinizi götürebilirsiniz," dedim, irkildiler ve gerildiler, bakışlarımdan korkarak gözleri havaya fırladı ve anında yere düştüler. "Eğer topraklarımda bir daha sizden birini görürsem, onları ve cesetler için gelenleri de öldürürüm. Bu size son uyarım."

Harrsh'ak çığlık attı ve cesedi çekip aldı, hareketleri gergindi, kısa kuyrukları çılgınca seğiriyordu. Dehşetten yeşile boyanmış gözbebeklerini yalayıp durdular.

Güzel. Umarım bu sorun artık çözülmüştür.

Pencere çerçevesinden dışarı sarkan sivri camlara ve hemen dışarıda, içeri süzülüp evin bu kısmını da ele geçirmeyi bekleyen

ağaçlara ve sarmaşıklara baktığımda sırtımdan kuyruğumun ucuna kadar hoş olmayan bir ürperti yayıldı.

Ne de olsa diğ er kanadın yıkımı da kırık bir camla başlamıştı. Ve şimdi, aynı şey burada, benim elimde gerçekleşiyordu. Bunun sonun başlangıcı olduğı hissinden kurtulamıyordum.

Her şey dağılıyordu.

BÖLÜM 22

Alina

"Köye gidip pencereyi tamir edecek birini bulmam gerekecek," dedi Voss, mutfak masasında karşımda otururken. Kahvaltımı yeni bitirmiştım ve o gün benimle ilk kez konuşuyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Köye mi? Ormanda gizlenen canavarlarla yüzleşmem için beni burada bırakıp tek başına mı gidecekti? Yoksa beni de yanında mı götürecekti? Ve eğer götürürse... o zaman ne olacaktı?

Eğer gitmek istiyorsam, bu benim için bir şanstı.

Bunu düşünmüş olmaktan bile nefret ediyordum. Ama Voss da aynı şeyleri merak etmiş olacak ki, "Benimle gelir misin?" diye sordu. Seni burada yalnız bırakamam. Güvenli değil."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yakamı kaşıma dürtüsüne direndim. "Evet, tabii ki. Ben de seninle geleceğim."

Başını salladı ve bana baktı, gözleri karanlıktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Sonunda, sanki her kelimeyi dikkatle seçmiş gibi yavaşça konuşarak sordu: "Peki köye vardığımızda, eve sensiz dönmemi isteyecek misin?"

Ağır, acı verici bir sessizlik çöktü. Başka tarafa baktım, nasıl cevap vereceğimi düşünürken boynumun altındaki deriyi okşadım.

Gitmek istedim mi? Tabii ki hayır. Ormanın ortasındaki bu ilginç, yarı yıkık malikâneyi sevmeye başlamıştım. Buradaki hayatımdan zevk alıyordum ve daha da önemlisi, ben Voss'un karısıydım. Ona aittim.

Ayrıca, orada beni ne bekliyordu? İhanet, endişe, belirsiz bir kader ve çiftlikte yaptığım gibi başkalarına fayda sağlamak için çalışmak. Burada, yaptığım tüm işler benim ve Voss'un hayatını iyileştirmeye gidiyordu. Bunu tercih ederdim.

Peki Voss'tan gerçekten korkuyor muydum? Aklımda, mantığımda, onun sahip olabileceğim en iyi koca olduğunu biliyordum. Ona güvenebileceğimi biliyordum. Sadece, sadece ona tamamen güvendiğimde hala incinmeyi ve ihanete uğramayı bekleyen kırık parçalarım vardı.

Yine de... Yine de belki bir gün iyileşebileceğimi umuyordum. Konuşmak için ağzımı açtım ve Voss'un yüz ifadesi buruştu.

"Lütfen beni bırakma, Alina," dedi, sesi çaresiz bir yalvarışla kırılıyordu. "Lütfen, her şeyi yaparım. Sana bütün elmasları veririm! Ne istersen, sadece lütfen, sana yalvarıyorum... Kal."

Göğsüm minnettarlık ve acıyla kabardı. "Seni asla terk etmeyeceğimi söyleyecektim," dedim gözlerinin içine bakarak. "O yüzden elmasların sende kalsın. Ama bilmelisin ki bende yanlış olan bazı şeyler var. Ve bilmiyorum... düzeltilebilir miyim?"

"Düzeltecek bir şey yok," dedi hemen ve ben başımı sallayınca ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak ayaklarımın dibinde diz çöktü.

"Voss!" Tekrar önümde diz çökmesi beni dehşete düşürdü. "Ne yapıyorsun?"

Ellerimi tuttu ve yüzüme baktı, ancak o diz çökerken ve ben otururken bile yüzü benimkinden çok aşağıda değildi.

"Sen mükemmelsin," dedi, sesi sessiz ve kararlıydı. "Sende yanlış olduğunu söylediğin şeyler kusur değil. Düzeltilecek bir şey yok Alina, sadece iyileşmesi gereken yaralar var. Ve iyileşecekler de. Sadece zamana ve desteğe ihtiyacın var ve ben sana bol bol vereceğim. Ama lütfen asla düzeltilmeye ihtiyacın olduğunu söyleme, çünkü yok. Sen mükemmelsin. Seni seviyorum."

Göğsümdeki duygular dayanılmaz derecede sıcak, çiğ ve dağınık bir şeye dönüştü. Hiç düşünmeden kollarına düştüm, ne yaptığımı düşünemeyecek kadar bunalmıştım. Tek bildiğim eğer düşersem beni yakalayacağıydı, ben de ona izin verdim.

Voss rahatlatıcı bir mırıltıyla beni kendine yaklaştırdı ve ağladığımı fark ettim. Büyük gözyaşları yüzümden aşağı akıyor, hıçkırıklarımdan göğsüm ağrıyor ama yine de duramıyordum.

Uzun zamandır ağlamamıştım. Ölümünden sonra David için bir damla gözyaşı bile dökmemiştım, Liam beni yas tutarken görürse ne yapar diye çok korkmuştım.

Ama şimdi, baraj yıkıldı ve her şey ortaya döküldü. Çirkindi - gözyaşlarım sıcaktı ve gözlerimi yakıyordu, vücudum korkunç hıçkırıklardan acıyordu ve duramıyordum. Aktıkça aktı ve Voss beni tuttu, büyük kolları beni korudu, elleri saçlarımı ve sırtımı okşarken o alçak, tiz sesiyle rahatlatıcı sözler mırıldandı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, sadece sonunda durduğumda tamamen bitkin düşmüştüm. Vücudum ağırlaştı ve hissizleşti ve daha önce bir duygu girdabı varken, şimdi sadece huzur vardı.

"Sorun yok, aşkım. Her şey yoluna girecek. Ben buradayım."

Voss mırıltıyla konuşuyordu, sözleri sanki bir süredir tekrar ediyormuş gibi sabit bir ritimde dönüp duruyordu. Beni kucağına aldı ve saçlarımı okşadı, elleri nazikti. Gözlerimdeki yaşları sildiğinde ve burnumu çektiğinde bana bir mendil uzattı.

Burnumu sildikten sonra "Şimdi neye ihtiyacın var?" diye sordu. "Su? Yemek mi? Kestirmek mi? Sarılmak mı?"

Onun bu pratik yaklaşımı karşısında zayıf bir kahkaha attım. "Um, su. Ve sonra biraz kestir. Um. Seninle mi?"

Bir gece önce ona nasıl davrandığımı, sanki beni tehlikeden koruyan kişi değil de bir tehditmiş gibi kendimi odama kilitlediğimi biliyordum. Bu yüzden onu istediğimde hak etmediğimi düşündüm ama Voss sadece başını salladı.

"Tabii ki. Hadi seni kaldıralım."

Ben hala kollarındayken ayağa kalktı ve sanki bir çocukmuşum gibi beni nazikçe sandalyeme oturttu. Bir süre sonra bana bir bardak su uzattı ve içmeyi bitirdiğimde beni tekrar kaldırmaya çalıştı.

"Dur," dedim titrek bir kahkaha atarak. "Yapmak zorunda değilsin. Ben iyiyim. Sadece..." "Kırık" demek istedim ama dilimi ısırdım. Belki de haklıydı. Belki de hâlâ bir bütündüm, sadece yaralarım vardı. "Sadece yorgunum."

"Bu yüzden seni ben taşıyacağım," dedi kolunu dizlerimin altına koyarak. "Sıkı tutun."

Beni merdivenlerden yukarı, yeni çarşaflarla döşenmiş yatağına taşıdı. Beni nazikçe yatırdı ve yanıma gelip dinlendi, kollarını bana doladı, yüzünü saçlarıma gömdü. Kendimi güvende, el üstünde tutulmuş ve tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissederek uykuya daldım.

Uyandığımda yalnızdım. Güneş ışığı yere vuruyor ve öğleden sonra olduğunu haber veriyordu. Gerindim ve esnedim, kendimi uzun zamandır olmadığım kadar hafıflemiş ve dinlenmiş hissediyordum.

Yatağıma toplayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra Voss'u aramaya koyuldum. Önce ikinci katı kontrol ettim ama hiçbir yerde görünmüyordu, ev ürkütücü bir şekilde sessizdi. İşte o zaman ilk tedirginlik hissi göğsüme saplandı.

Önceki akşamı, Voss'un gözlerindeki korkunç, vahşi bakışı, beni yere çömelten dehşeti, tıslayan korkunç sesini hatırladım. İçim huzursuzlukla sıkıştı ve yatak odasına geri döndüm. Tekrar çarşafların altına girip saklanmak istedim ama bunun beni daha az korkutmayacağını biliyordum.

"Voss?" Çok yüksek sesle değil ama seslendim. Bir tür endişe beni saklanmaya ve sessiz olmaya itti ama onu bulma dürtüsü daha güçlüydü.

Bir böcek koridorun sonundaki pencere camına vuruyor, vızıltısı beni huzursuz ediyordu. Oraya doğru yürüdüm ve onu orada görüp görmeyeceğimi merak ederek dışarı baktım. Ama göremedim. Evin duvarı ile batan güneşin ışınlarıyla kazanmış ormanın koyu yeşil kenarı arasında hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes alarak merdivenlerden aşağı indim, elim hafifçe dengesiz tırbzanı okşuyordu. Kalbim rahatsız edici bir şekilde hızlı atıyordu ve bir an için Voss'un beni yalnız bırakıp bırakmadığını merak ettim. Köye bensiz mi gitmişti?

Hayır. Başımı salladım. Bunu düşünmek mantıksızdı. Yakınlarda olmalıydı.

Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri hep yakınımdaydı. Gittiğim her yerde beni takip etti, etrafı gezdirdi, benimle yürüdü ve yanımda çalıştı. Yalnız kaldığım tek yerler yatak odam ve banyomdu.

Merdivenlerin dibine vardığımda aklıma ani bir düşünce geldi ve elimi göğsüme bastırarak durdum. Ona bir şey olmuş olabilir miydi? O kadar güçlü, o kadar sağlam ve kuvvetli görünüyordu ki, daha önce aklımın ucundan bile geçmemişti. Voss yırtıcıydı.

Asla av değil.

Ama ya Harrsh'aklar ölen arkadaşlarının intikamını almaya karar verirlerse? Telaşla etrafıma bakındım, herhangi bir boğuşma izi aradım. Ama ev sessiz ve düzenliydi, ön kapı kapalıydı, zemin ve duvarlar kandan temizlenmişti.

Mutfağa doğru yola çıkarken köprücük kemiklerimin altındaki deriyi kaşıdım. Mutfak boş ve temizdi, yemek odası ve egzersiz salonu da öyle. Sadece mobilyasız geniş bir odaydı ve arka bahçeye bakan üç pencere vardı. Ölmekte olan güneşin altın ışınlarını içeri alıyorlardı. Voss'un kakao ya da kahvesiyle ilgileniyor olabileceğini düşünerek yaklaştım ve dışarı baktım ama o da yoktu.

Korkum ve gerginliğim arttı. Yemek odasının açık kapısının önünden geçerken kırılan cam beni ürküttü ve kapıyı sessizce kapatıp derin derin düşünmeye başladım.

O neredeydi? Yanımda olsaydı kendimi tamamen güvende hissedeceğimi biliyordum.

O zaman aklıma geldi. Ona zaten ne kadar güveniyordum. Onun yanında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi. Tüm

bu zamanı ondan korkarak ve bunun için kendimden nefret ederek geçirdim ama aramızda zaten ne kadar güven olduğunu takdir etmek için bir an bile zaman ayırmadım.

Ve benim için ne kadar önemli olduğunu. Ondan önceki herkesten daha fazla. Elimi göğsüme bastırdım, bu duygunun ne kadar muazzam olduğunu fark ettiğimde aniden sevindim ve dehşete kapıldım. Ve bunun ne anlama geldiğini.

Belki de haklıydı. Belki de tek ihtiyacım olan zamandı. Çünkü zaten neredeyse oradaydım.

"Voss!" İhtiyacımın ve sevgimin çaresizliğiyle ona seslendim. "Neredesin?"

Dikkatle dinledim ama hiç ses yoktu. Panik yapmamaya çalışarak başka nerede olabileceğini düşündüm, gözlerim sonunda bodrumun kapısına takıldı. Orasının ne kadar ürkütücü olduğunu hatırlayarak ürperdim. Ama şimdi daha da ürkmüştüm ve bunun tek nedeni Voss'un yanımda olmamasıydı. Onu bulduğum anda her şey yoluna girecekti.

Kapıyı açtım ve karanlığın içine baktım. "Voss? Voss!" Sesim

merdivenlerde yankılandı ve sonra sessizlik oldu.

Bodrum kapısını kapattım ve ona yaslandım, zor nefes alıyordum. Bir şeyler ters gidiyordu. Olmak zorundaydı.

Gözlerim ana kapıya takıldı. Voss olmadan dışarı çıkma düşüncesi ensemde bir tedirginlik yarattı ama onu bulmak için duyduğum aciliyet korkudan daha güçlüydü. *Sadece dışarı bakacağım*, diye korkumla konuştum, onu yatıştırmak için elimden geleni yaptım. *Onu çağırmayacağım bile. Sadece dışarıda olup olmadığına bakacağım.*

Kalbim endişeyle çarparken kapıyı açtım ve artık yüzeyde sürüklenen muhteşem, mor ve mavi su çiçekleriyle büyümüş yeşil gölete baktım. Göleti ve evi dört bir yandan çevreleyen ormana dikkatle baktım. Hemen dışarıda, merdivenlerin tepesindeydim.

"Voss, neredesin?" Nefesimin altında mırıldandım, şimdi korkmuş ve kızgındım.

Etraftaki ağaçlarda hiçbir hareket görmeyince, evin etrafına bakmak için yavaşça merdivenlerden aşağı indim. Ormanda tek başıma dolaşacak değildim ama Voss'u *hemen* bulmalıyım. Eve yakın kaldığım sürece güvenli görünüyordu.

Önce iyi kanadın etrafında yürüdüm ve araziye uzun uzun baktım. Voss'tan iz yoktu. Ellerim iki yanımda yumruk oldu. Hızla diğer tarafa geçtim ve yıkık kanadın etrafına bakmayı hedefledim.

Neredeyse köşeyi döndüğümde, aynı anda üç şey oldu. Evin içinden boğuk bir ses geldi, kelimeleri anlamama izin vermeyecek kadar uzak bir ses gibiydi. Göletteki su şiddetle sıçradı ve evin içinde, yıkık kanatta bir şey hışırdadı.

Panik beni boğdu. İçeri koşmak için döndüm, göletteki suyun neden sıçradığını görünce çığlık attım. İçinden üç harrsh'ak çıktı ve dört ayak üzerinde baş döndürücü bir hızla, kuyruklarını sallayarak bana doğru koşmaya başladılar.

Koştum ama daha üç adım atmadan arkamdan bir şey beni yakaladı. Tırnaklarımı pullu kollara geçirerek mücadele ettim. Dirseğim yumuşak bir mideye saplandı. Kulağıma bir acı çığlığı geldi ve sonra daha fazla pullu canavar üzerime geldi, sümüksü pençeleriyle ağzımı kapattı, kollarımı tuttu.

"Yakında Ölüm Gözleri'ni öldüreceğiz," diye tısladı bir ses kulağıma, çürüyen nefesi burun deliklerimi zorluyordu. "Ölüm Gözler, ölmesi gerektiği gibi ölmek yerine gelin getirdiğini, bebekler yaptığını düşünüyor. Biz hayır diyoruz. Gerekirse gelinleri yeriz, bebekleri yeriz. Bu topraklar Harrsh'ak'a ait!"

Mücadele ettim ama güçlü, pullu pençeler beni alt etti. Beni götürmelerinden önceki son düşüncem, artık hiç zamanımın kalmadığıydı.

Ve tek bir şeyden pişmanlık duydum: Voss'a onu sevdiğimi söylemediğim için.

BÖLÜM 23

Voss

I bardağımdan derin bir yudum alarak kurumuş boğazımı yatıştırdım. Tavan arasındaydım, evin en sıcak odasıydı ve aynı zamanda evi gözlemlemem için bana en iyi bakış açısını sağlıyordu. Tavan arası evin orta kısmında tek bir odaydı ve bir merdivenle çıkılıyordu. Duvarlar pencerelerle kaplıydı ve bu pencereler kirli olmalarına rağmen bana evin eşsiz manzarasını sunuyordu.

evin etrafında olan her şeyi.

Dün geceki saldırıdan beri diken üstündeydim. Alina kollarımda sakince uyusa da, Harrsh'ak'ın bizimle işinin bitmediği şüphesini üzerimden atamıyordum. Onlarla başa çıkabileceğimden emindim ama ya evin içine dalıp bizi köşeye sıkıştırırlarsa? Alina yaralanabilir.

Bu yüzden yatağımdan sıvıştım ve davetsiz misafirlere dikkat etmek için buraya geldim. Şimdiye kadar hiçbir şey görmedim, bu da bana paranoyak olabileceğimi düşündürdü. Sıcaklığın da bir faydası olmadı. Günün bu geç saatinde bile oda fırın gibiydi.

Alina'ya yatak odasındaki şifonyerin üzerine nerede olduğumu bildiren bir not bırakmıştım. Umarım uyandığında yukarı gelirdi. Onu buradan duyamazdım, bu yüzden hâlâ uyuyup uyumadığını bilmemin bir yolu yoktu. Ondan ayrı olmak rahatsız ediciydi ama yine de onu korumak istiyorsam burası benim için en iyi yerdi.

Doğrudum. Eve yakın bir şey hareket etti, batan güneşin oluşturduğu büyük bir gölge. Bir an sonra, onu oluşturan kişi ortaya çıktı. *Alina*.

Orada ne yapıyordu?

"Alina!" Beni duymayacağını bildiğim için kendime küfrederek seslendim. Notumu kaçırmış olmalıydı.

Onları gördüğümde ayağa kalkmış, onu kovalamak için aşağı inmeye hazırdım. Harrsh'ak göletten çıkıyor, birkaç tanesi de ormandaki ağaçların arasında belirliyordu. Ben Alina ile yataktayken gölete saklanmış olmalılar, bu yüzden onları üst kattaki tüneğimden görmemiştim.

Sikeyim.

Görüşüm kıpkırmızı oldu, bedenim sarsıldı ve sonra merdivenden ve merdivenlerden aşağı uçtum, sonra da daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı bir şekilde evden çıktım.

"Alina! Alina, neredesin?"

Ormanın derinliklerine giden patikadan tanıdık bir çığlık geldi ve görüşüm daraldı, omurgamdan aşağı bir sarsıntı geçti. Daha da hızlı koştum, göğsümde bir hırıltı oluştu. Karıma dokunmaya cüret ettikleri için hepsini öldürecektim.

Daha hızlı koştum, zihnim ve bedenim sadece tek bir hedefe odaklanmıştı: çok geç olmadan oraya varmak. Kaslarım ve göğsüm yanıyordu ama artık kokular ve sesler daha da güçlenmişti ve ben de onun kokusunu alıyordum.

Korkusunun

kokusunu aldım.

"Alina!"

Bu sefer hiçbir ses bana cevap vermedi ama sorun değildi. Ormanda son sürat koşarak kokuları takip ettim. Karım Harrsh'ak'ın elindeydi ve hiçbir şey onu geri almaktan daha önemli değildi.

O güvende olduğunda, hepsini katledecektim.

Koştum. Kokular patikadan sık çalılıklara saptı ve ben de yolun aşırı büyümüş ve zor olmasını umursamadan takip ettim. Dallar yüzümü ve kollarımı kırbaçladı, sarmaşıklar göğsümü tokatladı ve kökler yerden fişkırdı, ama odaklanmam mutlaklı. Vahşi doğada ilerlerken kokular daha da güçleniyor, harrsh'ak sesleri daha da yükseliyordu.

Beni durdurmak için geride bırakıldıkları belli olan beş tanesini gördüğümde, onları gözlerimle oracıkta öldürdüm. Cesetler düştüğünde onları çoktan geçmiştim. Ama bu aynı zamanda ne kadar dikkatli olmam gerektiğini de anlamamı sağladı. Eğer Alina çapraz ateşe girerse -açık gözlerimi görürse- anında ölürdü.

Birkaç Harrsh'ak daha yolumu kesmeye çalıştı, gözleri öldürme dürtüsüyle kıpkırmızıydı, pençeleri ve dişleri açıktı. Bu

sefer, Alina'nın yakınlarda olup beni görebileceğinden korkarak gözlerimi kapattım. Pençelerim ve dişlerimle onları parçaladım, ısırdım ve tırmaladım. Benden daha küçüklerdi ama aynı zamanda daha hızlıydılar ve etrafımı hızla sardılar.

Sağ elimdeki pençeler törpülenmişti ama sol elimle yırtarak ve parçalayarak idare ettim. Sonunda en yakındakini yakaladım ve boynunu kırdım, bu sırada diğer ikisi kalçalarımı ısırıdı. Dişlerinin kalın pullarına zar zor girmesine rağmen acı içinde tısladım. Onları teker teker üzerimden söktüm ve boyunlarını sıktım.

Son ikisiyle çok eğlendim. Bu noktada, öfke ve hiddet zihnimi doldurdu. Tek bir içgüdü, öldürmek, diğer her şeyi gölgede bıraktı ve bu yüzden onlara hızlı, acısız ölümler vermedim. Hayır, karınlarını deştim ve onları yavaş yavaş acı çekerek ölmeye bıraktım. Uzun saatler boyunca kan kaybından ölüyorlar, sineklerin ılık, hala nabızı atan iç organlarına yumurta bırakmasını izliyorlardı.

Arkadaşımı aldıkları için hak ettiler.

İzlemek için kalmadım. Vücudumdaki ve giysilerimdeki kanın farkına bile varmadan -bazıları benim, bazıları onların- ormanda hızla ilerledim. Yolda daha fazla direnişle karşılaşmadım ve kısa sürede, ikinci tur düşmanları öldürücü görüşümü kullanmadan öldürmek zorunda kalarak kaybettiğim tüm avantajı telafi ettim.

Bir açıklığa fırladım ve işte oradaydılar. Bir grup Harrsh'ak, yirmi ya da daha fazla, kıymetli Alina'mı taşıyorlardı.

"Durun yoksa öleceksiniz!" Kükredim, hayvanların yeşillikler içinde ciyaklamasına neden oldum.

Harrsh'ak hızlandı. Neredeyse açıklığın diğer tarafına varmışlardı, muhtemelen beni çalılıkların arasında kaybetmeyi umuyorlardı. Uzun adımlarla mesafeyi yutarak peşlerinden koştum. Çok geçmeden grubun kuyruğuna ulaştım.

Ellerime düşen ilk Harrsh'ak'ı kavradım ve boynunu kırdım. Diğerleri çığlık atıp daha hızlı gitmeye çalıştılar ama panik içinde birbirlerine çarparak sıkışık bir grup halinde koşuyorlardı. Benden kaçmaya çalıştıklarında onları teker teker yakalayıp boyunlarını sıktım. Sürü gittikçe azalıyor, cesetler arkamızda yere saçılıyordu.

Önde Alina'yı taşıyanlar ne yaptığımı fark ettiler. Durup benimle yüzleştiler, ağaçların altındaki karanlıkta kırmızı gözleri kırpışıyordu. İki Harrsh'ak hızla uzaklaştı ama ben onlara aldırmadım. Ben sadece karımı istiyordum.

"Onu geri verirsen kolay bir ölüm yaşarsın," dedim, öfkem o kadar soğuktu ki yakıyordu. "Vermezsen seni lime lime ederim ve hayvanlar ölmek üzere olan bedenlerinle beslenirken seni kan kaybından ölmeye terk ederim."

Harrsh'ak tısladı ve hırladı, sık ağaçların izin verdiği ölçüde yayıldılar. Alina'yı taşıyanlar onu yere düşürdü. Alina boğuk bir acı sesi çıkardı ve elleri ve dizleri üzerinde sürünerek uzaklaştı.

Sırıttığımı fark ettim. Yüzüm manik bir gülümsemeyle çarpılmıştı ve kanım ezici bir intikam ihtiyacıyla doluydu. "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye söz verdim, ağırlık merkezimi alçaltmak için dizlerimi bükтім.

"Ölüm Gözleri yakında ölecek," diye tükürdü en büyük Harrsh'ak, dili kırmızı gözlerini parlatmak için dışarı fırladı. "Ve sonra toprak bizim olacak!"

Cevap vermek yerine ona doğru atıldım. Diğer harrsh'aklar beni durdurmaya çalıştı ama çok kalabalıktilar ve birbirlerinin yoluna çıktılar. Dişler baldırıma saplandı ve pençeler gömleğimi yırttı ama ellerimi liderin boğazına dolamıştım bile. Onu yüzüme doğru yaklaştırdım, gözleri şişene kadar boğazını sıktım ve sonra gözlerimi açtım.

Ölür ölmez onu bıraktım ve dönerken gözlerimi kapattım. Alina'nın kazara bir patlamaya maruz kalması riskini almak istemedim, bu yüzden hırladım ve pençelerimle kesmeye ve etrafımı saran pullu vücut yığınınına vurmaya başladım.

"Voss!" Gücüm azalınca Alina haykırdı, vücudumdaki sayısız küçük yaradan kan sızıyordu. "Gözlerini kullan!"

Ona doğru baktım. Bir ağacın yanında duruyordu ve avuçlarını gözlerine bastırarak bakmadığını belli ediyordu. O zaman güvendeydi.

Harrsh'aklar tepki vermekte çok yavaştı. Gözlerimi serbest bıraktım ve anında yarısından fazlası yere düştü. Diğerleri çığlık atıp gözlerini zamanında kapattılar ama artık kör olmuşlardı. Daha fazla boyun kırdım, birkaçının içini boşalttım ve sonunda sessizlik oldu.

Cesetlerin arasında durdum, zor nefes alıyordum ve karımın görmesini engellemek için gözlerimi kapattım.

Sesim gergin ve öfkeliydi, kana susamışlığım içimde bir cehennem gibi yanıyordu. "Alina? Yaralandın mı?" Başını salladı, ellerini hâlâ yüzüne bastırıyordu. "Bakmak güvenli mi?"

"Evet. Güvendesin."

Ellerini iki yanına indirdi ve bana baktı. Zihnimdeki kırmızı sisin içinden bile yüzünde korku ya da tiksinti göreceğimden korkuyordum ama öyle bir şey yoktu. Sadece derin bir rahatlama vardı.

Cesetlerin üzerinden geçip yanına geldim ve onu tepeden tırnağa inceledim. Yanaklarında ve kollarında çizikler vardı ama onun dışında iyi görünüyordu. Benim ona yaptığım gibi o da beni dikkatle inceledi ve gözlerimin içine baktığında endişeli görünüyordu.

"Kanaman var! Tanrım, Voss, iyi misin? Ne kadar yaralısın?"

Alay ettim ve onu kendime çektim, yüzünü göğsüme saklarken kollarımı ona doladım. "Ben iyi olacağım, *ssalamiya*. Her şey

sığ çizikler. Eve gideceğiz ve..."

Ayrıldım, çünkü uzaktan gelen harrsh'ak çığlıkları giderek yaklaşıyordu. Kaçan iki yaratık takviye kuvvet getirmiş olmalıydı. Orman hışırdadı ve çok geçmeden gözleri meraktan ya kırmızı ya da sarı olan harrsh'ak kafaları yeşilliklerin arasından çıktı. Alina'nın başını göğsüme bastırdım, gözlerimi tekrar kullanmak zorunda kalırsam yukarı bakmayacağından emin olmak için.

"Hepinizi öldürmeli miyim?" Öfkem hâlâ güçlü, sesim de onunla birlikte soğuktu.

Alina ürperdi ve harrsh'aklar çığlık attı ama yaklaşmadılar. Sonunda, gördüğüm en büyük harrsh'aklardan biri öne çıktı, vücudu dik ama eğikti. Yaşlı ve neredeyse benim boyumdaydı, kuyruğu arkasından yerde sürükleniyordu.

Gözleri soğuk, koyu maviydi ve korkusuzca benimkilere bakıyordu.

"Oğlum için özür dilerim," dedi, sesi derin ve boğuktu. "O benim isteğim dışında hareket etti. Ve sen onu öldürdün."

Alina bana sarılırken sarsıldı ama ona sıkıca sarıldım, bakmasına izin vermedim. Harrsh'akların bazılarının gözleri hâlâ kırmızıydı ama bu grup onu benden alan gruptan çok daha az saldırgan görünüyordu.

"Evime yaklaşan ve ailemi tehdit eden herkesi öldüreceğim gibi," dedim kararlı bir şekilde, gözlerimi ikincil göz kapaklarıyla kapatarak.

Çok zordu. Kanımda dolaşan öfke nihai intikamı çağırıyordu. Bakışlarımı serbest bırakmak ve buraya gelen tüm Harrsh'akları katletmek, hatta daha da kötüsünü yapmak istiyordum. Karımın güvende olduğundan ilk ve son kez emin olmak için tüm ırkı Terra'dan silmek için can atıyordum.

Yine de vicdanım beni engelledi. Ben zaten türümün son örneğiydim. Bütün bir türün yok olmasının acısını biliyordum ve bunu kimseye yaşatmak istemiyordum.

"Bu senin hakkın." Yaşlı Harrsh'ak başını eğdi ve Alina'yı kaçırان kişının ölü bedenine baktı. Gözleri daha koyu bir maviye döndü ve bunun hüznü olduğunu anladım.

"Onun intikamını almaya çalışacak mısınız?" Elimde titreyen Alina'nın başını okşayarak sordum, yüzü hâlâ güvenli bir şekilde göğsümdeydi.

Yaşlı Harrsh'ak başını salladı. "O da tıpkı onu takip edenler gibi emirlerime karşı geldi. Eğer sen onları öldürmeseydin, ben öldürürdüm. Kabilemin seninkiyle bir kavgası yok Ölüm Gözlü. Yüzyıllardır yaptığımız gibi barış içinde yaşamak istiyoruz." Duyduğum en iyi konuşan Harrsh'ak'tı. Diğerleri ona itaat eder ve emirlerini beklerdi ve ben de onun lider olması gerektiğini fark ettim.

"Oğlun karımı neden aldı?" Dişlerimi sıkarak sordum, bu işin peşini bırakmaya hazır değildim. "Ve bunun tekrarlanmayacağına dair nasıl bir garantim var?"

"Arsha'ak sabırsızdı," dedi lider yorgun bir ifadeyle başını sallayarak. "Evinize ve etrafındaki topraklara göz dikti ve türünüzün yok olmasını bekledi. Çiftleştiğinizi ve varisleriniz olacağını anladığında harekete geçmeye karar verdi. Korkunç bir yanlış yaptı. Kefaret olarak, adet olduğu üzere sana kızlarımı vereceğim. En çok beğendiğin üçünü seçebilirsin."

Alina bana doğru kıpırdandı ve ben zorlukla yutkundum, öfkem biraz azaldı. Ağaçlarda daha az kırmızı göz parlıyordu ve alacakaranlık ormanın üzerine çöktüğünde, nihayet adrenalinimin bir kısmı dışarı sızdı.

"Neden kızlarınızı bana veriyorsunuz?" Bu teklifi nasıl değerlendireceğimi

bilemediğimden sordum. Yaşlı Harrsh'ak yavaşça başını salladı. "Senin cariyelerin olabilirler."

BÖLÜM 24

Alina

Concubines?
Umutsuzca neler olup bittiğini görmek istiyordum ama Voss'a karşı kıpırdanıp bakmaya çalıştığımda tısladı ve beni daha da yaklaştırdı.

"Henüz güvenli olduğundan emin değilim, aşkım," diye mırıldandı. Sonra sesini yükselterek iyi konuşan Harrsh'ak'a cevap verdi: "Lütfen alınma ama alınmamayı tercih ederim. Eminim kızlarınız çok güzeldir. Ancak benim sadece bir dişiye ihtiyacım var, o da karım."

İçime yayılan sıcaklık, tüm bu çileden sonra hala uzuvlarımda dolaşan gerginliğin bir kısmını söndürdü. Kıvrınmayı bıraktım ve yanağımı Voss'un göğsüne bastırarak kalbinin sabit atışını dinledim. Bu beni rahatlatmış ve gözlerimi kapatıp her şeyin bitmesini diledim.

Ama öyle olmasa bile, kendimi tamamen güvende hissediyordum. Çünkü o buradaydı, her şeyle ilgileniyordu ve ben ona tamamen güveniyordum.

Tanrım, ona güvenmiştim. Az önce onu çok sayıda yarattığı katlelerden gördüm ve tek hissettiğim bu kadar hızlı ve bu kadar acımasızca tepki verdiği için minnettarlıktı. Beni korudu, üstesinden geldi ve şimdi tam bir kesinlikle her zaman koruyacağımı biliyordum.

Voss'un iri, pullu elleri sırtımı ve başımı okşarken o da bir ayaktan diğerine geçerek devasa kalçasıyla kalçamı kavradı. Harrsh'ak lideri konuşurken iç çekerek rahatladım.

"Alınmadım. Ama geriye istediğiniz garanti meselesi kalıyor. Halkımdan hiç kimsenin bir daha size saldırmayacağına yemin etmeye hazırım, ama sözüm yeterli olacak mı?"

İç çekerken Voss'un göğsü yanağımın altında genişledi ve beni kendine yaklaştırdı. "Neden birkaç gün içinde beni ziyaret etmiyorsun? Açıkça ve barış içinde gelersen topraklarıma girmene izin veririm. O zaman konuşabiliriz."

"Pekâlâ. Ölülerimizi topraklarınızdan almamıza izin verecek misiniz?" "Evet."

Bununla birlikte müzakereler sona ermiş gibi görünüyordu. Arkamdaki orman hışırdadı ve bir süre sonra Voss derin bir iç çekerek rahatladı. "Gittiler."

Artık onun elinden kurtulmaya çalışmıyordum, o da bırakmıyordu. Orada öylece durduk, birbirimizi içimize çektik. Canavarlar beni ormanda taşırken hissettiğim dehşet, soğuk ve yapışkan bir şekilde içimde yankılandı. Ürperdim.

"Onların eve girmesine izin vermeyeceğim," diye mırıldandı, beni yavaşça okşayarak. "Konuşmaya geldiklerinde. Bir daha hiçbirini görmek zorunda değilsin. Tanrım, Alina. Çok özür dilerim. Seni daha iyi korumalıyım."

Başımı salladım, kucağına daha da gömüldüm. Sonra burnumu kırıştırdım. Bir şey kesinlikle kötü kokuyordu.

"Bu senin hatan değil. Evden çıkmamalıydım. Artık gidebilir miyiz? Biraz..." Leş gibi kokuyu nasıl tarif edeceğimi bilemediğim için susuyordum. Korkunçtu ve her nefeste daha da kötüleşiyordu.

"Bütün o bağırsaklar dışarı döküldü." Voss titreyerek başını salladı. "Biliyorum. Özür dilerim. Onları daha az kanlı bir şekilde öldürmeliydim."

Başımı salladım ve ondan uzaklaştım. "Özür dilemeyi bırak. Beni eve götür. Lütfen."

Yavaşça geri yürüdük. Voss yüzünü buruşturmamaya çalışıyordu ama acı çektiğini görebiliyordum. Yine de bana yol açmak için elinden geleni yaptı, dalları yüzümden uzak tuttu ve beni hain köklerden uzak tuttu.

Eve gittiğimizde, onunla ilgilenilene kadar tüm yardımları reddettim. Hâlâ sarsılmıştım ama tehlike geçmişti. Açıkçası, canavarlar beni kaçırdığında yarım saat boyunca dehşete kapılmak, Liam sayesinde aylarca yaşadığım dehşetin yanında hiçbir şeydi. Anlık bir korkuyu ve hızlı bir kurtarılmayı her zaman kabul ederdim.

Ben de işi devraldım ve Voss'a parçalanmış kanlı giysilerini çıkarmasını emrederken, ben de odanın ortasında duran ve cilalı bir boruyla su sistemine bağlanan büyük küvette ona banyo yaptırdım.

Dışarıda duran ve güneşte ısınan tanktan gelen su, eve vardığımızda hava kararmış olmasına rağmen hâlâ sıcaktı ve bu yüzden banyo ılıktı. Voss duşta durulandı ve acı dolu bir tıslamayla kendini küvete bıraktı, sonra da inleyerek arkasına yaslandı.

Bacaklarının arasındaki yarığa bakmamak için elimden geleni yaptım, kırmızı etin en çıplak ipucunu ortaya çıkarmak için hafifçe ayrılmıştı. Kendimi kirli hissediyordum, tenim eski terden yapış yapıştı ve gerçekten bir duş almalıydım.

Yine de onun banyosunda gezindim. Onunla birlikte olduğum sürece kendimi güvende hissediyordum. Voss ağır göz kapaklarını kırıştırarak açtı ve tereddüt ettiğimi fark etti.

"Seni bana katılmaya davet etsem ayıp olur mu?" diye sordu, sesi alçak ve rahattı.

Bunu düşündüm, bu fikir şaşırtıcı derecede cazipti. "Ben senin karınım. Sanırım benden pek çok şey isteyebilirsin ve bunların hiçbirisi kaba olmaz."

Doğrulup oturdu, gözbebekleri altın renginde genişledi. "O zaman içeri gel, karıcığım."

Giysilerimi çıkardım, her hareketimi nasıl izlediğini fark ettiğimde kızardım. Kuyruğu bir o yana bir bu yana sallandığında su sıçırıyordu. Çırılçıplak kaldığımda beceriksizce içeri girdim ve Voss beni nazikçe çekerek onun üzerine yerleşmemi sağladı. Aletleri kayarak vücutlarımızın arasına yerleşti, sıcak ve sertti.

"Oh." Kıpırdandım, kararsızdım. "Bunun iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum. Yani, yaralısın."

"Elimde değil," diye itiraf etti, pençelerinin ucuyla sırtımı hafifçe okşayarak. "Ama endişelenme, *ssalamiya*. Bu gece seni becermeye çalışmayacağım. Çok şey oldu, değil mi? Sadece dinlenelim ve birlikte olalım. Tek ihtiyacım olan bu, yanımda olman."

Böylece ılık suyun içinde birlikte uzandık, ereksiyonları aramızda titreşiyordu. İçimi çektim ve onun üzerine daha rahat yerleşerek gevşemeye çalıştım. Bir noktaya kadar işe yaradı ama hala içimde bir uğultu vardı, bugün yaşadığım tüm deneyimler bir çıkış yolu arıyordu. Bir rahatlamaya ihtiyacım vardı ve ılık suya sarılmak bunu tam olarak sağlamadı.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye ağzından kaçırdı Voss, vücudu altımda sarsılıyordu. "Daha önce söylemedim çünkü... Şey, zaten korkmuştun. Ama bilmelisin."

Yüzünü izleyebilmek için çenemi katlanmış kollarımın üzerine koydum. Voss gözlerini alışılmadık bir şekilde kapalı tutuyordu, bu da bana bunun ciddi olduğunu gösteriyordu. Genelde benimle göz teması kurmaya çalışırdı. Bunu yapmaması sadece gerçekten utandığı anlamına gelebilirdi.

"Evi yıktım," dedi yüzünü buruşturarak. "Ne zaman... Ah. Birkaç yıl önceydi. Türümün son dişisi öldüğünde ve ben gerçekten yalnız kaldığımda. Kendimi kontrol edemedim. Öfkelendim, camları kırdım, mobilyaları parçaladım, kapıları söktüm. Buraya ilk geldiğinde sana yalan söylemiş olabilirim."

Yıkık kanadı konuşup konuşmadığımızı hatırlayamadığım için kaşlarımı çattım. "Konuştunuz mu? Nasıl?"

Dudakları üzüntüyle kıvrıldı, gözleri hâlâ sıkıca kapalıydı. "O kanadı sordunuz, ben de ormanın istila ettiğini söyledim. Bunun doğal olarak gerçekleştiğini ima ettim."

Kahkahayla homurdandım ve Voss gözlerini bana bakacak kadar açtı. "Bu yalan değildi," dedim başımı sevgiyle sallayarak. "Yani acı çektin ve hıncını evden çıkardın. Burada kimse yoktu. Sen sadece... Sen sadece kendine zarar verdin. Bunu yaşadığın için üzgünüm. Ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum."

Bana birkaç kez göz kırptı, sonunda yüzü düzeldi. "Kızacağını düşünmüştüm. Benden yine korkacağını. Ne de olsa... Şiddete başvurabilirim, Alina. Ben şiddet yanlısıyım. Dün gece ve bugün gördün."

Kendimi daha yakına çektim, böylece ağzım onunkinin üzerinde gezindi. "Biliyorum," diye fısıldadım, onun altın rengi, sıkıntılı gözlerine bakarak. "Ve sana tamamen güveniyorum."

Kocaman gözlerinden daha fazla altın aktı, çenesi hayretle gevşedi. Onun suskun anından yararlanarak derin bir nefes aldım, güve kanatlarının vahşi çırpınışları arasında karnımda yükselen korku.

Yine de gergin olmamın bir önemi yoktu. Ne de olsa öleceğimi düşündüğümde ona söylemediğim için çok pişman olmuştum. Sözcükleri söylemenin zamanı gelmişti.

"Seni seviyorum, Voss. Ve üzgünüm. Sen... Sen başından beri benim yanımdaydın. Aynı yere gelmem uzun zaman aldı."

Ağzını kapattı, sonra tekrar açtı, sonra yutkundu, parmaklarının uçları kalçalarımın batıyordu. Gergin bir şekilde güldüm, biraz da emin değildim. "Voss? Sen iyi misin?"

Tekrar yutkundu, boğazını temizledi ve sonra konuşmaya çalışıyormuş gibi boğuk bir ses çıkardı. Tam endişelenmeye başlamıştım ki başımın arkasından kavradı ve beni bir öpücük için aşağı çekti.

Yavaşça öpüştük, çatallı dili ağzımın derinliklerine daldı ve geri çekildi. Dudakları sıcaktı, vücudu altımda sertti, pulları her hareketimde tüylerim diken diken olana dek tenime sürtünüyordu. Daha fazla kontrol sağlamak için ona sarıldım ve ağzımın içinde inledi, kuyruğunun karıştırdığı su sıçradı.

Hızlı hızlı nefes alarak geri çekildim. Yüzündeki büyülenmiş, aşırı odaklanmış ifadeyi gördüğümde gülümsedim. "Ne oldu sadece

Dinleniyor musun?"

Voss kalçalarını iterek beni sarstı. Küvetin kenarından bir miktar su sıçradı. "Beni sevdiğini söylediğinde tüm ağrılarım geçti. Tekrar söyler misin? Lütfen."

Gülümsedim ve kendimi kaldırarak doğrudan gözlerinin içine baktım. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Voss inledi ve beni başka bir öpücük için kendine çekti. Sırtım ve bacaklarım karıncalanmaya başladı, karnım ılık bir merakla çırpınıyordu. İhtiyacım olan *şeyin bu* olduğunu fark ettim. O gün yaşadığım korkunç olayları unutturacak rahatlama tam burada, kocamın kollarındaydı.

Daha doğrusu bacaklarının arasına.

Dudaklarına son bir öpücük kondurdum ve vücudundan aşağı kayarak doğrudan çift ereksiyonunun üzerine oturdum. Voss güçle nefes verdi, kalçaları içgüdüsel bir hamleyle kalktı. Sıcak, sert aleti klitorisime sürtündü ve klitorisim şaşırtıcı bir zevk sarsıntısıyla patladı. Voss'un göğsündeki alçak gümbürtüye bakılırsa o da bundan hoşlanmıştı.

Sivri uçlarının üzerimde nasıl bir his uyandıracığını merak ederek aşağı kaydım. Üst şaftı alt dudaklarımın arasından geçerek her tarafıma sürtündü ve Voss zevkten tısladı.

"Oh, *ssalamiya*. Korkarım fazla sürmeyecek. Sadece üstümde oturduğun için bile boşalmaya hazırım."

Hafifçe ileri geri sallandım, sivri uçları içime bastırdıkça su sıçırıyordu. Amım mutluluktan kasıldı ve sıkılaştı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Voss başını kaldırdı, gözleri altın sarısı ve tetikteydi. "Öyle mi? Yap o zaman. Beni istediğin gibi kullan." Ona sürtündüm, en iyi açığı buldum ve inledi. "Oh, lanet olsun. Tanrım. Beni boşaltacaksın."

"Gerçekten mi?" Sallanırken merakla onu izledim, yüzündeki yoğunluktan büyülenmişim. Ona böyle hissettirmek güçlü hissettiriyordu. Kontrolünü kaybedecek miydi?

Vücudum bu düşünceyle ısındı, ama içimde güvensizlikten ya da korkudan eser yoktu, sadece ihtiyaç ve güç telaşı vardı. Onu harekete geçirmek, çözüldüğünü görmek istiyordum. Çünkü bana zarar vermeyeceğinden emindim ve tüm bu erkeksi kontrolün ve gücün benim tarafımdan serbest bırakılmasını istiyordum.

Onu kışkırtmak için tüm bu dürtülere sahiptim ve sonunda bunu yapacak kadar cesur hissettim. Onun gerçeğini görmek için. Her şeyi ortaya çıkarmak için.

Gözleri benimkilere yapışmış, yalvaran bir ifadeye bürünmüştü. Daha sert öğüttüm, siki altımda kıpırdadı ve o da başını geriye attı, parmakları kalçalarımın kasıldı.

"Bırak," diye fısıldadım, daha hızlı ve daha sert sallanıyordum, kendi zevkim kaslarımı parlak, ıslıtlı bir gerginlikle sıkıyordu. "İstediğin her şeyi yapabilirsin. Şimdi yap. Yap!"

Gözleri genişledi ve daha da parladı, dişleri hırıltıyla açıldı. Kendi zevkimin peşine düşerek pervasızlaştım ve Voss tıslayarak kalçalarımı kavradı ve birkaç kez yukarı iterek bizi daha da yakınlaştırdı. Sivri uçları içime battı ve tüm doğru noktalara çarptıklarında haykırdım, klitorisimin etrafındaki her şeyi mutluluk verici karıncalanmalarla sardılar.

Gerildi, sırtı kamburlaştı ve sikleri tekmelenerek karnına ve göğsüne parıldayan, yeşilimsi bir salınım yaptı. Hayal kırıklığıyla inlememi engelleyemedim. Şimdiden bitirmiş miydi? Ve ben çok yaklaşmışım...

Ama o kararlı bir şekilde başını salladı. "Devam edin. Lütfen. Kullan beni. Gelmek için bedenimi kullan."

Bir an hareketsiz kaldım ve sonra sıcak bir nefes bırakarak sertçe içine girdim. Voss inledi ve aşağı baktığımda siklerinin başları şişmiş ve o kadar koyuydu ki neredeyse siyah görünüyordlardı. Üzerlerini örten deri gergin bir şekilde parlıyordu. Ben sallanırken, kendi boşalmamı kovalarken hayranlıkla izledim.

Voss'un inlemeleri soluk soluğa ve küfürlere dönüştü. Kalçalarımı bıraktı ve onun yerine küvetin kenarlarına tutundu, yüzü coşku ve acı arasında bir şeyle kazanmıştı. Canını yaktığımdan endişelenerek yavaşladım ama başını çılgınca salladı.

"Lütfen. Oh, lanet olsun. Neredeyse... Yapmak zorundasın..."

İnleyerek yukarı doğru itti ve canı yanıyor olsa da aldığı zevkin daha büyük olduğunu fark ettim.

Yine de kendi gücüm azalıyordu. Bir şeyler eksikti ve bir an sonra pes ettim, onun üzerine yığıldım ve zor nefes aldım. Gözlerini kırıştırdı, yüzü koşullar olmasa dehşet verici bir ifadeye bürünecek şekilde gerildi.

O çıplak ve ıslak bir şekilde altımdayken korkmam mümkün değildi.

Ama sonra doğrulup beni kabaca kendine doğru bastırdı ve alçak, tehditkâr bir

tıslama çıkardı. "Karım sikimin üzerine boşalacak. Hemen şimdi."

BÖLÜM 25

Voss

S Bana bırakmamı söyledi ve ben de hiç düşünmeden içgüdülerimi takip ederek bıraktım. Siklerim zonkluyordu, yarısı acı içinde, yarısı mutluluk içinde, aşırı uyarılmış ve yine de daha fazlası için istekliydi. Ayağa kalkıp onu da yanımda getirdiğimde çılgılık attı. Küvetten çıktım ve ayaklarını bir havlunun üzerine koydum. Ellerini tutup lavabonun kenarlarına koydum ve aynada kızarmış, iri gözlü yüzüne baktım.

"İyi tutun, aşkım. Benim için gelene kadar bunu alacaksın."

İçine girdiğimde nefesi kesildi, diğer sikim bacaklarının arasında kayıyordu. Onu nasıl gerdiğimi görmek için aşağıya bakarak yavaşça içine girdim. Bacakları titriyordu ve sonunda kendimi onun içine oturttuğumda derin bir şekilde inledi.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," diye mırıldandım, geri çekilerek. "Şimdi, daha iyi tutun."

Islak bir tokatla ona vurduğumda lavaboyu daha sıkı kavradı. Haykırdı, ağzı ve gözleri kocaman açıldı ve aynada yüzünü izleyerek hırladım. Vücudu etrafımda sıcak ve sıkıydı ve cehennem, her iki horozumu da sıdırmak istedim, ama onu hazırlamak için zaman yoktu.

Belki de orgazmımı sadece bir aletle boşalacak kadar tutabilirdim, sonra da diğeriyle. Geçmişte bunu birkaç kez yapmıştım ve şimdi bu fikir beni ateşliyordu. Dolu olmasını ve dölleriyle damlamasını istiyordum.

Dayanılmaz bir yavaşlıkla geri çektim, sivri uçlarım onun sıcak, sıkı etine sürtünüyordu ve sonra tekrar içeri girdim. Titreyerek haykırdı ve onu ciddiyetle becerdim.

"Bana bırakmamı söyledin. İstedğin bu muydu, aşkım? Bunu kaldırabileceğini mi sanıyorsun?"

Zevkten çılgına dönmüştüm ve onu boşaltmayı takıntı haline getirmiştim, içgüdülerim artık beni yönlendiriyordu. Geçmişte kendimi kontrol ederdim, onu korkutmamak için her zaman dikkatli olurdum. Ama şimdi, beni sevdiğini söyledi. Bana güvendiğini söyledi. Ve bana serbest bırakmamı söyledi.

"Evet!" diye haykırdı, titreyerek. "Tanrım, evet! Tıpkı bunun gibi... Tıpkı bunun gibi..."

Gerildi ve kamburlaştı, amı beni o kadar sıkıyordu ki, mutluluktan gözlerim karardı. O orgazmını haykırırken ben ona vuruyordum, sonunda bir iniltiyle yumuşadı. Ama işim bitmemişti.

Kasılmalarını açtığında, daha hızlı ve daha sert ittim, lavabonun üstündeki ayna sevişmemizin gücüyle titreşirken kalçalarını kavradım.

"Bu amcık dölleriyle dolana kadar işimiz bitmedi," diye homurdandım. Tanrım. Neredeyse varmıştım. "Çok iyi hissediyorsun. Siktir, seni sikmeye bayılıyorum."

Aynada gözüme çarparak inledi. Saçları dağılmıştı, ağzı sessiz bir çılgılıkla açıktı, gözleri kocaman açılmıştı. Gözlerimiz kilitlendi ve sonra derin bir iniltiyle onunkiler kapandı, kasları beni tekrar sıkıca kavradı.

"Evet. Sikimin her yerine boşal. Siktir!"

Tam zamanında boştaki sikimin şaftını sıktım ve vücudunun derinliklerine boşaldım. İkimiz de seğirdik ve nefes nefese kaldık ve işim bittiğinde, bitmiş horozumu çıkardım ve diğerini içeri ittim. Titreyerek inledi ve birkaç kez ittim, sıcak kasları beni her taraftan sararken zevkle dişlerimi gıcırdattım.

Taşaklarım başka bir orgazmı patladı ve derin bir tıslamayla kendimi onun içine boşalttım, görüşüm bulanıklaştı. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok boşalacağımı hiç düşünmemiştim.

Ve daha önce hiç kimseyi bu kadar vazgeçerek becermemiştim.

Şimdi ikimiz de hareketsizdik, nefes nefese kalmıştık. Onun içindeydim, sıcak ve rahattım ama şimdiden gevşediğimi hissediyordum. Bir an sonra sikim dışarı kaydı ve dölleriimin bir kısmı yere damladı. Titreyen bacaklarımın üzerinde durdum ve Alina'nın yüzünü nazıkçe kaldırmak için öne uzandım. Zor nefes alırken saçları yüzünü örtmüştü ama yüz ifadesini görmem gerekiyordu.

Aynada birbirimize baktık. Kızarmış ve kara gözlü yüzünden hiçbir şey anlamadım. Korkmuş görünmüyordu ama coşkusu azaldıkça endişelenmeye başladım.

"Nasıl hissediyorsun?" Diğer elimle lavaboyu tutarak sordum. Tanrım, bacaklarım *sertçe* titriyordu.

Doğruldu ve ben de ona alan açmak için geri çekildim. Bana dönüp titreyen elini göğüs kafesime koyduğunda

rahat bir nefes aldı.

"Harikayım," dedi, sesi buna kendisi de inanamıyormuş gibi çıkıyordu. Bana baktığında gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "Hiç düşünmemiştim... Ama vay canına. Bu... mükemmeldi. Tekrar yapmak istiyorum."

Güldüm ve kafamı sallamak suretiyle temizlemeye çalıştım. Başım dönüyordu. O gün benden çok şey götürmüştü. "Oh, bunu tekrar yapmaktan mutluluk duyarım. Sadece şimdi değil."

O da gülümsedi ve elimi tutarak beni banyodan dışarı çıkardı. Küvetin etrafına su sıçramıştı ama omuz silktim ve daha sonra temizlemeye karar verdim. Ayrıca, dağınıklığa odaklanamıyordum çünkü çıplak karım önümde yürüyordu, kalçaları döllerimle parlıyordu.

Kuyruğum gururla sallandı. *Benimkini.*

Yatakta ona sarıldım ve çok geçmeden ikimiz de derin bir uykuya daldık, son derece yorgun ve son derece rahatlamıştık.

Sonraki birkaç gün mutluluk içinde geçti. Söz verdiğim gibi her sabah onu bacaklarının arasında dilimle uyandırdım. Her gün seviştik, konuşarak çok zaman geçirdik, sonra evin etrafında dolaşarak tadilatları tartıştık. Yıkık kanada giden yolu açtım ve elimizden geldiğince temizleyerek onarıma hazır hale getirdik.

Artık benimle kalmak istediğine göre, bizim ve gelecekteki çocuklarımız için mümkün olan en iyi hayatı yaratmak için yeni bir enerji ve istek keşfettim.

İlk iki gün bir şeylerin ters gittiğini fark etmedim bile. Doğal olarak zamanımızın çoğunu evde geçiriyorduk ve kakao ve kahvemi kontrol etmeye gittiğimde Alina akşam yemeği hazırlıyordu, bu yüzden benimle dışarı çıkmaması garip değildi.

Ancak üçüncü gün, yürüyüş önerdiğimde, baş ağrısı olduğunu iddia ederek kendini kurtardı. Ertesi gün de aynısı oldu. Ve ertesi gün de. Köye gitme konusunu tekrar gündeme getirdiğimde, Alina gönülsüz bir cevap verdi.

"Şimdi gitmemize gerek yok. Pencereyi kapattın, sorun yok. Bekleyelim ve ev için başka ne gibi fikirlerimiz olduğuna bakalım. Böylece tek seferde her şeyi halledebiliriz."

Onu yakından izledim. Çok geçmeden evden çok az çıktığını, çıktığında da benim yanında olduğumdan emin olduğunu ve asla birkaç adımdan fazla uzaklaşmadığını fark ettim.

Bir hafta bu şekilde geçti. Ne olduğunu bildiğimden oldukça emindim, bu yüzden bir akşam Alina küvette ıslanırken ve ben onun arkasında bir tabureye oturup ıslak saçlarını tararken, konuyu dikkatlice açtım.

"Dışarı çıkmayı bıraktığını fark ettim," dedim pençelerimin ucuyla kafa derisine masaj yaparak. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gerildi ve sessizleşti. Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ettim ve bekledim. Sonunda derin bir nefes verdi ve başını salladı.

"Sanırım yapmalıyım. Saçma olduğunu biliyorum. Kendi başıma üstesinden gelmeye çalıştım ama... Evet. Yanlış olan başka bir şey... Bu yanlış."

O sustu, ben de tarağı elime alarak düşünceli bir şekilde mırıldandım.

"Bu saçma değil. Ormanda travmatik bir şey yaşadınız. Olanlardan sonra korkman çok doğal." Sinirli bir nefes verdi ve yüzüme baş aşağı bakmak için başını geriye doğru eğdi.

"Tanrı aşkına, lütfen bu kadar anlayışlı olmayı bırak. Bundan nefret ediyorum! Sadece mutlu olmak ve harika hayatımı seninle yaşamak istiyorum, ama ne zaman dışarı çıkmaya çalışsam... Boğucu bir korku var, kalbim sıkışıyor ve ben... Yapamıyorum. Ve kendimi çok güçsüz hissediyorum!"

Saçları zaten ipeksi pürüzsüzlükte ve tamamen karışık olmamasına rağmen nazikçe taradım, ama ona dokunmayı seviyordum ve onun da bundan hoşlandığını biliyordum. Bu yüzden banyoda rahatladığında ve onu yatıştırabildiğimde bu konuşmayı başlattım.

"Sen zayıf değilsin. Çok şey yaşadın ve bu normal bir tepki. Kendine izin ver..."

"Zaman, biliyorum," diye araya girdi, somurtkan görünüyordu. "Sorun şu ki, zaten çok fazla zaman harcadım! Voss, ben sadece mutlu olmak istiyorum. Sadece, ne bileyim, bu korkuyu yok etmemi sağlayacak bir şey yapmak istiyorum ki hayatımın tadını çıkarabileyim!"

Bunu bir süre düşündüm. Travmanın işlenmesi üzerine okuduğum kitap, hiçbir şeyi zorlamamanın ne kadar önemli olduğunu birçok kez vurguladı. Onu incitmekten korkuyordum ve eğer onun için en iyisi buysa dürüstçe sonsuza kadar bekleyebilirdim.

Ama Alina sabırsızdı. Alay etti ve ıslak ellerini yüzüne götürerek sertçe ovuşturdu. İşi bittiğinde yanakları ve dudakları kıpkırmızıydı. Sudan parlıyorlardı ve sikimi kıpırdatıyorlardı ama şimdi sırası değildi.

"Yarın dışarı çıkacağım. Tek başıma. Sadece... üstesinden geleceğim. Korkunun

üstesinden gel." "Ben de seninle geleceğim," diye teklif ettim hemen.

Dudaklarını inatla büzerek, "Hayır, çok sert olmalı," dedi. "Eğer benimle gelersen, sadece eline yapışırım ve bu düzelmez.

herhangi bir şey."

Bundan hiç hoşlanmadım. Onun orada tek başına olması, korkudan nefessiz kalması düşüncesi bile iğrençti. Ama onu bundan men edemezdim, değil mi? Sadece onu başka bir şey denemeye ikna etmeye çalışabilirdim.

Zihnimde bir fikir canlandı, düşüncesi bile bedenimi ısıttı.

"Ya..." Cebimde çarpık bir heyecan titreşmeye başlamıştı bile. Sonra ne olduğunu anladım. Fikrim beni azdırmıştı ve kesinlikle uygunsuzdu. *Tanrım, hayır.* Bu iğrençti. "Hayır, bu kötü bir fikir."

Alina anında canlandı ve oturduğu yerden kalkıp bana baktı. "Ne oldu? Söyle bana. Haydi."

Ama başımı salladım, kendimi rahatsız ve ateşli hissediyordum. Kahretsin, o burada travmayla başa çıkmak için elinden geleni yapıyordu ve ben... Bunu kendi zevkim için kullanmak istiyordum. Ben bir sapkındım.

"Voss." Adımı daha önce bana karşı hiç kullanmadığı alçak ve tehditkâr bir sesle söyledi. Bu beni daha dik oturttu. "Söyle bana. Hemen şimdi."

Oh, kahretsin. Bana öyle bakınca dayanamadım. Hakkımda ne düşüneceğinden utanarak, "Travma üzerine okuduğum bir kitap vardı. Ve gölge oyunu denen bir şeyden bahsediyordu."

Sözümü kestim ve Alina sabırsızca ofladı. "Eee? Ne oldu?"

"Temel olarak travmatik bir deneyimi kontrollü bir ortamda yeniden yaşamaya çalışıyorsunuz. Güvendiğiniz biriyle. Ve onu yeniden çerçevelersiniz. Hikayeyi daha iyi bir şeye dönüştürürsünüz."

Gözleri parladı ve gülümsedi. "Tamam. Kulağa hoş geliyor. Peki, ne düşünüyordun?"

Başka tarafa baktım, kıpırdanıyordum. "Ormanda birinin seni yakalamasından korkuyorsun. Ben de düşündüm ki... Seni kovalayabilirim. Ve..." Ama ayrıldım. Söyleyemedim. Aletlerim çoktan arzudan titremeye başlamıştı ve o görmesin diye onları cebimde tutmak için her şeyimi harcadım.

"Ve ne?" Alina sinirlenerek sordu. "Lütfen, sadece söyle bana!"

Kendimi tuttum, gözlerinin içine baktım ve söyledim. "Ve eğer seni yakalarsam, seni bir ağaca yaslar sikerim."

Nefesi boğazında düğümlenirken dudakları aralandı. İnatla gözlerine baktım, yargılama ya da tiksinti arıyordum ama onun yerine göz bebeklerinin büyüdüğünü, yanaklarının kızardığını gördüm. Kıvrılırken su sıçradı, eli köprücük kemiğini okşamak için havalandı.

Tam özür dileyecektim ki, "Hadi yapalım." diye ağzından kaçırıldı.

BÖLÜM 26

Alina

Tıpkı o gün olduğu gibi öğleden sonra geç saatlerdi. Evimizin eşiğinde durup ormana baktım, kalbim hızla atıyor, midem bulantı ve heyecanla kıvranıyordu. Dehşete kapılmışım ve tahrik olmuşum ve bu kombinasyon beni bunaltıyordu. Voss tam arkamda duruyordu, eli belimdeydi. Hızlı hızlı nefes alıyordu, nefesi sıcaktı, parmakları elbisemin üzerinde kasılıyordu. Sesli bir şekilde yutkundum ve o da başını kulağıma doğru eğdi.

"Sana bir avans vereceğim, ama hemen arkanda olacağım," diye mırıldandı, parmakları sıkılaştı. "Ve eğer durmasını istersen, sadece "dur" de. Her şey bitecek, seni eve götüreceğim ve her şeyi unutacağız."

Başımı salladım. Bunu iptal etmemin imkânı yoktu. Vücudum daha fazla adrenalinle uğuldarken, sık nefesim neredeyse beni boğarken bile, sonuna kadar gideceğimi biliyordum. Sadece tedavi olmak için değil.

Bunu yapmak için gerçekten heyecanlıydım. Voss'un beni yakalayacağı düşüncesi karnımda endişeli bir arzu telaşına yol açmıştı. Tanrım, o gün banyoda yaptığı gibi kontrolünü kaybetmesini istiyordum. Ya da belki daha fazlasını.

Bunun için korkudan acı çekebilirdim. Bu yüzden çenemi sıktım, derin bir nefes aldım ve evden dışarı çıktım.

"Tamam." Mide bulantımı bastırmaya çalışarak omzumun üzerinden ona baktım. "Yakala beni."

Korkumu harekete dönüştürmeye karar vererek koşmaya başladım. Omzumun üzerinden baktığımda, Voss telaşsızca bana doğru yürüyordu, kuyruğu seğiriyordu. Aramıza çok fazla mesafe koymak istemediğim için yavaşladım. Hâlâ burada tek başıma olmaktan ondan daha çok korkuyordum.

"Önden başlamak istemiyor musun, seni arsız şey?" diye sordu alçak bir sesle, tökezlememe ve iki kez bakmama neden oldu. Gözleri altın gibi parlıyordu ve yüzünde yoğun, aç bir ifade vardı. "Benim için sorun değil."

Koşmaya başladı, uzun bacakları her adımda çok fazla yer kaplıyordu, yumrukları pompalıyordu, kuyruğu vücudunun arkasında dengeleniyordu. İçgüdüsel bir dehşetle ciyakladım ve o kadar hızlandım ki, dışarıda olmaktan duyduğum tüm korku geride kaldı.

Tek hissettiğim, beni kovalayan yırtıcı hayvanın ve ondan kaçma ihtiyacının ürpertici, ezici farkındalığıydı. Voss içten içe güldü ve ben de bağırarak ormanın içine doğru daha hızlı koşmaya çalıştım. Dışarıda neyin pusuya yatmış olabileceğinin artık bir önemi yoktu, çünkü en büyük tehlike tam arkamdaydı.

Vücudum ilkel, hayvani bir dehşet içinde tepki verirken bile güvende olduğumu biliyordum. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Ama beni yakalarsa.

Bir yaprak yüzüme çarptı ve onu yavaşlatmak umuduyla daha sık ağaçların arasına daldım. Panik içinde koştum, beni yakalamasını istiyor ve bundan korkuyordum. Bedenim önden gidiyordu ve kaçmaya kararlıydı.

"Kaç küçük gelin," diye seslendi, sesi arkamdan geliyordu. "Seni yakaladığımda ne olacağını biliyorsun."

Büyük yaprakları kenara ittim ve devrilmiş bir ağacın yarı çürümüş kütüğünün üzerinden atladım, artık arkama bakmıyordum. Üzerimde rahat hareket etmemi sağlayan kısa bir elbise vardı ve o hırladıkça ben de bacaklarımı sıkarak daha hızlı koşmaya başladım.

Hırlaması beni dehşet içinde bıraktı. Döndüm ve başka bir yöne doğru koştum ama yaptığım hiçbir şey onu şaşırtmadı ya da yavaşlatmadı. Sonra bana seslendiğinde, çok daha yakındaydı.

"Seni yakaladığımda bu elbiseyi kışından yırtacağım ve iki sikimi de amına sokacağım."

Aman Tanrım. Kaçmak için umutsuzca koşarken, beni yakalaması için sabırsızlanırken, midemin dibi düştü, içim ağırlıksız ve sıcak hale geldi...

Voss'un parmakları kalçama değdi ve ben de bir çılgık atarak keskin bir dönüş yaptım. İnce ağaçların arasında kaydım, sarmaşıklar kollarıma çarptı ve o çabayla homurdandı. Nedenini görmek için arkama bakmaya cesaret edemedim.

"Kahretsin, beni çok sertleştiriyorsun," diye hırladı ve karnımın dehşet verici bir ihtiyaçla bükülmesine neden oldu.

Yine de daha hızlı koşmaya çalıştım. İçgüdülerim bunu yapmam gerektiğini haykırıyordu ve ben de yaptım, ciğerlerim ve kaslarım yanıyor, bedenim hava almak için çılgık atıyordu. Çıkıntılı bir kökün üzerinden atladım, alçak bir çalıyı yırttım ve kolumu bir ağacın kabuğuna çarptım ama acı bile hissetmedim.

Önemli olan tek şey koşmaktı.

"Onları tam içine sokacağım," dedi Voss arkamdan, o kadar yakındı ki dehşetten karnım döndü. "Adımı tekrar tekrar haykıracaksın. Bütün orman duyacak."

Tanrım. Ben nefesimi tutamazken, o zar zor nefes alıyordu, sesi arzuyla ağırlaşmıştı. Adrenalinden yanarak hızla yoruldum. Böyle giderse yakında tökezleyip düşecektim.

İleride, ormanın daha az sık olduğu bir yer gördüm ve o tarafa döndüm. Umutsuzca aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu. Önemli olan tek şey buydu ve bu yüzden koştum, artık hiç ses çıkarmıyordum, göğsüm sıkışmıştı, ağzımdan nefes almaktan boğazım kurumuştı.

Voss elbisemin eteğinden tuttu ve ben direniş karşısında çığlık attım. Bir sonraki an, kumaş yırtıldı ve ben özgürdüm. Kıçımın çıplak olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışarak daha hızlı koştum.

Voss alçak ve aç bir sesle, "Sadece seni hazırlıyorum, aşkım," dedi. "Koşarken kıçın çok güzel görünüyor."

Kahretsin. Karnımdaki her şey sıvıya dönüştü, kafa karışıklığı beni ezdi. Vücudum adrenalini, korku ve arzuyla öyle güçlü çarpıyordu ki, doğru düzgün göremiyordum. Cığerlerim yanıyordu ama yine de koşmayı bırakamıyordum. Voss tam arkamdan güldü ve sonra beni yerden kaldırırken kolu belime dolandı.

Çığlık attım, havayı tekmeledim ama tutuşu güçlüydü. Memnuniyetle homurdandı ve dönerek önümü kalın bir ağaca dayadı. Kurtulmaya çalıştım ama kısık bir kahkahayla beni zapt etti. Başını eğdi, sıcak ağzı kulağıma değiyordu.

"Seni bir ağaca karşı becereceğimi söylemiştim."

Sızlandım ve titredim, karnım ihtiyaçla kıvranıyordu. Tanrım, ona nasıl da ihtiyacım vardı. Hareket edemeyinceye kadar vücudunun büyük kısmıyla beni ağaca bastırdı, ereksiyonları elbisemden geriye kalanlarla sırtıma baskı yapıyordu.

"Beni ne kadar zorladığını hissediyor musun? Beni de bunun için çalıştırdın. Şimdi ödülümü alacağım."

Aletlerini serbest bırakmak için aramıza uzandığında, özgürlüğüm için bir hamle daha yaptım. Ben kaçamadan Voss beni alçak bir tıslamayla yakaladı ve iki bileğimi de arkamdan tutarak ağaca doğru bastırdı.

"Terbiyeli ol. Seni yakaladım. Artık benimsin."

Kıçımın yanağına, acısını hissetmeme yetecek kadar bir tokat attığında boğazımdan gırtlaktan gelen bir inilti koptu. Pençeli, pullu eliyle derimi okşadı ve zevkle tısladı.

"İşte."

Dizlerinin üzerine çöktü ve bir de baktım ki siki giriş yerimi dürtüyor. Kıpırdanmaya çalıştım ama ellerimi tutan yumruğunu belime bastırarak beni kamburlaştırdı.

Sıcak bir homurtuyla itti ve ben çığlık attım, kalınlığı beni gererek açtı. Yavaşça daha derine girdi, vücudu sıcak ve sertti.

"Siktir, iyi hissediyorsun. Ne güzel bir ödül."

Cevap olarak sızlandım, sıcak ve soğuk ürpertiler tenimde hızla yayıldı. Başım dönüyordu, mest olmuştum, kendimden geçmişim. Koşunun heyecanı ve ilkel içgüdüleri beni bedenime o kadar bağlı hale getirmişti ki her şeyi keskin bir şekilde hissediyordum. Gerilme ilk başta acı vericiydi ama ne kadar ıslak olduğumu hissettim. Darlığa rağmen kolayca içeri kayd ve sivri uçları içeri girdiğinde o kadar derinden inledim ki, sesi pelvisimde hissettim.

"Sana ne diye bağırmanı söyledim?" diye sordu hiddetle, geri çekilerek. "Şimdi tam zamanı." Tek bir hamlede içimi tamamen doldurdu. Adı boğazımdan yırtılarak çıktı.

"Voss!"

Tanrım, her an yarılacakmışım gibi hissediyordum ama bunu durduramazdım, yapamazdım. Vücudum ısındı ve gerildi, daha fazlası için yalvardı ve Voss kıçıma girdi, her iki horoz da amımı ağzına kadar doldurdu.

"Bu doğru. Bağırдың şey bu. Yine."

Geri çekildi ve şiddetle itti. Adını haykırdım ve sonra daha fazla konuşamadım, çünkü beni uzun, vurucu darbelerle, tıslayarak ve hırlayarak becerdi. Bileklerimi bıraktı ve beni kendisine doğru tuttu, bir kolu göğüs kafesimdeydi, diğer eli karnımın alt kısmına bastırdı.

"Benim. Sikeyim. Benim. O kadar derindeyim ki, teninde hissediyorum. Sen benimsin. Her zaman benim olacaksın."

Orgazm hiçbir uyarıda bulunmadan omurgama çarptı ve sırtımı bir kavis haline getirdi. Voss homurdandı ve beni daha hızlı becerdi, beni o kadar sıkı tutuyordu ki ayaklarım yerden kesildi. Bana defalarca çarptı, onun çevresi çok fazla ve yine de sadece mükemmel.

"İçine o kadar derin boşalacağım ki, benim için hamile kalmaktan başka çaren kalmayacak," diye kulağıma hırladı, kalçaları şiddetli bir ritimle şaklıyordu. "Sadece... çok... derin..."

Sonuna kadar soktu ve hareketsiz kaldı, vücudu gergindi, beni dölle doldururken sikleri içimde sarsılıyordu. Haykırdım.

dolgunluk gözlerimi şaşşı yapıyor.

Orgazmı sona erdiğinde ve ayaklarım tekrar yere bastığında, Voss hala gitmeme izin vermedi. Nefes nefese beni kendine çekti, sonra elimi tuttu ve karnımın alt kısmına götürdü.

"Hisset, aşkım. Beni içinde hisset."

Parmaklarımı tenime bastırdı. Nefesim kesildi. Orada, yumuşaklığın altında, onun sert ve uzun hatlarını hissettim. Başımı salladım, zihnim onu kavramakta zorlanırken bile amım zevkle kasılıyordu.

"İçinin derinliklerinde. Ait olduğum yer orası," diye mırıldandı.

Kendimi toparlayamadan ya da düşünmeden tekrar hareket etti. Beni uzun, sabit itişlerle becerdi, her biri ritmik bir şekilde spermini içimden dışarı iterken gıcırdayan bir sesle noktalandı.

"Oh, Voss..."

Bacaklarım titriyor, içim bir önceki orgazmımın artçı sarsıntılarıyla zonkluyor ve her iki yarağıyla da beni gererek açtıkça bir diğeri oluşuyordu.

"Daha yüksek sesle, aşkım," dedi, sertçe

iterек. "Voss!"

"Doğru," diye hırladı. Uzaklarda bir yerde, bir kuş sürüsü dehşet dolu ciyaklamalarla gökyüzüne yükseldi. "Herkes benim olduğunu bilsin. Sen kime aitsin?"

Tekrar sertçe itti ve ben "Voss!" diye bağırdım.

Uzakta bir hayvan bağırdı ve Voss memnuniyetle homurdanarak hızını artırdı. "İşte bu kadar. Herkese seni kimin becerdiğini söyle."

İki elimi de ağaca dayayarak titredim. Bacaklarımın arasındaki her şey sıcak ve dağınıktı, sikleri şimdi benim kayganlığımda ve onun salgısında kolayca kayıyordu. İnledim, tırnaklarım ağaç kabuğunu ısıırıyordu. Tüm vücudum gergindi ve her an boşalacağımı biliyordum, keşke o... Keşke...

Kolunu kaburgalarımın doladı ve beni havaya kaldırdı. Bağırdım, bacaklarım hoş olmayan bir şekilde sallanıyordu ve Voss dizimi yukarı kaldırıp ayağımı kalçasının arkasına geçirmeme yardım etti. Ben de aynısını diğer bacağımla yaptım ve ağaca daha sıkı dayandım. Artık yüksekteydik, beni vahşi, ilkel homurtularla becerirken bacakları düzdü.

"Böyle... tatlı... bir... amcık..." Her kelime bir hamleyle noktalanıyordu.

Boşalmanın kıyısında sallanıyordum, vücudum ne kadar iyi hissettirdiğinden tutulmuştu. Hırladı ve beni daha hızlı dövdü ve sonunda boşaldım, ağacın her tarafına fışkırdım. Etrafında o kadar sıkıldım ki, sanki hareket etmekte zorlanıyormuş gibi aniden yavaşladı.

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle gerildi ve ben de hissettim, boşalırken siki içimde şişiyordu.

"Siktir... Oh, kahretsin..."

Sonrasında bildiğim tek şey, geriye doğru düştüğümüzüzdü. Acı dolu bir nefesle sırt üstü yere düştü ve ben onun üstündeydim, o dışarı kayarken içimdeki boşlukla şok olmuştum.

"Bana... kramp girdi..." diye soluk soluğa haykırdı ve ben de nefes nefese kalarak ve gülerek onun üzerinden zarifçe yuvarlandım. İçimden güçlü coşku dalgaları akıyordu ve ormanımızın zengin toprağında onun yanına uzanıp yemyeşil gölgeliklere baktığımda korkumdan eser kalmamıştı.

Sadece neşe ve zevk.

Uzun dakikalar boyunca yan yana yattık, zor nefes alıyorduk. Kalçalarım yapış yapıştı, vücudum tükendi, zihnim temizlendi. Mükemmeldi.

Bir süre sonra Voss'un nefes alış verışı sakinleşti ve dönüp bana

baktı. "Sen iyi misin?"

Gülümsedim ve başımı salladım, yumuşak, sevgi dolu gözlerine baktım. Eskiden onun bakışlarından ne kadar korktuğumu hatırladım. Ondan nasıl kaçtığımı. Şimdi, onu tanıdıktan, ona aşık olduktan sonra, ona böyle bakmadan bir gün geçirmeyi hayal bile edemiyordum.

"En iyisi." Çığlık atmaktan cızırdayan boğazımı temizledim. "Bu inanılmazdı."

Üzgün görünüyordu, gözleri endişeyle kırışıyordu. "Kontrolü kaybettim. İyi olduğuna emin misin?"

Elimi kaldırdım, hâlâ çabalamaktan ve üzerime dalga dalga yayılan derin rahatlamadan dolayı titriyordum. Yanağını

avuçlayıp başparmağımın pullarını okşadığımda iç çekti.

"En iyisi. Her şeyi iyi yapıyorsun."

Yüz ifadesi yumuşadı ve gülümsememe karşılık verdi. "Seni seviyorum, *ssalamiya*. Sen olmasaydın kendimi kaybederdim. Sen beni kurtardın."

"Sen de beni kurtardın," diye fısıldadım. "Tanıştığımız gün ve sonraki her gün. Seni seviyorum."

VOSS'UN SONSÖZÜ

"W Her şeye rağmen kızlarınızı alacağız," dedim Harrsh'ak reisi Hogshakkar'a, evimizi üçüncü ziyareti sırasında. "Karım onlarla vakit geçirmek istiyor."

Hogshakkar'ın pullu yüzü düşünceli bir ifadeyle buruştu. "Bir dişinin cariyelere ihtiyacı olduğunu ilk kez duyuyorum, ama doğal olarak..."

Alina elini ağzına bastırdı ama yine de gülmekten nasıl titrediğini gördüm. İç çekerek şakağımı ovuşturdum.

"Cariye olarak değil. Arkadaşları olmalarını istiyor. Kadın arkadaşlar. Ve bu sadece isterlerse tabii ki ve bizimle yaşamak zorunda değiller. Bu tamamen onlara bağlı."

Hogshakkar bir süre yavaşça başını salladı ve şimdi yüzünde kibar bir gülümsemeyle oturan Alina'dan bana baktı. Birden ağzı geniş bir sırıtışla yarıldı ve bize şaşırtıcı derecede eksiksiz iki sıra parıldayan, keskin dişlerini gösterdi.

Altmışın üzerinde olduğunu biliyordum, bir Harrsh'ak için yaşlıydı. Hâlâ tüm dişlerinin yerinde olması şaşırtıcıydı. Biraz da tedirgin ediciydi ama ona Alina'dan daha yakın oturuyordum. Eğer bir şey yapmaya kalkarsa, onu boğazından yakalardım.

Güven inşa ediyorduk ama bu yavaş bir işti. Yine de, sadece ailemi güvende tutmak için bile olsa çaba göstermek istedim.

"Kızlarım çok sevinecek," dedi hevesle başını sallayarak. "Ölüm Gözü ve karısının ormanda birbirlerini nasıl kovaladıkları hakkında dedikodu yapıp duruyorlar. Bu onları çok meraklandırıyor. Sanırım size pek çok soru soracaklar."

Alina'nın kibar gülümsemesi yüzünde dondu ve ben sııttım. Yani tam istediğim gibiydi - tüm orman onun benim olduğunu biliyordu. Güzel. Hogshakkar gittikten sonra bana döndü, gözleri kısılmıştı.

"Bu senin hatan," diye tısladı, yakındaki bir odada mobilyaların tozunu alan hizmetçimiz Andrea'ya dikkat ederek. "Beni bağtırmaya devam ediyorsun!"

Başımı yana eğdim ve onu eğlenerek izledim. "Yapmamamı mı tercih edersin? Tatlı olabilirim, biliyorsun. Seni öyle nazikçe becerebilirim ki gıkın bile çıkmaz."

Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade belirdi ve ben sessizce güldüm. "İyi olacaksın. Harrsh'aklar seks konusunda çok açıklar. Hatta o kadar açıklar ki, yılda birkaç kez tam teşekküllü seks partileri düzenliyorlar. O yüzden yeni hanımlarınız size bizim alışkanlıklarımızı sorduğunda, siz de onlara kendi alışkanlıklarını sorabilirsiniz."

Yalan söylediğimden şüphelenmiş gibi gözlerini bana dikti ve sonra sııttı. "Onlara bekleyen bayanlar demeyi bırak, bunu konuşmuştuk. Onların arkadaşım olmasını istiyorum. Ve alışkanlıklarımızdan bahsetmişken..."

Boynundaki elmas kolyeye dokunarak kapıya baktı. Onun için yaptırmıştım, elimdeki en büyük, en parlak elmastan elli tane seçmiştim. Bu onun ne kadar değerli olduğunu bir göstergesiydi -elmaslardan bile daha önemliydi. Cildini kaşımak yerine ona uzanmasına bayılırdım.

Karım, benim evimde, atalarımın servetini giyiyordu. Bu manzara beni her zaman olduğu gibi heyecanlandırdı. Cebim beklentiyle dolup taşıtı. Çalışanları işe almamızın ve evi yeniden inşa etmeye başlamamızın üzerinden üç ay geçmişti, bu nispeten uzun bir süreydi ama iştahımız daha da artmıştı.

Alina hamile olduğu için özellikle azmıştı. Dar elbisesinin ortaya çıkardığı küçük yumruya baktığımda anında sertleştim.

O bizim bebeğimizdi ve onu oraya ben koydum. Karımın bedenine daha nicelerini

koymayı planlıyordum. "Peki ya alışkanlıklarımız, aşkım?" diye sordum, sesim

tahrikten kısılmıştı.

Sandalyesinde daha da yaklaşarak gözlerimin içine baktı. Onunkiler yaramazlık ve istekle parlıyordu.

"Peki, yürüyüşe çıkmaya ne dersin? Belki beni susturmak için seni nazik olmaya zorlamayacak bir yol bulursun?"

Ona göz kırptım. "Ne gibi?"

Ofladı, bir kez daha kapıya baktı ve kucağıma oturdu. Elimi tuttu ve açık avucunu ağzına bastırdı. Onun ne demek istediğini anladığım anda sikim kalkıp dışarı kaydı ve elim tarafından anında boğulan şaşkın bir ses çıkardı. Elimi itti ve geniş, yanan gözlerle bana baktı.

"Bunun gibi."

Ayağa kalkmak için acele ederken neredeyse sandalyeyi deviriyordum.

Ve böylece yürüyüşe çıktık, hizmetçimiz ve şefimizin bizi aceleyle dışarı çıkarken gördüklerinde birbirlerine attıkları komplocu bakışları fark etmemiş gibi davrandık. Ağaçlar bizi örttüğünde, onu kovaladım ve hızla yakaladım ve sonra onu yerde, derin ve yavaşça becerdim. Elime doğru çığlık attı. Eve kirli, darmadağınık ve aşırı mutlu döndük.

ALINA'NIN SONSÖZÜ

"Yemin ederim, hayatımda yediğim en güzel şey bu," diye inledim çikolatalı mus kabımı yalayıp temizledikten sonra. "Kinga, sen bir hazinesin."

Şefimiz gülümsedi ve boş tabakları topladı. "Dünyanın en iyi kakaosunu siz yetiştiriyorsunuz. Onu mahvetmek imkânsız." "Çok alçakgönüllüsünüz," dedim memnun bir iç çekişle. "Yemin ederim, sihirli güçlerin var. Tatlıların için adam öldürebilirsin." "Rugel de çok seviyor," dedi Voss sevgiyle, fincanını yalayıp temizleyen oğlumuza bakarak.

Tüm yüzü, mama sandalyesi ve saçlarının bir kısmı çikolatayla boyanmıştı. Şimdi kaşığını küçük masaya vuruyor, kısa kuyruğu arkasından seğiriyordu.

Wanda ve Lin yemeklerini yemişlerdi ve şimdi Harshassa teyzeyle birlikte bir masa oyunu seçiyorlardı. Bu noktada arkadaşım, dadımız ve ailemizin bir üyesi olan Harrsh'ak, çocuklar başka bir şey için sızlanırken en sevdiği kart oyununda ısrar etti.

"Cellat Yarışı oynamak istiyorum!" Lin suratını asarak söyledi. Soluk pulları derisinin üzerinde parıldıyor, ikincil göz kapakları Voss'unkilerle aynı güce sahip yeşil gözlerini örtüyordu.

Tüm çocuklara ilk günlerden itibaren güçlü görme duyularının yükü ve sorumluluğu öğretilirdi. İkincil göz kapakları ergenlik çağına kadar büyür ve ancak çocuklar dokuz ya da on yaşına geldiklerinde çıkarılabilir hale gelirdi, ancak yine de onlara erken öğretmek önemliydi.

Lin zaten kendininkini açabiliyordu. Yalnız olduğu zamanlarda evcil hayvanı vorhaxa için sinek ve böcek öldürüyordu ama bunun dışında bu beceri pek kullanışlı değildi.

Birkaç Harrsh'ak arkadaşımız, personelimiz ve çocuklara ders veren mürebbiyemizle birlikte ormanın kalbinde huzurlu ve lüks bir yaşam sürdük. Hayatımı seviyordum ve bunun için her gün şükreliyordum.

Mükemmeldi.

Rugel'i görünce gülerek ayağa kalktım. "Yüce Tanrım! Bunu nasıl yıkayacağız?"

Dört beyaz, keskin süt dişini göstererek bana sırttı ve çikolatalı elleriyle bana uzandı. Bir kahkaha atarak onu sandalyesinden kaldırdım ve yapışkan ellerini yanaklarıma bastırduğında ciyakladım.

"Yaramaz çocuk!" Güldüm. "Sanırım seni... yalayarak temizlemem gerekecek!"

Tombul, pullu yanaklarından çikolatalı köpüğü yaladım ve o kadar çok güldü ki tüm vücudu titredi. Sonra, Voss ve Harshassa kızlarla oyun oynarken onu banyoya soktum. Rugel yatağında uyuduktan sonra, Voss yatmadan önce basilisk halk masalları okurken ben Wanda ve Lin'in yanına oturup saçlarını okşadım.

Sonunda yatak odamızın kapısını kilitledik, çocuklar güvende ve uyuyorlardı, mutlu ve dolu bir günü daha geride bırakmıştık.

"Neden karımı doyurmuyorum ki rahat uyuyabilsin?" Voss elbisemin düğmelerini çözerken kulağıma mırıldandı. "Sana çılgılık attırmayacağıma söz veriyorum."

Gülümsedim ve yüzümü göğsündeki sıcak pullara bastırdım. "Bundan hiç yorulacağımı sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Beklemeye devam ediyorum ama... Her şey daha iyi oluyor."

Sırttı, keskin dişleri karanlıkta parlıyordu. "Çünkü kaderinde benim olmak var. Ben de seninim." "Seni seviyorum," diye fısıldadım elbisemi çıkarıp beni yatağa çektiğinde.

"Ben de seni seviyorum."

SON

TEŞEKKÜRLER!

T Teşekkür ederim, benim harika okurum! Bu, Düzenlenmiş Canavar Eşler serisindeki son kitabım ve bu yolculuğun sona ermesi gerektiği için gerçekten üzgün olsam da, bundan büyük keyif aldığımı da söylemek istiyorum. Bu maceranın bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim. Bu serideki her bir kitabımı yazmayı ve cilalamayı sevmemin nedeni sizlersiniz. Her şeye değdiniz!

Başka kitaplar yazmaya ve başka serilere başlamaya gidiyorum, ancak *Düzenlenmiş Canavar Eşler* yazar kalbimde her zaman büyük bir yere sahip olacak.

ARRANGED
Monster Mates

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.